

SZAPPANOS GÁBOR

Boldog Szindbád pokoljárásai

Utazóregény

*A kötetet
Krúdy Gyula szellemének
ajánlom*

Tarandus Kiadó, 2012

© Szappanos Gábor

TARTALOM

Az árvízi hajós
Dicstelen feltámadása
A holdolajos képű temetői hajós
Szantorinin
A boncasztalon
Szent Iván-éji csillagok alatt
A szabadságharcban
A parafenomén
Szindbád, a felhőoszlató
Szindbádnak fia lesz
A feminista teológus
Szindbád téli álma
Az alvilágban, 2036-ban

Az árvízi hajós

- Mért akar meghalni, Szindbád úr?
- Meguntam az életet, Vendelin - felelte a hajós a kopasz, vörös képű sváb kocsmárosnak.
- De egyszer azt méltóztatott mondani, hogy a nőkért érdemes élni, csakis őértük...
- Éppen ez az, Vendelin, néha előfordul, hogy még őértük sem érdemes. Ezért fogok most pihenni egy kicsit a nirvánában vagy a halálban, ha ezt jobban érti, Vendelinkém, aztán majd megint jön egy író, aki föltámaszt saját képére és hasonlatosságára. Csak nehogy valami jellemtelen fráter legyen, mert a következő életemben nem szeretnék rossz ember lenni... De hát, sajna, nem én határozom meg, ki támasszon föl... az élet, a halál és a föltámadás egy nagy kaland, Vendelin, nincs minden adu a kezünkben, igaz?
- Nem tudom, nagyságos úr, engemet még nem támasztott föl senki, legalábbis nem tudok róla, én ilyen magas dolgokhoz nem értek, csak a borhoz, inkább azt tessék mondani, milyen bort hozzak az utolsó vacsorához.

A magányosan elköltött két takart töltött káposzta és a hat zöldszilváni kisfröccs után Szindbád kényelmesen végigdőlt a kocsmá egyetlen vendégszobájának pamlagán meghalni. Lábát fölpolcolta, feje alá puha selyempárnát tett. Nem véletlenül címezték a kocsmát a Mélypincéhez, a vendégszoba jelenleg a Duna szintje alatt volt: a gondosan becsukott, kis udvarra néző dupla ablak túloldalán Szindbád kíváncsi apróhalakat, pontyokat, sügéreket, compókat, menyhalakat, vörösszárnyú keszegeket látott, akik a hajós szobájából kiszűrődő fényre gyűltek. Ahogy Szindbád a halakat figyelte fáradt pillái alól, arra gondolt, mennyi mindent jelentett neki ez a folyó. Ez a vén, lusta kéjenc tanította meg hazudni. A hajós mindig szívesen udvarolt a Duna partján - egyszer még egy fekete fogú filozófusnőt is képes volt megcsókolni a fekete víz fölött egy forró és mozdulatlan júliusi estén, a sárga gázlámpák hamis fényében, mert nem akart kihagyni senkit a szeretetéből, amit az egész világ, vagyis az összes nő iránt érzett. Víz közelében könnyebben buktak elő belőle a hazugságok, mert az álnok habok rossz példát mutattak neki: jöttek és mentek, észrevétlen, mintha ott sem lennének, mégis nagyon is jelenvalón. Szindbád is egy öreg Duna volt, a hazugságai pedig locsi-fecsi habok... Szindbád akkor szerette leginkább a folyót, amikor ilyen csöndesen, szinte észrevétlenül kotyogott a lábai alatt, amint a rakparton sétált moccsatlan nyári estéken, egyedül, gondolataiba mélyedve, vagy valami hölgyeménnyel kart karba öltve - illetve akkor szerette még a folyót, amikor az megvadult és kiöntött; Szindbádot ilyenkor egészen felvillanyozta a túlélésért vívott harc, akárcsak a zúgó viharok vagy a hóförgeteg. Ilyenkor úgy érezte magát, mint egy érdemtelen, de kéjes gerjedelemtől fűtött aggregény, aki véletlenül Noé bárkájára keveredett...

Egyszer ugyanígy tavasszal, de húsz évvel fiatalabban ballagott a rakparton a Lánchíd irányába, Majmunka felé tartott éppen, a Macska utcába. Orrát, a hosszú sötét téli estéken a kiskocsmák és mulatók egészségtelen levegőjében pácolódott orrát balzsamos illatok legyezgették, amelyek a budai hegyek felől áradtak feléje, s volt bennük nedves földszag, faszénfüst- és leheletnyi gyöngyvirágillat is. Szindbád úgy szimatolt a levegőbe, mint dürgő szarvas Mátyás király hűvösvölgyi vadaskertjében, magasra tartotta orrát, és vadul zubogni kezdett a vére. Nyírségi népdalt füttyörészve bandukolt a mindenféle hordaléktól zavaros, uszadékfa-szigetekkel tarkított Duna mentén. Emlékeibe merülten, régi tavaszok illatát latolgatva orrában hamar meg is érkezett a hídhöz. Feje fölött a felhők vad vágtaiban iramlottak a magaslati szelek szárnyán - több felől, több irányba. Ahogy nézte őket, furcsa lebegés fogta el. Mintha nem érezte volna lába alatt a talajt. Félt lenézni a hidra. Aztán csak lenézett, de a bal oroslán nem

oroszlán volt, hanem - sikárkefét mozgató hatalmas takarítónő! Két melle kibuggyant a kifakult szürke ujjasból, s lágyan össze-összeverődött, ahogy előre-hátra huzigálta a kezét. Kerek feneke magasan felpúposodott. Valahonnan ismerős volt a tekintete, amint egyenesen Szindbád szemébe nézett. A hajós delejezve indult el feléje, s közben majdnem elcsapta egy konflis, oly révetegen, lebegve járt, szinte a kockakövek felett. Szindbád megindult a hídon, s egyszerre minden mozogni kezdett: a tartóoszlopokból női combok és karok lettek, melyek körülötte tekergőztek, a kerekded vasszegecsekből számóca ízű, csókos ajkak, amelyek majd' megfojtották, a lánckötegekből súlyos ékszerek, amelyek az alabástrom nyakakat övezték. S mind ismerős volt... Még akkor is érezte a budai friss március illatait, amikor már a Majmunka kosztos táncosnőinek cigarettáitól állott szagú ebédlőben kanalazta nagy kanállal az életet...

De ez már rég volt. Régen még az árvizek is szelídebbek voltak, mint most...

...most Szindbád a közelgő halálára gondolt, arra, hogy milyen ostobák az emberek. Azt hiszik, hogy meghalni csak betegségben, balesetben vagy végelgyengülésben lehet. Pedig úgy is lehet, ahogyan ő fog most: fájdalom és dráma nélkül. Egyszerűen eldöntötte, hogy meghal, és kész. Vendelinnek meghagyta, hogy hajnali háromkor már jöhet érte, és előre bocsánatot kért a kellemetlenségért, amit holttestének mozgatása okoz. Vendelin német vágású szeméből könnyek buggyantak ki, amikor leghűségesebb vendégének a kezét búcsúzóul megcsókolta.

- Jaj, hagyja már, Vendelinkém, az élet megy tovább, én is megyek tovább, ne érzelegjünk!

Szindbád tovább merengett a dunai halak tekintetének keresztüzében. Dénesffy Anasztázia, a dúsgazdag tokaji szőlőbirtokos lánya megtévelylődött. Utolsó napjaiban telepakolta a lakását késekkel, kardokkal és szablyákkal, mert meg akarta védeni magát Szindbádtól, aki szerinte az életére tört. (Az igazság az volt, hogy ő zaklatta Szindbádot folytonos telefonjaival. A zaklatásnak az a szomorú tény vetett véget, hogy díjhátralék miatt a hajósnek kikapcsolták a távbeszélő készülékét - miután Szindbád már ezerszer elátkozta Bell találmányát.) Minden polcon, a kandallópárkányon, a kredencen, a piperetükre előtt, a párnája alatt, a rózsaszín, pomponos papucs mellett az ágy alatt, pongyolája zsebében, az előszobai esernyőtartóban, valamint a bejárati ajtó fölé függesztve tartott egy-egy vágó-szűrő fegyvert (hajtű gyanánt pedig a kontyába tűzve egy gyémántberakásos nyelvű gyilkot), hogy mindenhol kéznél legyen valami, ha Szindbád rátörné az ajtót. Anasztázia jobb pillanataiban szerette volna feleségül vetetni magát a hajóssal, rosszabb pillanataiban pedig legszívesebben kést döfött volna a szívébe, mondván, hogy Szindbád tönkretette az életét - mert nem akarta nőül venni. (Szindbádnak az az érve, hogy ő senkit sem szándékozik feleségül venni, sekély vigasz volt a számára.) A sors úgy rendelkezett, hogy egyszer, amikor örülten rohangászott a lakásban, Anasztázia véletlenül beleszaladt egy kardba, amellyel a felmenői aprították a labancokat évszázadokon át. Beleszaladt, mert egy fal melletti társalgóasztalon feküdt készenlétben a hadi szerszám, és a markolatát hátulról, derékszögben a fal támasztotta. Anasztázia hófehér, puha hasbőre engedett, a kőfal viszont nem... Amikor Szindbád megtudta a halálhírt, eszébe jutott egy két évvel korábbi együttlétük, amikor Anasztázia egy kis vízivárosi cukrászdában szarvas ördögöt rakott ki sós pálcikákból a süteményes tányérkájára. Pár hónappal később, kissé sápadtan bejelentette a hajósnek, hogy eladta magát az ördögnek tíz boldog évert cserébe. Szindbádnak mint író embernek már akkor sem tetszett a patás felidézése, mert tudta, hogy a szavaknak, akárcsak a képeknek nagy-nagy erejük van, és nem szabad velük felelőtlenül játszodozni. Máskor viszont Anasztázia annyira félt a gonosztól, hogy a lakása ajtaján kívülrre felakasztott egy fura alakú domború kis tükröt, amely arra volt hivatott, hogy eltérítse a behatolni szándékozó démonokat, a már bent lévőket pedig egy belülrre akasztott homorú tükörnek kellett „kiszippantani” - magyarázta Szindbád utolsó látogatása alkalmával. (A belső tükör nem mozdult Szindbád ott-tartózkodásakor, amit Szindbád úgy értelmezett, hogy a

lakásban nincs huzat, Anasztázia viszont felvilágosította, hogy ez azt jelenti, Szindbád ezúttal nem hozott magával rácsimpaszkodó démonokat.)

Mindazonáltal Szindbád úgy érezte, ő is bűnös Anasztázia halálában (tisztában volt vele, hogy a nők súlyos csapásként fogják föl, ha nem veszik őket feleségül, és emiatt képesek eszközöket is veszíteni), ezért úgy vélte, jót tenne neki egy kis tisztítótűz. Nem aggódott, tudta, hogy visszatér még emberként a földre.

Fél háromkor fölpillantott a szoba ablakára, búcsúzóul belenézett az épp arra úszó halak közönyös szemébe, és meghalt.

Vezeklésül az úszó máglyát választotta, és Vendelint bízta meg az elkészítésével. A kocsmáros tényleg csak a borokhoz értett, mert nedves fákat válogatott össze, mint utóbb kiderült. Nedves volt a rönkökből összeállított tutaj, nedvesek a máglyahasábok és nedves a gyújtósnak használt rőzse, de tán még a papír is, mert Vendelin mindent a folyó közvetlen közelében tárolt, ahol még ruhát sem lehet teregetni, illetve lehet, csak nehezen szárad meg. (Anasztázia szobalánya, a Marcsi mindig erre panaszkodott Szindbádnak, és mondta, hogy kérlelte is asszonyát, költözzenek a budai hegyek közé, ahol a levegő is jobb, ami jót tenne Anasztázia gyöngécske tüdejének. De asszonya állítólag így válaszolt neki: „Te buta lány, a hegyek közt meg harmat van...” „Hát, Szindbád úr, van harmat a folyóparton is, de nem mertem mondani neki, mert ezekben a nehéz időkben, amikor már a diplomás emberek is havat lapátolnak, nem akarok ujjat húzni a nagyságával.”)

Hajnali ötkor a tabáni Mélypince gazdája, Vendelin a tengernyire duzzadt Duna áradó vizére bocsátotta a mind a négy sarkában meggyújtott úszó máglyát Szindbád holttestével. Közben a tavaszi szelekről beszélgetett a szomszéd halással, aki hálósipkában, hálósobájában ablakából dobta ki a hálót, hogy kövér halakat fogjon a Fehér Sas és a Görög utca sarkán.

A máglya ragaszkodó fajta volt, sokáig nem akaródzott elszakadnia a sváb kocsmárostól, pedig ő noszogatta, hogy induljon lefelé, a Duna eredeti medre irányába. A Mélypincétől a tabáni templomig az összes háztetőbe és kéménybe beleakadt, ami az útjába került - olyan volt, mint a részeg, aki lámpaoszloptól lámpaoszlopig támolyog. A máglya nem égett, csak füstölt, Szindbádnak, mint ugyancsak később kiderült, csupán a bal nagylábujját és a haját perzselte meg a hő. A füst egyelőre a máglya körül tekergett, és sokszor kibogozhatatlanul összekeveredett az omladozó kémények füstjével. Volt, hogy a háztető, amely mellett ideiglenesen megpihent, egyszer csak alámerült, és mindössze szórványos bugyborékolás maradt utána. Máskor meg olyan háztetőhöz csatlakozott, amely maga is mozgott, és nem is a Tabánból származott, hanem a Duna hozta magával valami távoli városból. Egyébként itt még nem volt nagy a sodrás, egészen délelőtt negyed tizenegyig eltartott, amíg a máglya eljutott a tabáni templomig.

Nem meglepő, hogy a máglya a toronyban is megakadt. A víz a templom oromzatának csigadíszéig ért már. Amint Szindbád lelke, (amely eddig - a rosszul égő hasábok füstjéhez hasonlóan - a máglya körül tekergett, mint hűsége eb elhalt gazdája körül) meghallotta a templom belsejéből, a víz alól, mint valami bűvárharang alól jövő és Isten felé kígyózó vékony fiúhangok gregorián énekét, erős csábítást érzett, hogy elszakadjon a máglyától, és megtérjen örök honába, a Csillagközi Nagy Tudatmasszába, ahonnan egyébként a testtől való szabadulás után azonnal hívták, és ahová negyven napon belül mindenképp el kell jutnia. De az még odébb van...

A mindentudás képességét újra elnyert lélek azonnal tudta, hogy nincsenek véletlenek. A víz alatt álló templom mélyén éppen bizonyos Dénesffy Anasztázia nevezetű úrhölgy lelki üdvé-

ért tartottak engesztelő szentmisét. Anasztázia édesatyja, akinek a Tokaj-hegy gyomrában kisebb város méretű pincéje volt, akkora, hogy a hordósorok között kocsiversenyeket lehetett volna tartani, és aki Szindbádnak számos régi évjáratú aszúesszenciás, pókhálós palackot nyitott meg föld alatti birodalmában, nos, tehát, ez az úr éppen húsz perce szállt ki csónakjából a csigadísz melletti párkányra, és lépett be a toronyablakon, majd botorkált le óvatosan a templomba a keskeny, fából faragott és cirádás csigalépcsőn, hogy minden nehézség ellenére, amit az árvíz jelentett, az Úr vigasztaló szavában részesülhessen. Rendes úton csak bűvárok és halak juthattak volna be a templomba, de ők sem jutottak be, mert a templomszolgák Isten házát belülről hermetikusan elzárták, a nyílásokat homokzsákokkal megerősítették.

Szindbád lelke közben fölemelkedett, és amikor elérte a vízszint feletti százméteres „utazó-magasságot”, mintegy láthatatlan zsinóron húzni kezdte magával a máglyát a folyó medre felé. Ha emberi szem számára látható lett volna a jelenség, olybá tűnt volna, mintha ezúttal a papírsárkány húzná magával az eregetőt. A Duna közepén Szindbád máglyája egy helyben megállott, a hatalmas sodrás és az alattomos örvények ellenére. Így állni a megvadult folyón majdnem olyan csoda volt, mint vízen járni. Mellette egyre gyorsuló iramban sodródtak reterátók, sufnik, nyomorúságos tabáni viskók, de egész faházak is, olyanok, amelyeknek a kéményéből még békésen bodorodott a füst - ki tudja, némelyikben talán még a nagymama is ott melengette pergamenvékony, májfoltos, aszott kezét a jancsikályha fölött ebben a hűvös tavaszi időben... Szindbád lelke közben észlelte, hogy vészes iramban közelednek a Lánchídhöz a bécsi katasztrófaturisták, akik a „pesti Velencére” voltak kíváncsiak, a vízzel elöntött városra, ahol a Nagykörúton most valóban bárkával vagy egyéb vízi járművel lehet csak közlekedni, mint a XIX. századi városrendezési tervekben eredetileg szerepelt. A bécsi gőzhajó nagy fekete kéményének felső, kétméteres traktusát gondosan lefűrészelték, hogy a jármű véletlenül se akadjon meg a magas vízállás miatt a hídívekben. Arra azonban nem számított senki, hogy egy nap alatt olyan rohamosan romlik a helyzet, hogy délelőtt tíz után már csak a hidak *fölött* lehet közlekedni. A kapitány a Margit híd pontos helyét a rajta lévő lámpaoszlopok alapján következtette ki (a Nyulak szigetéből csak a magasabb jegenyék csúcsai maradtak), de kiverte a hideg veríték, amikor arra gondolt, nem akad-e meg a hajó alja a hídkorlátban. Nem akadt meg, de a Lánchídnál nem merte megkockáztatni azt a bravúrt, hogy a híd kellős közepén halad át, nehogy beleakadjon a láncba, úgyhogy az volt a terve, hogy megkerüli az akadályt a Clark Ádám tér felé, majd onnan visszakanyarodik a mederbe. Csakhogy a hajó manőverezési képességét erősen korlátozták a nem épp ideális körülmények, és bár sikerült a Clark Ádám tér felé tett kitérő, a mederbe való visszatérést lehetetlenné tette egy hatalmas gabonaszállító uszály, amely ferdénformán elsüllyedt nemrég az alsó rakparton, és a fara kiállt a vízből, úgy tíz méterre a híd oroslánja mögött. Olyan jelenség volt, mint a jéghegy csúcsa, a kapitány látta, de a sodrás miatt már képtelen lett volna bármerre kikerülni.

Nekiment, a gőzhajó léket kapott, és süllyedni kezdett, miközben kormányozhatatlanul sodródott a nyíltabb vizekre - Szindbád máglyája irányába, amely most a sors rendeléséből és a magasság kifürkészhetetlen akaratából az egyetlen fix pont volt a Lánchíd és az Erzsébet híd között, és hogy, hogy sem, a füstje vígan bodorodott az ég felé - mint Ábel égő áldozatának füstje, amely kedves Istennek. A hajó utasai, a drága fényképezőgépekkel felszerelkezett osztrák turisták, a cilinderes urak, a zsirardikalapos gigerlik és művészek, a virágmintás szalmakalapkákat viselő dámák és frajlák a vízbe zuhantak, és bukdácsolni kezdtek a szennyes árban, hol a víz színén, hol alatta, fuldokolva, segítségért óbégatva. A Szindbád-máglyája ama nevezetes, *Ezeregyéjszaka*-beli mágneshegyhez hasonlított, amely magához vonz minden hajót, ízzé-porrá zúzza, az utasait pedig elveszejt. Hajósunk vízi ravatala azonban - most már nyugodtan nevezhetjük így, hiszen nem égett, csak füstölt (s alkalmasint azt is csak azért, hogy mutassa az irányt a hajótörötteknek) - nem a halál torkának bizonyult, hanem az

élet biztos révének: a bécsi hajó összes utasa megmenekült, mind Szindbád felé sodródtak, és végül fogvacogva megkapaszkodtak az úszó szigetben. Egyesek föl is másztak Szindbád mellé, és csókolgatták megmentőjüknek a mellén összefont kezét. Néhány kisasszonyka félelemmel vegyes csodálattal, szinte megbabonázva nézte a hajósnak a halálában is szép és ellenállhatatlanul vonzó arcát... De ez már egy másik történet...

Szerencsére Vendelin meglehetősen nagyra építette a máglyát, így, ha kissé szűkösen is, de mindenki elfért rajta.

Nagyon gyorsan boldoggá avatták Szindbádot, s hamarosan a „turisták megmentője és patrónusa” lett belőle. A bécsi Stephansdom felújításakor egy kis kápolnát kapott, ott is temették el, egy folyami máglyát formázó szarkofágban. A szarkofág fedelére természetesen a hajós egész alakos fekvő kőszobra került. Tekintettel a hívek tömegére, akik a sírjához zarándokoltak, és a körülötte kialakuló kultuszra, megindult a szentté avatási folyamat is, bár ebben némi nehézséget okozott, hogy egyes egyháztudorokban eleinte felmerült, hogy a reménybeli „Sankt Sindbad” esetleg muszlim vallású volt, de aztán a még élő tanúk felkutatása és meghallgatása során kiderült, hogy a Szindbád csupán felvett név, a becsületes neve Kandúr Gyula volt, németesen Julius Kandur, a vallására nézve pedig római katolikus.

Dicstelen feltámadása

„Hagyjatok már békében nyugodni!” - horkant föl mérgében Szindbád, amikor hetvenévnyi viszonylagos csönd után valami berregő, bűzös őshüllő vasfoga fúródott a bordái közé. „Hagyjatok már végre!” - mondta, és a napvilágra kerülve kiköpött egy falat bűdös, agyagos-olajos földet a szájából. „Írók, döglöjtek meg, ne engem szekáljatok folyton! Miért nem találtok más áldozatot?! Elegem van már abból, hogy újra meg újra feltámasztotok örök álmomból, és mindig új kalandokba rángattok. Nekem is jogom van a halálhoz és a végső megsemmisüléshez...” - morgolódtott tovább az újonnan életre keltett Szindbád, és körülnézett legújabb feltámadásának helyszínén.

Hatalmas, mély gödörben volt, s a sárga, kerekas alkotmány újabb rohamra indult ellene rémisztő méretű alsó fogsorával. Szindbád zörrenő csontokkal felpattant, nem óhajtotta még egyszer megtapasztalni, milyen érzés, amikor megéledő porhüvelyébe belekóstol egy vérengző óriás. Menekülőre fogta a dolgot, de csak cuppogott a sár a lába alatt, mintha mocsárban próbálna előrejutni. Körbepillantott, mindenfelé magas földfalak határolták a négyszögletű gödröt. A magasból sötéten pislogó házablakok néztek szánakozóan felé, s mintha azt mondták volna: „Ki vagy te, szerencsétlen? Mit keresel abban a gödörben, és egyáltalán, hogy nézel ki?! Lötyög rajtad minden: pantalló, mellény, kabát, csak hálni jár beléd a lélek. Csoda, hogy csontujjaid közül ki nem ejted rézzel kivert sétabotodat...” Szindbád ekkor a gonoszul duruzsoló ablakoknál egy kicsit följebb emelte tekintetét, és megpillantott egy templom-tornyot. „Az Újlaki... - ismerte föl rögtön. - Ezer torony közül is megismerném, pedig csak egy átlagos barokk templomtorny. A felvidéki pohos tornyok hangulatosabbak, a hagymakupolásak érdekesebbek, a csehországiak karcsúak és talán szebbek is, de nekem ez a legkedvesebb... Óbudán vagyok” - állapította meg, majd keze fejével elmorzsolta a feltámadás utáni első könnyét. Még jó, hogy nem látta senki, csak az egyszerű csigadíszek alól vakon figyelő ablakok.

Ekkor hirtelen lepillantott a bal mellére, mert bevillant neki egy rossz emlék. Az őt újonnan életre keltő író, akit nem ismert, csekély idő alatt derekas munkát végzett: már nem csak a nedves földből kifordított csontjait fedte a gúnya. Lassacskán emberformát öltött: került rá hús, bőr, minden, ami kell. De nem azért nézett le a bal mellére, hogy megfigyelje, hogyan alakul át csontvázból élővé - többször volt már alkalma erre -, hanem hogy megnézzé, piros-e a fehér ing a szíve fölött. Az ing először is nem fehér volt, hanem földszürke - a túlvilágon nem működik mosoda -, a szíve fölött pedig nem volt piros folt. Mélybarna viszont igen. Szindbádnak - miközben a gödör egyik oldalánál megpillantott egy fölállított létrát, s elindult feléje, sarat dagasztva ódivatú, kecsegeorrú cipőjében - az villant be az előbb, hogy milyen dicstelen is volt a halála. Leszúrták, mint egy disznót a Kerékhez címzett vendéglőben. Akkor is, mint mindig, maradéktalanul teljesíteni óhajtotta a hölgyek iránti kötelességét: egy durva fráter által molesztált nőcskét igyekezett határozott és gavalléros fellépéssel megvédeni. De tévedett. A szalagos cipellőjű nőcske - Szindbád csak erre emlékezett a toalettjéből, hiába, mindig is a lábak megszállottja volt - megadóan tűrte a durva fickó ökölcsapásait a falra akasztott kocsikerék alatt, majd odakünn, a kerthelyiségben, a kék-fehér kockás abrosszal letakart asztalok között, ahová a fickó a hajánál fogva kihúzta, s ahová Szindbád utánuk ment. Csak későn derült ki számára, hogy ezek voltaképpen szerelmesek, és a gyűlölet és szeretet között hányódnak érzelmeik, mint a tajtékos tenger. Amikor Szindbád megpróbálta lefogni az otromba férfiú újabb csapásra emelt öklét, a szőrös, vastag nyakú ember úgy fordult meg, mint a hajóvitorla, mikor hirtelen megváltozik a szélirány, s a düh, amely a keblét dagasztotta, most a kéretlen úriember ellen fordult, s ugyanazzal a lendülettel Szindbád jobb szeme alá vitte be az ütést. Szindbád ezt az öklöt látta utoljára életében, mert rögtön utána hús penge

siklott bordái közé, örökre megszüntetve beteg szíve szenvedését. Kandúr Gyula, Szindbád akkori életre álmódója többször föltámasztotta már a családi kriptából a hajóst, de erről a Kerék vendéglőbeli afférról nem tudott, mert hősénél valamivel korábban ő is jobblétre szenderült. Az ő jóvoltából volt már Szindbád fagyöngy egy apáca rózsafüzérében, ólomkatona egy falusi kúria félhomályos padlásán, valamint csontszínű kontyfésű egy lotyó vörös hajában. No, és ne feledkezzünk meg a hagyományos szerepekről sem, amelyeket Kandúr a halottaiból életre keltett Szindbádra néhanap kiosztott: kósza kísértethajósként nők éji álmát zavarta meg, víg széllel szelte a habokat ábrándos szívük bíborfeketén csillogó vértengerében, faggatta őket életükről, és susogott fülükbe mindenféle szerelmes hazugságokat.

Szindbád odaért a létrához, és lassan mászni kezdett fölfelé. A tákolmány nyikorgott, meg-meghajlott Szindbád súlya alatt, és a hajós már-már azt hitte, összeroppan alatta, s visszazuhan. A hevenyészve ácsolt létra szálkás volt, egy szálka bele is fúródott a jobb hüvelykujja körme alá, a tenyerét pedig felsértette egy szög kiálló vége.

Amikor meghalt, a lelke komótosan kisuppan csodálkozásra nyílt száján, s ott lebegett a holtteste fölött, mint egy körülbelül öt liter űrtartalmú, amőbaszerűen mozgó, áttetsző plazmaburok. Azonnal hívták a lelkét a túlvilágról, hogy térjen meg örök honába, de az még ragaszkodott a porhüvelyhez, mint hű kutya a gazdájához, s néhány méter magasból elkísérte az élettelen testet - ha nem is végső, de sok évtizedes - nyughelyére, egy pár utcával arrébb álló roskatag vén ház udvarán tátongó gödörbe. A gyilkos meg egy markos fuvaros az éjszakai utcán csak a gázlámpák sárga fénykörét meg néhány öntudatlan részeg kerületet a halott Szindbáddal. A túskebokrokkal és a gazakkal, főleg disznóparéjjal dúsan benőtt udvaron otthonosan és céltudatosan mozogtak, és úgy dobták bele Szindbádot az üregbe, mint egy szószákot.

Szindbád most egy utcán találta magát, melyen távolabb a templom magasodott. Ismét lenézett öltözékére, és meglepetten tapasztalta, hogy írója valószínűleg nem akarja lehetetlen helyzetbe hozni, s a régi vérfoltot a mellén egészen elhalványította. Egy félig megszáradt, világosbarna göröngy azonban még ott virított cipője orrán. Szindbád könnyed mozdulattal lerúgta, ahogy egy bogarat rúgunk le a lábbelinkről, vagy mint ahogy a halált rúgja el magától valaki, akinek megadatik a feltámadás kegye.

Peckes léptekkel megindult az Isten háza irányába, mélyen teleszívta a tüdejét, s kiéhezve, felszabadultan, vizsla tekintettel kutatni kezdte a nőket az utcán - tizenkettőtől százéves korig. A háromnegyed évszázadnyi halál úgy elszállt, mint egy pillanat, és Szindbád ugyanott folytatta, ahol abbahagyta. De alig telt el néhány perc, elvesztette magabiztosságát. A szembejövők összenevettek vagy a markukba kacagtak, amikor ránéztek, mások meg csak mosolyogtak. Amikor egy cukrászat elé ért, a kirakatüvegben a dobostorták és rigójancsik mellett lopva megvizsgálta magát, és rájött, mi lehet a baj: gúnyája reménytelenül divatjamúlt - már akkor az volt, amikor meghalt; ráadásul szalonkabátját kihízta a zsíros-agyagos földben, harmonika-nadrágja pedig... hát, az sem volt épp a legújabb módi szerint való... Kísértetiesen fehér keménygallérja pedig csak kiemelte, hogy ábrázata milyen gondozatlan és borostás - nem épp a hódítani készülő, életművész gigerlié. A jobb szeme alatt sárfolt éktelenkedett: biztosan a könnyel együtt maszatolta el. „Ha megberetváltatnám magam, tíz évet fiatalodnék” - tűnődött. Körülnézett, néhány házzal odébb víz tört elő az útburkolat alól, mint egy kis szökőkút. Oda-sietett, gyorsan megmosta a képét, s a zsebéből előhúzott fehér kendővel megtörülközött. Frissítő élmény volt az évtizedekig tartó, bogarakkal és kukacokkal teli, állandóan nyirkos föld után. De hiába érezte jobban magát, a nők, akiket sétálni látott, csak nem bírták felvidítani. Akárha bordélyokból özönlöttek volna ki az utcára. Szindbád a hosszú selyemszoknyák alól elővillanó hófehér bokák rabja és csodálója volt egykoron, fátylakhoz és csipkefodrokhoz, virágos-szalagos kalapokhoz szokott, ezek a céda nőszemélyek viszont majdnem az ülepükig érő, apró, feszes szoknyákban parádéztek. Lábukon, amely lábfejükől a combtövéükig póre

volt, nem viseltek harisnyát sem, cipőjük pedig valami egészen idomtalan jószág: leginkább a görög színészek koturnuszára emlékeztetett. Ezen egyensúlyoztak olyan ügyetlenül, hogy Szindbád azt hitte, menten orra buknak. A nyakukban és a karjukon finom ékszerek helyett ócska bizsuk, bőrszíjak, sokak orra tövében apró fémgomb, szemöldökükben, fülükben fényes, szögféle vasak, karikák, mint ahogy annak idején otthon, Szindbádék vidéki házában karika volt a disznók orrában. Mintha valaki egy szerszámos dobozba nyomta volna a képüket. Felsőtestükön ócska anyagból rikító színű, testhezálló trikó, még a mellük bimbaja is kidomborodott. Apró szoknyájuk vagy ócska, kifakult indigókék cájgféle nadrágjuk és a trikó között kilátszott sápadt hasuk, s némelyek még a köldökükben is csillogó karikát hordtak. Az egyébként karcsú leányzók közszemlére tették hájas derekukat, azt a testrészüket, amelyet a leginkább el kellett volna takarniuk. A kövér középkorúak pedig, de még az idősek is sztreccs-nadrágjukkal hívták fel Szindbád figyelmét, hogy micsoda idomtalan és vastag a lábuk, milyen terebélyes a hasuk.

Szindbád menekülőre fogta a dolgot. Riadtan betért egy fodrászatba, és lehuppant az első üres forgószékre, az ablak mellett. Csak nézett ki a kirakatüvegen elkerekedett szemmel, a hajlakkos flakonok és zselés tubusok között, és ámult.

- Uram, mit parancsol? - zökkentette ki borús gondolataiból egy unott női hang.

- Beretválást kérek és egy hamvvedret, ha meg nem sértem. Meg egy jó szivart, ha volna - mondta Szindbád, és előre örült, hogy egy kicsit megpihenhet, s miközben óvatos, hozzáértő kezek megfiatalítják, ő füstfelhőket eregetve megnyugszik, s elfeledi a nap izgalmait.

- Egyikkel sem szolgálhatok, uram - jött a válasz. - Mi csak hajszobrászok vagyunk, nem borotválunk. Csak a belvárosban borotválhatnak még néhány helyen. A dohányzás pedig szigorúan tilos.

Szindbád csak most nézett föl a nő gidres-gödrös arcába, és csodálkozást, megvetést és csipetnyi gúnyt látott rajta. Aztán följebb vándorolt a tekintete: a fodrásznő hajzata olyan volt, mintha egy iménti kiadós civakodás során módszeresen megtépték volna, s elfelejtette volna rendbe hozni. Ráadásul a szénfekete hajban itt-ott sötétvörös meg narancssárga tincsek éktelenkedtek. - Hát, akkor csókolom a kacsóját, kisasszony... - mondta elhaló hangon, föltápáskodott, sétabotjával megbillentette puha mohazöld kalapját, amely egy erdei tölgy északi oldalán teljesen terepszínű lett volna, megbotlott a küszöbön, majd - mint ha mi sem történt volna - erőltetett nyugalommal kilépett a helyiségből.

- Hát, ezt jól kifundáltad, te... te galád! - szidta az író. - Ide hoztál ebbe az ellenséges világba!

Bizonytalanul folytatta útját, nem tudta, mi okozhatna örömet neki. Neki, aki annak idején úgy szerette az életet, hogy pisiltek utána a nők, álmodtak róla teliholdas éjszakákon, és ő volt minden vágyuk beteljesülése.

Ahogy kilépett az utcára, nagyot kordult a gyomra. Jellemző, hogy épp az evésre nem gondolt, hiszen mindig a nők voltak az elsők, minden csak utánuk következett. Az evés-ivás mindig megnyugtatta, a nők aljasságait, kicsinyességét, kis trükkjeit hamar elfeledte a tabáni kiskocsmák mélyén, az egyszemélyes mámor gőzéiben. S mintha a világ megszánta volna, pár lépés után jobbra pillantva takarosan megterített asztalokon, derekasan megrakott tányérok, boroskancsókon, poharakon akadt meg a szeme. Hirtelen úgy összefutott a nyál a szájában, hogy meg sem nézte, mi a neve a vendéglőnek.

Jókora, hodályszerű terembe nyitott be, amelyben nagyon sok asztal volt, nagy zsivaj és sok vidám ember. Szindbádnak jó érzése volt a helykiválasztáshoz, tüstént kinézett magának egy csinos kis sarokasztalt, ahonnan beláthatja az egész helyiséget, és amely egyszersmind az ajtóhoz is eléggé közel esik. Mindig is két én lakozott benne: az egyik állandóan maradni

szeretett volna, kényelmesen elernyedni, a másik - az éberen figyelő - szüntelenül menekülni. De még letelepedni sem volt ideje, egy izzadságszagú pincér máris ott termett előtte.

- Jó napot kívánok, uram. Foglaltatott asztalt?

- Nem foglaltattam, csak bátorkodtam betérni.

- Akkor szíveskedjék oda fáradni - utasította a pincér, az étterem közepe felé, egy hosszú asztalra mutatva -, ez itt sajnos foglalt.

Szindbádnak szerencséje volt: a széke mellett valami oszlop vagy kürtő magasodott, annak nekitámaszthatta rókafej végű sétabotját, kalapját ösztönösen a széke alá tette, mint az igazi gavallérok, nem csekély feltűnést keltve. Már amikor a pincér megakadályozta a rokonszenves asztal elfoglalásában, azon volt, hogy távozik, de aztán belátta, hogy nincs sok ideje, nem válogathat kedvére. A bűdös pincér elmagyarázta, hogy a svédasztalról annyit szed, amennyit akar, és folyó borból annyit iszik, amennyit akar. Csak a külön palack borért kell fizetnie. Szindbád örömmel állapította meg, hogy a megvalósult kommunizmus világába csöppent. Viszont úgy tapasztalta - ahogy körbepillantott asztaltársain -, hogy a nők még nem közösek, amit nem is bánt különösebben, az osztozás sosem volt kenyere. De most egyelőre nem a nők érdekelték, hanem az evés. Ötféle leves közül választhatott. A hideg sárgabarack-krémlevesen kívül mindet végigkóstolta, a magyaros gombalevest, a marhahúslevest, az újházi tyúkhúslevest meg a tárkonyos vadragulevest is. Azt se bánta volna, ha jóllakik velük. A hideg anyaföld után jólesett a sok finom, forró lé. Most érezte csak, mennyire átfázott odalent. Mielőtt hozzálátott volna a marhahúsleveshez, benyúlt kabátja belső zsebébe, és előszedett egy csontszáraz, megbarnult cseresznyepaprikát. Látott macskapöcsöt is a svédasztalon, de ahhoz nem volt bizodalma. Nadrágja zsebéből elővette bugylibicskáját, és szertartásosan három karikát vágott a levesbe, majd szórt beleje valamennyi magot is. Kanálával gondosan elkevergette. A többi levessel ugyanezt tette, bár tisztában volt vele, hogy a csípősség csökkent a szelídebb ízek orgiáját. De Szindbádnak most minden oka megvolt, hogy az erős ingereket kívánja.

Nem telt el a levesekkel, a cseresznyepaprika inkább szította étvágyát. A svédasztalon többek közt grillhúsokat látott, harcsát fokhagymás pácban, borsikafüves csirkemellet, csípős sertésszűzermét, egyebeket, de neki inkább a készételek tartották pezsgésben a gyomornedveit. Amikor éppen a burgundi mártásos tűzdelt özgerinccel teli serpenyő elé lépett, kis híján elejtette a tányérját. A férfiú, aki előtte állt, hátulról megtevéstésig hasonlított régen elhalt apjára. Szindbád mindig a lelke mélyéig megrendült, ha olyan embert pillantott meg, aki nagyon hasonlított egy szeretett lényre. Ahogy nézte az ősz tarkót, eszébe jutott, hogy apja halála után három évig minden áldott éjjel nemzőjével álmodott: eleinte halálos beteg állapotában látta viszont, majd az öreg egyre egészségesebb lett, s amikor teljesen meggyógyult, Szindbád nem álmodott vele többet. És az utcákon jártában-keltében hányszor dobbant meg a szíve, amikor olyan asszonyfélét látott, akibe valaha szerelmes volt!...

Az özgerinc után nekigyürkőzött egy kis adag hortobágyi húsos palacsintának, majd az ebédet birkapörkölttel nyomtatta el. Ekkor már bőven locsolta szikkadt torkát az ominózus folyó borral, míg egyszer csak - a poharat kissé föltartva - észre nem vette, hogy a bor homályos. Szindbádnak igazán tág volt az ízlése, ugyanolyan szívesen fogyasztotta a borok királyait, ha úgy hozta az élet, mint a gyöngécske homoki vinkókat, mindnek megvolt a maga helye. De hogy egy vendéglőben összeöntögessék a vendégek által meghagyott bort, ahhoz nem volt hozzászokva. Amint bortól, cseresznyepaprikától és méregtől izzó fejjel intett a pincérnek, szeme megakadt a mellette ülő, érett nő vastag combján, amelyen a visszerek úgy ágaztak el minden irányba, mint a Duna-delta. Maga sem értette, miért, rátette kezét a combra, majd mintegy atyailag megpaskolta. Nem kapott érte pofont, még csak rosszalló pillantást sem. Inkább biztatót. A pincér késett. Szindbád fölállt, nyújtotta a kezét, s így szólt:

- Kedves asszonyom! Örülök, hogy ön mellett ülhettem! Szindbád voltam, a hajós. Viszontlátásra!

Az asszony hebegett pár szót, s ahogy Szindbád kezét csókolt, feltűnt neki, milyen kellemesen teltkarcsú nő, milyen kedves az arca, s hogy milyen visszafogottan romantikus a parfümjének illata.

Utána föltette kalapját, és ekkor jött csak rá, hogy valami mindvégig zavarta: egyfolytában huzat jött a mennyezet felől, mintha szelet fújtak volna be, egyenesen az ő fejére, az ő bosszantására.

Időközben megérkezett a pincér. Szindbád fölvette az asztról a teli poharat, és a pincér képébe lötytyintette a zavaros nedűt. - Homályos a bor, fiam - magyarázta Szindbád, majd megfricskázta a pincér jobb fülét. - Ezt pedig azért kapta, mert nem jött időben. Most elmegyek, de lehet, hogy még visszajövök, és megbüntetem, amiért huzatba ültetett. Agyó!

S azzal nyúlt a sétatotjáért, majd hátra sem nézve kísért a vendéglőből.

Már a harmadik saroknál ballagott, amikor kiáltozást hallott a háta mögül. Három egyenruhás pincér futott utána. Ő is futni kezdett berozdálts térdekkel, sejtette, hogy őt üldözik, és nem akarta, hogy utolérjék. Besurrant egy félig nyitott kapun a kerékvető mellett, s az üldözői szem elől veszítették. Amikor elhalt az ordítózás, kilépett, és folytatta útját.

Nemsokára rálelt a gödörre, a sárga gép már nem működött. Lemászott a létrán, s hat pallódeszkából, amit talált, koporsót eszkábált magának. A gödör oldalában mélyedést vájt puszta kézzel, betette a koporsót, s belefeküdt, de előtte még fogpiszkálót vett a szájába. Várta az éjszakát, várta az álmod.

Éjjel feljött a telihold, és a deszkák résén át halovány fénycsíkot vetett mozgó szájára.

A holdolajos képű temetői hajós

Szindbád száz év múltára állította be a régi temetőőrtől ajándékba kapott, kriptabéli vén vekkert, amely megszólalásig hasonlított a hagyományos, csörgő ébresztőórákhoz, de nem az volt, hanem olyan szerkezet, amit szellemek húztak föl naponta leheletszerű suhanásukkal, amikor a kriptát meglátogatták vagy valamilyen elintéznivalójuk akadt más kísértetekkel a sírkertben. Szindbád arra gondolt, hogy ha ő dönti el, mikor akar legközelebb föltámadni, és saját maga állítja be a szellemórát, akkor talán nem lesz kiszolgáltatva másnak, saját kezébe veheti a sorsát, s uralhatja az időt.

Az utóbbi hónapokban ugyanis egyre többször bolygatták meg túlvilági álmát, sorra-rendre támasztgatták föl mindenféle írók, akik feltűnést szerettek volna kelteni az irodalmi életben, vagy nagy elődek farvizén szerettek volna beevickélni az irodalmi panteonba. Különösen egyikük, bizonyos Szalai Gergő serénykedett leginkább a nyugalma megzavarásában, valamilyen ürüggyel a nyáron ötször-hatszor is feltámasztotta, mert valószínűleg túl sok Krúdy Gyulát olvasott, és neki is kedve szottyant groteszk kalandokba hajszolni a sokat próbált irodalmi alakot. Szalai történeteiben persze Szindbád mindig nőtt, korhelykedett, olykor duhajkodott is, hol Óbudán, hol pedig a görögországi Szantorini szigetén.

Annyiszor támasztották föl, annyszor hegyezte a pennáját rajta ez a Szalai, hogy Szindbádnak megfordult a fejében, egyszer megszökik az egyik novellából, és beadványt nyújt be a Nemzeti Kegyeleti Bizottságnak, hogy törvényileg tiltassák el az írókat attól, hogy állandóan föltámasszák, hiszen mindenkinek alkotmányos joga, hogy holta után békében nyugodhasson. De aztán eszébe jutott, hogy nézne ki, ha egy múmia beállítana egy hivatalba, és bármivel is előhozakodna, úgyhogy inkább hagyta az egészséget a csudába.

Szindbádnak egy-egy életes, derekas, mulatós feltámadás után nehéz volt visszarázódnia az öröklétbe, sokáig hánykolódott a koporsóban, amíg újra eljött érte az álom, majd a halál - vagy valami ahhoz hasonló. Először álomképek vonultak el tudata vásznán, zajos, illatos képek, majd - ki tudja, mennyi idő múlva - mintha filmszakadás történt volna: semmit nem hallott, semmit nem látott, fekete, süket csend telepedett rá, mint néma, fekete varjú egy havas tájban álló korhadt fa ágára. Még félig tudatánál volt, amidőn ismét aszni kezdtek a feltámadás során részlegesen regenerálódott izmai, száradni a belső szervei, szikkadni a bőre.

Néha azonban a hajós, amikor senki se látta, csak az órát működtető szellemek, az álom és a halál mezsgyéjén gondolt egyet, és bármilyen gyöngye volt is, magától kikélt a koporsójából, eligazgatta a szemfedőt, a selyempárnát, amelyre annak idején a fejét helyezték, de amely mostanra kissé megkopott és elkoszolódott, eligazgatta hát a fekhelyét, mintha ágyból kelt volna fel, a koporsó fedelét levette, s óvatosan letette a koporsó és a krypta fala közé, nehogy véletlenül nagy robajjal lezuhanjon... Szóval, azért hagyta nyitva a koporsót, hogy szellőzzön, amíg ő távol lesz, így ugyanis a poratkák nem tudnak szaporodni, és ritkábban kell kirázni a „koporsóneműt.” Kikélt, és a sírkövek között bóklászott a csillagporos vagy holdfényes éjszakában - természetesen csak éjjel hagyta el a kriptát -, és nyugtató füveket keresgélt. Egy pesti temető ugyan nem arborétum, de az eldugottabb zugaiban sokféle fűvet találni: Szindbád gondos keresgélés után lelt galagonyavirágot, szúrós gyöngyajakfűvet, orbáncfűvet, citromfűvet, szagosmügefűvet, árnikavirágot, komlót, szurokfűvet és borsmenta-fűvet is. Mivel főzetet nem tudott belőlük készíteni, jobb híján rágicsálta őket, és sikerült is valamelyest csillapítania velük örök nyugalomra vágyó lelkének zaklatottságát, hogy aztán ismét megkísérelje az elszenderülést.

Előfordult az is, hogy sehogy sem sikerült visszazötytyennie a halálba: ilyenkor beletörődött, hogy most egy kicsit „élni” kell, vagy legalábbis félholtként vegetálni reszkető, sorvadt, csupa

ín lábakkal, reszketeg kezekkel, amelyeken átszűrődött a holdfény, koponyára tapadt bőrrel, a szemgödrei mélyén megbúvó csúnya kis disznószemekkel. Ilyenkor Szindbád az arcán magas faktorszámú holdolajat kent szét, amit ugyancsak a saját maga gyűjtötte kutyatejből és beléndekfűből állított elő, s homlokára lazán föltolt holdszemüveggel kilépett a kripta nyikorgó, pókok védte ajtaján a hűs éjszakába. Roskatag térdekkel kószált a sírkövek közt, mint egy kísértet, és a legtöbbször éjjeli, csak holdfényre nyíló virágokat gyűjtögetett, amiket „hazavitt”, és a koporsója alá tett préselődni. Volt köztük bódító illatot árasztó estike meg több liliomféle, szemérmesen kitarulkozó virágkelyhek, mint az első udvarlóra váró leányok száz esztendeje, Szindbád hőskorában.

A holdszemüveget Szindbád teliholdnál engedte le a homlokáról, mert a napfény századrészét sugárzó telihold fénye is bántóan erős volt a vaksötétthez szokott szemének. Ilyenkor kedvtelve olvasgatta a régi sírkövek feliratait, és eltűnődött, mennyivel kellemesebb tevékenység ez, mint annak idején élőként rossz híreket olvasni az újságban. Szindbád mindig is a jó híreket szerette, és ilyeneket a temetőben sokat olvashatott. A temető kapujában máris volt egy: „FELTÁMADUNK!”, bár ezt Szindbád nem olvasta, mert kívül sosem járt, csak élő korából emlékezett rá. A sírkerten kívülre sosem merészkedett, annyi büszkeség maradt a génjeiben gavallér korából, hogy csak divatosan és makulátlanul tiszta öltözetben szabad mutatkozni az emberek - kivált az asszonyszemélyek - előtt, márpedig ha egy élő véletlenül meglátná aszalódó testét a főúton, abból semmi jó nem származna. Az illető vagy megijedne tőle és elmenekülne, vagy gúnyolódna rajta - vagy ha történetesen rendőr szeme elé kerülne, nem szeretne neki magyarázkodni, hogy miért nincsen nála személyi igazolvány, és hogy miért fest úgy, mint egy múmia.

A sírfeliratok soha nem okoztak kellemetlen meglepetést. Szindbád életében sok évtizeden át tanult németül, azért ilyen sokáig, mert hol abbahagyta, hol újrakezdte, s így igencsak elhúzódott a dolog. Sokszor nyilatkozott úgy a barátainak, hogy „csak akkor halhatok meg, ha már nagyon jól tudok németül”, de bizony halálakor nem tudott még olyan jól, mint tervezte, viszont itt folytathatta tanulmányait, mert a sváb családok fekete márvány sírkövein sokszor találkozott az „Itt nyugszik...” formula német megfelelőjével, a „Hier liegt...”-tel. Ezek a német stúdiumok nem voltak túlságosan változatosak, de Szindbád inkább örült ennek, hiszen tudta, hogy az ismétlés a tudás anyja. Akadt egy sírkő - egy régi hugenotta család csontjait rejtette -, amelyen francia szöveget is olvashatott: „Ci gît...” Szindbád franciául is tanult, az édesapja iránti tiszteletből, mert atyjaura franciatanár volt. Szindbád mindig is szerette a „háztetős” ékezetet, és irigyelte a franciákat, hogy az ő nyelvükben ilyen elegáns ékezetek is vannak, viszont a németekkel és osztrákokkal érzett sorsközösséget, mert ők viszont ugyanúgy írják az „ü” meg „ö” betűt, mint mi. Tehát: csak semmi meglepetés, Szindbád nyugalmat akart. Egy nyugodt, komoly ember az életben is az örök dolgoknak él, mint például a szerelemnek és az igazság szenvedélyes keresésének a boritalban; azokban leli gyönyörűségét, nem pedig az átmenetiségben. De az élet már csak olyan, hogy a nyugalmat, biztonságot sosem találta meg benne Szindbád, mert adót mindig kellett fizetni, nem is keveset, sőt, egyre emelkedő mértékűt, miközben a hajós jövedelme nem emelkedett ezzel arányosan, számlákat mindig kellett fizetni, a pénzt ezekre mindig elő kellett volna teremteni, márpedig ez Szindbádnak mint szemlélődő, élvezet embernek, lézengő ritternek sosem volt ínyére. Itt, a temetőben legalább a holtakat nem adóztatták, nem zaklatták őket adóellenőrök, végrehajtók, nem zaklatták fenyegető hírekkel, a folyton nyüzsgölődő élők nem fárasztották piszlicsáré ügyeikkel, szalmaláng-lelkesezésükkel. Mennyivel szebb és igazabb a feltámadás ígérete az élők hiú reményeinél...

Szindbád persze nem az olyan feltámadásra gondolt, mint amikor írói erőszak rángatja ki a koporsójából, hanem az igazira.

Éppen ezért az árnyas tölgyfák között álló ravatalozóból, amit egy verőfényes őszi napon nyitva felejtettek, éjszaka ellopott egy vaskos bibliát. Mivel Szindbád éppoly gyöngé volt, mint egykor a nők iránti ragaszkodása, nem bírta volna kézben vinni a kötetet, ehelyett egy talált zsineggel átkötötte a bibliát, és kétrét görnyedve a földön húzta a kriptáig. Így is teljesen kimerítette a művelet; a könyv meglehetősen koszos lett, világosbarna műbőr borítója összevissza karcolódott, de legalább nem lett sáros, mert rég nem esett az eső. Szindbád a megéröltetéstől holtfáradtan zuhant koporsójába, még a legelemibb óvintézkedésekre sem tellett erejéből: a koporsó fedelét sem húzta magára! Ha másnap történetesen temetés lett volna a kriptában, botrányos látvány fogadta volna a gyászolókat. De nem volt temetés már évtizedek óta, mert a kriptában minden hely foglalt volt, és látogatók sem jöttek soha, hiszen Szindbád rokonainak minden leszármazottja is már rég a föld alatt nyugodott.

Aztán amikor - ki tudja, mennyi idő múlva - Szindbád ismét felserkent, az egyik szomszéd koporsóból kiborította a benne fekvő csontvázat, alighanem valamelyik távoli, ismeretlen őst, és a faszerkezetet fölállította az ajtó mellé olvasóállványnak. (A szűk annyira szétrágták, hogy szinte légiesen könnyűvé vált a hosszú évszázadok alatt). Most már csak azt kellett megoldania, hogy a biblia fölkerüljön a tetejére. Szindbádnak nem volt ereje föltenni, úgyhogy megkérte barátait, a pókokat, fonjanak olyan erős fonalat, amelyre rákötve - saját porhüvelyét ellensúlyként használva - kiszemelt helyére emelheti a súlyos tárgyat. A felkért pókok két hét alatt elkészítették a fonalat, s a következő lépés az volt, hogy a végtelenül könnyű, de rendkívül erős fonalat valaki átfűzze a kriptá mennyezetéről lógó kampón, amelyre annak idején a sírbolt építői a petróleumlámpát akasztották. Ebben a munkában az órafelhúzó szellemek siettek Szindbád segítségére.

Volt egy pillanat, amikor úgy tűnt, hogy a hajós könnyebbnek találta a bibliánál, de aztán elbillent a láthatatlan mérleg nyelve, és a szellemek, valamint egy heves szélroham, amely a félig nyitva felejtett ajtón zúdult be, együttes erővel a helyére taszították a könyvek könyvét. Hátravolt még a feladat, hogy Szindbád kinyissa a vaskos bibliát, hogy olvashasson is belőle. A sors, a szerencse vagy a Jóisten Szindbád kezére játszott, mert a könyvnek a hátsó borítója került fölfelé, tehát a rövidebb, újszövetségi rész tanulmányozásához csupán ezt a borítót kellett kihajtania. Szindbád amúgy is csak az újszövetségi ígére vágyott, a szeretet jó híreire, az ószövetség haragvó Istenének nyugtalanító hírei nem érdekelték. Szindbád minden erejét megfeszítve, két karal nagy nehezen kihajtotta a borítót, s innentől fogva a Szentlélekre bízta magát: hagyta, hogy a szél lapozzon a könyv leheletvékony lapjai közt. Úgy vélekedett ugyanis, hogy ha a Szentlélek látogat be a kriptába szél formájában, akkor a megfelelő, éppen aktuális evangéliumi részeknél és verseknél fog kinyílni a Szentírás. (Bár élt a gyanúperrel, hogy nem minden szélben a Szentlélek lakozik, sőt, a szelek többségét eredendően gonosznak tartotta...)

„A bűn zsoldja a halál...” Ehhez az ígérez még nem a szél segítségével jutott hozzá Szindbád, hanem akkor, amidőn először felütötte a bibliát. E szöveg olvastán mély szomorúság fogta el. Tudta, hogy bűnt követett el, amikor ellopta a könyvet, pedig lelke mélyén mindig is azt vallotta, hogy úgy kellene élnünk, hogy minden cselekedetünk zsinórmértékül szolgálhasson a világnak. Lelkifurdalását csupán az enyhítette valamelyest, hogy csókot és könyvet lopni nem bűn, némi vigaszt pedig a mondat másik fele nyújtott számára: „...Isten kegyelme azonban az örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

Ez a jó hír azonban kevés volt Szindbádnak: ettől fogva vezeklésképpen az éjjeli virágtolvajokat és sírrongálókat riasztgatta a temetőben: amikor megpillantották múmiaszerűen összeaszott alakját, a hang nélküli sikolyra tátott száját, hatalmas szemeödrét, amelynek mélyén fenyegetően fehérlettek a töpörödött, gonosz szemgolyók a hold vagy a mosléksárga utcai lámpák fényében, szóval, amikor meglátták e kísértetet, a szerencsésebbek holtra váltan eliszkoltak a helyszínről, a szerencsétlenebbek pedig szívinfarktust kaptak az ijedelemtől.

Szindbád persze nem volna Szindbád, ha nem udvarolgatna holta után is. Nemcsak gyógyfüveket, nemcsak virágokat gyűjtött kószálásai során, nemcsak bűneit vezekelte le a bűnözők távoltartásával, hanem nőket is hajkurászott. Ödöngött, mint a tétova novemberi szél, bekukkantott más kriptákba, és kihallgatta a holtak álmait, főleg a nőkét. Ha valamelyik asszony arról álmodott, hogy mennyire szeretne újra élni, Szindbád erőt vett magán, és kiborította koporsójából a halottat. Ha szerencséje volt, az áldozat sokkot kapott a durva művelet hatására, és felriadt öröknek hitt álmából. Szindbádra nézett csodálkozva, aki azonnal tenni kezdte a szépet: „Kegyednek gyönyörű fehér a bőre, mint a tej, orcája pedig akár a piros rózsa...” Ilyenkor meg-megremegett a sírbolt teteje, mintha földrengés támadt volna, és egy kevés vakolat Szindbád fejére hullott. „Ugyan, hagyjon már, Szindbád, ugyanúgy hazudik, mintha még élne... Mostanra már igazán benőhetett volna a feje lágya...” - válaszolta szavak nélkül a kiválasztott, de látszott fejtartásán, hogy örül a síron túli kalandnak. Aztán az asszonyból hangtalanul ömleni kezdett a szó, és Szindbád hagyta beszélni, mert tudta, hogy a nőket hagyni kell beszélni, hadd beszéljenek a kis semmiségekről, amelyek betöltik az álmaikat, mert ha hagyjuk őket beszélni, nyert ügyünk van. Egy idő után persze Szindbád mégiscsak elunta a vég nélküli locsogást, és közelebb lépve a nőhöz, ekképp kérte egy kis szerelmeskedésre: „Lenne egy javaslatom, asszonyom: zörgessük össze a csontjainkat!” „Jaj, Szindbád, ne ízetlenkedjen! - ripakodott rá a halott nő. - Mit képzelsz, szajha vagyok én?!” Pedig másra se vágyott jobban, mint hogy egy snájdig csontváz jól megropogtassa.

Ahogy Szindbád ott állt hosszú percekig, és meredten bámulta a nőt, egy idő után azt vette észre, hogy nem lát semmit, csak szürkéséget. Nem csoda, hisz jóval naplemente után merészkedett hódításaira, leginkább ködös napokon, és a félig nyitva felejtett ajtajú kriptákban sűrű homály borongott. Szindbád ilyenkor eltűnődött, hogy jelenést látott-e, vagy valóban megtörtént az iménti eset. Az ilyen csendes helyeken, mint a temető, az embernek van ideje gondolkodni, elmélkedni... Szindbád is sokat merengett a fény mibenlétén, és rájött például arra az érdekes dologra - mivel nagyon sokat nézte a homályt, hiszen ez volt a közeg, amiben létezett -, tehát rájött, hogy a homály, a szürkület, ha valaki jól megfigyeli, nem egynemű szürkéséget jelent, hanem szürke alapon világosabb fénypontok összerendezetlen, folyamatosan változó halmazát.

A nők is egy idő után szürke alapon világosabb fénypontok összerendezetlen, folyamatosan változó halmazáivá váltak. Szindbád ilyenkor leporolta fejéről a porszerű vakolatot, sarkon fordult, és elhagyta a sírboltot.

Más kalandjai is akadtak, olyanok, amelyeket akár izgalmasnak is nevezhetnénk, mindenestre valóságosabbak voltak, mint a tünékeny hódítások. Szindbád kriptája egy barátságosan lejtő lanka közepe táján helyezkedett el. (A temető legmagasabb pontján a ravatalozó puritán épülete magasodott.) Az utóbbi években megsokasodtak az özönvízszerű felhőszakadások. Ilyenkor fél méter mély szutykos lé hömpölygött az alacsonyabban fekvő részek, az urna-temető felé, ahol egész tó képződött. Szindbádban ilyenkor feltámadt ősrégi hajós ösztöne, és a kriptájába sunyi ebként beólalkodó vízre leeresztette koporsóját, mint holmi csónakot, és kievickélt a sírboltból egy kis vadvízi túrára. Evező gyanánt az olvasóállványnak használt koporsó fedelének egy jobb állapotban maradt darabja szolgált, Szindbád ezt forgatta olyan ügyesen, mint középkori vitéz a pallost, ezzel igyekezett elkerülni az ütközéseket a sírkövekkel. Koporsója amúgy sem volt valami biztos alkotmány, ha nekiütközik egy márványtáblának, ízzé-porrá zúzódik. Ekkor - de csak ekkor! - Szindbád karjaiba hihetetlen erő költözött, olybá tűnik, hogy legrégibb, legigazibb énjének ideiglenes föltámadása porhüvelyét csodálatos pezsgéssel töltötte el.

Amikor leért a „tóhoz”, Szindbád kikászálódott lélekvesztőjéből a derékig érő vízbe, és kezdte visszahúzni csónakját a kriptához a habok hátán. Visszafelé rohamosan hanyatlott a hajós ereje, s „hazaérve”, a sírboltban valósággal beleroskadt a koporsóba - úgy lógott ott

néha, mint a kihúzott vízihulla a mentőcsónak oldalán. Az is előfordult azonban, hogy az ár, amilyen hirtelen jött, éppoly hirtelen el is vonult, mintha valahol megnyílt volna a föld gyomra, hogy eltüntesse a tengernyi vizet. Szindbád ilyenkor nem vállalkozhatott arra, hogy visszavonszolja a messzi kriptába a megfeneklett koporsót: kóbor macskákat és ázott bundájú kutyákat verbuvált, befogta őket a koporsó elé a zsebeiben őrzött madzagokkal, és velük húzatta haza a sárban.

A sírbolt nyirkos hűvösében barátságos legyintéssel szélnek eresztette az állatokat, majd megnézte, hol állapotodott meg a biblia, hova lapozott a szél, míg ő távol volt. „Én vagyok az út, az igazság és az élet...” - olvasta legutóbb a vigasztaló sorokat, és lélekben nagyot sóhajtván arra gondolt: „Én meg holtfáradt vagyok.”

Aztán lefeküdt pihenni - tán meghalni is -, és elmerengett a szerencse forgandóságán, az élet és halál örök körforgásán, meg azon, hogy fel kellene már rázni a feje alatt a selyempárnát, ha legközelebb fölserken álmából, hogy kényelmesebb fekvés essék rajta.

Ámen.

Szantorinin

A kriptá először csak üresen kongott.

- Szindbád úr! - kiáltotta be valaki még egyszer. Kisvártatva nyikorgás hallatszott, majd az egyik homályos boltozat alól neszezés. A kriptá bejáratában álló férfi odavilágított az elemlámpájával. Egy koporsófedeleet fessegettek belülről. Nem sok időbe telt, hogy teljes életnagyságban kimásszon a szűrágta faladából egy madárijesztőre emlékeztető, felöltözött, mumifikálódott csontváz.

- Ön Szindbád úr, a hajós?

- Személyesen - recsegte a csontváz, majd szemlátomást rögtön megindult rajta valamiféle változás, melynek során percről percre emberibb formát öltött. Mintha kiszikkadt bőre éltető nedvességgel kezdene telítődni.

- Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Prózáy János vagyok, a Magyar Írószövetség szakosztályvezetője. Örülök, hogy végre megtaláltuk önt! Nem volt könnyű, mondhatom. Kandúr Gyula, az ön száz évvel ezelőtti életre álmodója nem sok támpontot nyújtott számunkra a novelláiban. Boldog feltámadást kívánok! Igyék velünk ennek örömeire egy kis papramorgót! - mondta az öltönyös úr, és belső zsebéből előhúzott egy fém laposüveget, lecsavarta a tetejét, és Szindbád felé nyújtotta: - Tessék...

- Köszönöm, de még várnék vele egy kicsit.

- Nem erőszak a disznótor - mondta Prózáy, majd meghúzta az üveget, és eltette. Tessékelni kezdte Szindbádot kifelé, de az intett csontujjaival, hogy dolga van még. Az ajtóval szemközi falmélyedésben hosszában fekvő koporsóból, ahonnan kikászálódott, a selyempárna alól gyakorlott mozdulattal előhúzott egy kézzel írott táblát, s kiakasztotta a fadarabbal kitámasztott koporsó fogantyújára: „RÖGTÖN JÖVÖK”.

- Nehogy valami temetői csavargó betelepedjen a helyemre - magyarázta Szindbád -, ebben a mai elfajzott világban minden elképzelhető...

- Hát, akkor menjünk... - javasolta Prózáy, résnyire húzódó szemmel kilépett a kora nyári verőfényre, majd megtorpant, s leszedegette öltönyéről a kriptá bejáratánál ráragadt pókhálódarabokat. Aztán megindult egy nagy fekete autó felé, amely a temetői úton várakozott. Szindbád betette maga után az ajtót, s követte.

- Erre parancsoljon! - biztatta Prózáy, és a füstüveg ablakú, hosszú automobil nyitott ajtaja felé intett.

- Köszönöm... - mondá Szindbád, és kétrét görnyedve bepréselte magát a járgányba. Szindbád magas volt, száznyolcvankilenc centi, mint Kandúr, de még korántsem volt kilencvenhárom kiló, mint egykor írója.

- No, akkor most már egyenesben vagyunk, kedves Szindbád, most már ihatik velünk egy kortyot. Az előbb a laposüvegben kotyogó szatmári szilvóriumot csak amolyan gyorssegélynek gondoltam, amíg az autóig érünk.

Szindbád valami gépezet diszkrét vinnyogását hallotta, majd az ülése mellett balról megjelent egy tálca, amely az automobil hátulja felől jött elő az utastérbe, rajta rengeteg sok üveg, amelyek enyhén egymáshoz kocogtak, akárcsak a két talpas, pohos konyakospohár meg a jégkockák egy hűsen párálló hosszú pohárban.

Szindbád megborzongott a jég láttán, még nem melegedett föl kellőképp a kriptai hideg után, de Prózáy unszolását, hogy most már igazán igyék valamit, nem emiatt utasította el: - Egyelőre inkább nem, tudja, kedves Prózáy barátom, nincs még kész a gyomrom, csak fél óra múlva lesz terhelhető állapotban, addigra regenerálódnak a belső szerveim. Volt már részem néhány feltámadásban, az említett Kandúr 1915-ben egymás után írta azokat a novellákat, amelyekben újra meg újra feltámadok.

Szindbád most nézett csak körül a kocsiban, amely időközben elindult, és hangtalanul gurult, ki tudja, melyik budapesti temető kijárata felé. Prózáy a tálca másik oldalán ült, a sofőrt Szindbád nem látta, és a sofőr melletti ülésen ülő embert sem, aki - mint később Prózáy felvilágosította - biztonsági őr, aki az Írószövetség megbecsült vendégeire vigyáz. Prózáy előtt is és Szindbád előtt is lapos, téglalap alakú felület, amelyen mozgófilm ment, mindkettejük előtt ugyanaz. Apró emberek rohángásztak egy zöld pázsitos réten, kétféle mezben.

- Focimeccs, kedves Szindbád. Világ bajnoki elődöntő - mondta Prózáy, látva, hogy Szindbád tekintete a képernyőkre tévedt.

- A magyarok melyik mezt viselik? - kérdezte a hajós.

- Egyiket sem. Mi ki sem jutottunk a végére.

- Akkor meg kit érdekel az egész?! - ripakodott Prózáyra Szindbád. - Kapcsolja ki! Egyébként is, mi abban a jó, hogy összevissza futkároznak, mint veszett bodobácsok egy korhadó fatönkön?

Prózáy gyorsan engedelmeskedett, bár őt érdekelte volna a mérkőzés. Hogy megbékítse Szindbádot, így szólt: - Kedves Szindbád, van egy kivételes alkalmakra tartogatott kincsünk is: igazi tokaji esszencia a nevezetes Dénesffy-pincéből. Abból a nedűből, amely pókhálós palackokban, befalazva várt az ön feltámadására százhet esztendeig... Na, mit szól?

- Hű, a kutyafáját! - csillant fel Szindbád szeme, amelyen épp az imént alakult ki újra a természet csodájaként a szivárványhártya. - No, az jöhet... az biztosan nem árt a gyomromnak...

- Ettől még a holtak is életre kelnek - tódított Prózáy, és egy feketészöld, karcsú és homályos palackból töltött a konyakospohárba annyit, amennyit konyakból szokás. Az aranyvörös nedűt átnyújtotta Szindbádnak, magának pedig egy négyszögletes üvegből tunéziai fügepálinkát töltött. - Mmmmm... - élvezkedett, miután beleszagolt a saját italába.

- Már megtörtént - tette helyre Szindbád.

- Micsoda? - ocsúdott Prózáy az afrikai oázisok illatából.

- Már életre keltem.

- Ja, persze... Bocsánat.

A hajós a tenyerében tartotta a pohár hasát, úgy szimatolta a nektárt. Majd lögyölni kezdte, és élvezettel nézte, mint folyik le olajos lomhasággal a pohár oldalán. Aztán Szindbád kipillantott az ablakon, és régi síremlékeket, korhatag fejfékat, jeltelen sírokat s nagy néha árnyas facsoport közepén egy-egy szürkülő kövű mauzóleumot látott.

- Én vagyok az ómega és az alfa...

Szindbád felriadt szemlélődésből, és fülelt. A szeme sarkából Prózáyra pillantott, de az szemlátomást nem hallotta a mondatot: bizonyára a torkán futótűzként végigiramló életvizet élvezte.

- Én vagyok a vég és a kezdet - szólott megint a különös, telt, mély zengésű, bársonyos férfihang. Mintha a pohara felől jönne. - Kandúr Gyula is engem ivott a halálos ágyán, amikor már semmi egyebet nem volt képes befogadni beteg gyomra, és te is velem kezded az új életet.

Szindbád elmosolyodott a bor szózata hallatán, és nem fájt a mosoly: bőre már egészen jól viselte a gyűrődést. Óvatosan, mély tisztelettel belekóstolt... Az élet valami posványos holtágból, amiben eddig leledzett, hirtelen új vizekre hajózott benne, nyílt vizekre, ahol halak tömege fickándozik. Pezsgésnek indult a gyomra, ereiben zuborogni kezdett a vér, fejében nyüzsögtek az érzések, gondolatok, szeme parázslott... Már harmincháromszor nyelt, de még mindig érezte az esszencia ízét.

- Ha ilyen nektárokkal kínálgat, Prózáy, nehéz lesz majd visszatuszkolniuk a sírboltba...

- Ki akarja visszatuszkolni a sírba, kedves Szindbád, örülünk, hogy él! - replikázott Prózáy. - Jut eszembe, még nem is mondtam, miért támasztottuk fel.

- Csupa fül vagyok - felelte erre a hajós, bár kissé túlzott, mert épp a füle volt a legkevésbé kialakult szerve: hiányzott még a cimpája, és egyelőre a járatai sem voltak kellőképp kacsaringósak.

- Nos - tette le üres poharát Prózáy, és keze fejével megtörülte a száját -, Shelley, az angol romantikus költő egyszer azt találta írni, hogy „a költők a világ el nem ismert törvényhozói”. Senki sem gondolta volna annak idején, 1821-ben, hogy ez a gyönyörű mondat valaha is több lesz metaforánál. De minket, magyar költőket-írókat nem akármilyen fából faragtak - s ekkor Prózáy kihúzta magát ültében, és düllesztetni kezdte a mellét -, és komolyan vettük, amit a mi Berzsenyink, Shelley kortársa mondott: „Merj! a merészség fene fátumok mozdíthatatlan zárait átüti”. Mi mertünk, mertük nem pusztá szónak, hanem színtiszta igazságnak tartani a költők gondolatait. A kétszínű politikusokkal, a száraz tudósokkal és a bamba, elbutított tömeggel ellentétben mi tudjuk, hogy a leírt, szépen megformált szó, a tapasztalatok és a szenvedélyes igazságkeresés kohójában kiöntött szó maga a testté vált ige, és rá csakugyan igaz, ami a hazugságra hosszú távon semmiképp: minél többször mondjuk, minél nagyobb meggyőződéssel, az emberek annál igazabbnak és valóságosabbnak tartják... Szó szót követett - folytatta Prózáy, és elmosolyodott saját szójátékán -, és a végén sikerült mindenkit meggyőznünk, hogy a költészet, az irodalom és a kultúra milyen fontos dolog egy ország életében. Húsz éve még ott tartottunk, hogy az írók jó része valósággal éhezett, bitang ebként üldözték, megvetették, lesajnálták őket; örültek, hogy lyuk van a fenekükön, most pedig... most pedig a világ, de legalábbis Magyarország elismert törvényhozói lettünk, vagy inkább szürke eminenciásai. A politikusok azt csinálják, amit mi mondunk. Annyi pénzt fordítanak a költségvetésből a kultúrára, amennyit mi kérünk.

- Na ne, ennek a fele sem lehet igaz... - hitetlenkedett elkerekedett szemmel Szindbád.

- Téved, barátom: pontosan a fele igaz. Tavaly harminc százalékot kértünk a költségvetésből, és megkaptunk tizenötöt. Az embereknek az állam fizet azért, hogy beüljenek egy színházba, hogy moziban művészi filmeket nézzenek, mint annak idején az ókori Hellaszban. Az oktatás ingyenes, az óvónők, tanítók, tanárok a társadalom legjobban fizetett rétegéhez tartoznak.

- Nagyszerű, nagyszerű, de hogy jövők én a képbe? - érdeklődött a hajós.

- A következőképpen: olyan irdatlan nagy az Írószövetség költségvetése, hogy az összes élő írónak meg az összes családtagjának évente üdüleket szervezünk, utaztatjuk őket idehaza és szerte a nagyvilágban, etetjük-itatjuk őket, de még így is rengeteg pénzünk marad, ezért úgy határoztunk, hogy feltámasztjuk a holt írókat is, valamint azokat az irodalmi alakokat, akik alkotóik jóvoltából óriási örömet szereztek a magyar olvasók sokaságának.

- Kandúr Gyulát feltámasztották már?

- Nem, és nem is fogjuk, hiszen ön, Szindbád úr, olyannyira azonos az írójával, vagy másképp fogalmazva, Kandúr olyannyira azonos az alakjával, hogy ez felesleges lenne.

- Hm... figyelemre méltó szempont... És áruljon már el egy titkot, ha nem vagyok indiszkrét. Hány éves korukban támasztják fel az írókat meg az alakjaikat? - kérdezte Szindbád, és lopva megnézte magát a kikapcsolt sík képernyőben, mint valami tükörben. Szép, fess embert látott, hosszúkás arcút, érzéki szájút, a száj fölött bajuszt, elválasztott, fejhez simuló haját, és melankolikus tekintetet. És azt is észrevette, hogy kihízott szalonkabát van rajta, harmonikanadrág, és végül, lepillantva, amit a képernyő nem mutatott, kecsegeorrú cipő a lábán.

- Mindenkit élete virágjában. Kandúr-Szindbádot nyilván nem ötvennégy évesen támasztjuk fel, amikor már beteg a szíve, tüdeje, gyomra, mája. Hiszen azt szeretnénk, hogy érezze jól magát velünk... Na, még egy korty életelixírt?

- Tudja, mit szeretnék leginkább? Elugrani a Tabánba, és a Mélypincéhez címzett vendéglőben kadarkát iszogatni, és nézni az embereket, elmerülni régi idők hangulatában.

- Nyúlós, ollóval vágható bort akar inni, amilyenről Kandúr *A koránkelő ember története*-ben ír?! Elment az esze? Miközben mi a legkülönb borokat kínáljuk önnek? Egyébként is, már nincs is Tabán. Rég elbontották... Holnap reggel indul a repülőgép Szantorinira, addig még vásárolnunk kell önnek több váltás ruhát, meg mindent, ami egy görögországi nyaraláshoz kell.

- Szabó nem képes ennyi idő alatt megvarrni egy öltönyt - okvetetlenkedett a hajós.

- Már szabó sincs, Szindbád. Készen kapható konfekcióruhát veszünk az egyik plázában...

Az indulás nem ment valami könnyen, mert Férihegy felé a taxiban levált a kecsegeorrú cipő talpa, és sürgősen szereznit kellett még egy pár lábbelit.

- Képzelfe, Szindbád - szólalt meg Prózay, amikor már a gépen ültek, a business classon, és a stewardessek mindent megtettek azért, hogy a Magyar Írószövetség vendége maradéktalanul jól érezze magát -, képzelfe, micsoda skandalum volt egyszer Pesten: a cipőboltokba hatalmas készlet érkezett valami rendkívül elegáns spanyol férfi félcipőből, aztán másnap a vásárlók felháborodva vitték vissza az árut, mert levált a talpa... Kiderült, hogy halottöltőztető cipő volt, csak nem nézték meg alaposan a leírását...

- Ne emlékeztessen a halálra, Prózay, életem nagy részét úgyis halottként töltöm... - szólott a hajós, s hogy szavainak nyomatékot adjon, hevesen udvarolni kezdett egy fekete hajú, kis piros sapkás légikisasszonynak.

- Kérem, kedves Szindbád úr, várjon, amíg elérjük a biztonságos repülési magasságot... - válaszolta a légikisasszony a hatalmas megtiszteltetéstől és a visszafojtott vágytól remegő hangon.

Amikor tízezer méter magasan voltak, és az ég valósággal feketének látszott, Szindbád élvezettel nézte az alant úszó pagodaszerű felhőpalotákat. Hirtelen egzotikus parfüm illatát érezte, és nyakát hűs női ujjak kezdték simogatni. Lassan elfordította fejét az ablaktól. Prózay és az ő széke közé párnás válaszfal emelkedett. A mosolygós kisasszony már a fodros blúzáat gombolta ki, s közben meghúzott egy kis kart a falban. A hajós széke egy perc alatt vízággyá alakult, amelyben a megbecsült vendég hamarosan egy törölmetszett huri által nyújtott gyönyöröket kapott. Hogy harci kedvét fokozza, Szindbád a hevenyészett pásztorfülkébe egy palack Egri Bikavért rendelt.

Az együttlét után gyors ebéd következett. Először a hajós forró, nedves frottír kéztörülőt kapott, amivel letörülte kezéről a ráragadt rúzszt, púdert, az illatos parfümmel keveredett, leheletnyi női verejtéket, majd ezüsttálcan Camparit szolgáltak fel neki aperitifként. Az italba tett jégkockákat kivette, s a stewardess dekoltázsába pottyantotta, aki a hidegtől elsikkantotta magát, majd vihorászva Prózay ölébe ejtette az üres tálcat.

A papayás, sáfrányos rizsköretes csirkéhez még maradt a bikavérből, s amikor Szindbád - a nagy ínyenc - bele-belekortyolt, minden alkalommal külön-külön érezte a bor összetevőinek, a Merlot-nak, a Kékfrankosnak, a Zweigeltnek meg a Cabernet Franc-nak az ízét, mégis, ahogy a szárnyas mellét majsolta, felrémlett a múlt ködéből a paprikás csirkepörkölt szaga... egy óbudai kisvendéglő... talán a Kerék kerthelyisége... egy párás délután... a szűrt fény a kockás abroszon... a pörköltözhöz ivott zöldszilváni spriccer... a hab, ami hamar szétporlik, és a buborékok egykedvűen sisteregnek tovább...

Az ebéd után Szindbádnak nem állott módjában elszopogatni egy pohár jóféle francia konyakot - alkalmasint Courvoisier-t - amely kijárt volna a MALÉV business classán utazó vendégnek. A leszállás megkezdésekor ugyanis valami technikai malőr adódott, és hirtelen zuhanni kezdett az utastérben a légnyomás. A légikisasszony erőltetett nyugalommal támolgott oda az időközben egy vihar miatt hánykolódni is kezdő gépen Szindbádhoz, és megfogta a kezét. A következő pillanatban óriási robajt hallottak, és a be nem kapcsolt hajós kiröpült székéből. A légikisasszony és Prózay a következő pillanatban azt vették észre, hogy Szindbád teste a gép másik oldalán, a kitört ablakba fúródott.

De szüntetője jajnak-bajnak, elmeszöje víg kacajnak, erős várak megdöntője, sírvermeknek megtöltője, egyé forrtnak szétválása: az elmúlás zord kaszája - bár kopogtatott a gépen - nem volt képes behatolni és elpusztítani a bent ülőket. A járat úgy szállt le a Szantorini repülőtérre, hogy Szindbád saját testével védte embertársait. Hősnek kijáró ünneplésben részesült a VIP-váróban, miután nagy nehezen kioperálták a kerek ablakból. Először a vastag jégreteget és az olvadó jégcsapokat kellett leszedni róla, bár a művelet nem tartott sokáig, hiszen a görögországi nap is segített. Az őt megvizsgáló orvosok egészségesnek találták, de legalább ötnapos infra- és bioptronlámpa-kezelést írtak elő neki, hogy megelőzzék egy komolyabb megfázás kialakulását, hiszen a több ezer méter magasban uralkodó mínusz hatvan-hatvanöt fokos hőmérsékleten valószínűleg meghűlt kissé.

Az Írószövetség utazási főosztályának munkatársai a legelőkelőbb főúri ötcsillagos szállodának, a „Szép Heléná”-nak a tetőterében foglaltattak egy-egy exkluzív lakosztályt Szindbád és Prózay számára. A hajós első útja a fürdőszobába vezetett, ahol a Jacuzzi-kádban frissítette fel az út során elgyötört lelkét és mélyhűtött tagjait. Miután ismét emberformát öltött, kiültek Prózayval a lakosztályaik közös, körpanorámás teraszára. A délutáni tengeri szél által lobogtatott kék-fehér csíkos napernyő alatti asztalra a gondos Prózay már odakészített az önkéntelenül is hérosszá vált vendégnek egy tányér friss kecskesajtot, olajbogyót, méregerős, piros feferonit és egy üveg aranyosan csillogó recinát. Ismerte ugyanis Szindbádnak azt a tulajdonságát, hogy utazásai során mindig előszeretettel fogyasztja a vendéglátó ország ételeit-italait.

- Ha meg Magyarországon vagyok, a magyaros ételeket szeretem - jegyezte meg göcögve Szindbád, amikor Prózay előhozta a témát. Miközben az első korty gyantás bort tologatta a szájában, körülnézett a fenséges tájon, a szédítően mély kráterüregen, a kalderán, a még most is füstölő, pokolbéli tájat idéző Nea Kameni szigetén, és a holdsarló alakú Szantorini nyugati részén, amely fölött a napisten szekere már a borszínű tenger felé vette útját. Elégedett mosoly ömlött el szélcserzette arcán. - Ó, istenem, itt is be otthon érzem magam!... A recina zamata a lelkemben élő egész Hellászt magába sűríti, mítoszostul, művészetestül, történelmestül... Pontosan ugyanilyen íze volt a trójai háború idején is...

- Miket beszél, Szindbád?! - kapta föl a fejét Prózay. - Hogyhogy a trójai háború idején?

- Nehogy azt higgye már, kedves barátom, hogy az *Ezeregyéjszaka* meg én egyidősek vagyunk. Örök vándor vagyok én, éltem én háromezer-ötszáz évvel ezelőtt is, emlékszem, amikor ez a sziget még irdatlan méretű tűzhányó volt, s arra is emlékszem, amikor lerobbant a teteje. Éppen Lúdiából szállítottam édes vörösbort a knósszoszi palota borisszáinak. Nagy szerencse, hogy már megérkeztem, és szemlélődni fölkaptattam a palota mögött magasodó hegyre, onnan néztem a kétszáz méter magas szökőárat, amely mindent elpusztított. Oda is elhallatszott az iszonyú robaj... Utána nem sokkal meghaltam úgy háromszáz évre, majd Odüsszeusszal többé-kevésbé egy időben én is megküzdöttem Polüphemosszal, a félszemű óriással, aminek egyébként az *Ezeregyéjszaka*-ban is megvan a leírása, de ez korántsem lett olyan híres, mint Homéroszé... - Szindbád bekapott egy darab sajtot, és megevett hozzá három szem olajbogyót; a magokat két ujjal a szakadékba pöckölte, ahogy otthon, Magyarországon a meggy magokat pöcköli az ember. - Eszem itt ezt a görög finomságot, és tudja, mi jár az eszemben, Prózay?

- No mi?

- Hogy nincs finomabb egy karéj, fél centi vastag héjú, kemencében sült magyar falusi parasztkenyérnél, amihez frissen szelt húsos szalonnát és frissen szakasztott bogyszlói paprikát vagy cseresznyepaprikát eszik az ember...

- És mit iszik hozzá?... - csalogatta ki az igazságot Szindbádból Prózay.

- Alacsony szeszfokú homoki vinkót, ami se nem fehér, se nem vörös, amiben van egy kis vörös és fehér sasza, szlanka, oportó, ezerjő, és amit épp most hoztak föl a vályogház téglapincéjéből.

Pár percig hallgattak, mindketten fölidézték magukban az említett mennyei ízeket, szinte a szájukban érezték a magyar falut.

A bíbor és narancssárga színekben pompázó alkonyat sokáig szavukat szegte, csak nézték, mint pazarolja színeit a természet, mint válnak feketéből mályvaszínűvé az árnyékok, mint nyúlnak meg, a fekete lávatömbök árnyéka a tengeren mint változik az ég színeinek a változásával, mint gyulladnak ki lassan a fények a sziget gerincén, a szakadék szélén egyensúlyozó városkákban, amelyek vakítóan fehér épületeikkel olybá hatnak, mint hósipkák a hegyek tetején.

- Ismeri a Hajnali harmat nevű bor legendáját, Szindbád? - tért vissza a borokhoz Prózay.

- Azt történetesen nem - felelte a hajós, és nyomatékképpen kortyintott a recinából.

- Ez egy szantorini fehérbor. Pitymallatkor szüretelik a szőlőt, amikor a hamvas szemeken még ott gyöngyözik a harmat, a holdistennő könnye, aki azért búslakodik éjjelente, mert örök szüzességre van ítélve, és nem ismerheti meg a szerelmet. Ezért ez a bor, amellettt hogy remek illata van, lágy és testes, olajosan sűrű, a színe mint a mézé, s a torkot bársonyosan simogatja, ellenállhatatlan vágyakat is ébreszt az emberben - ha másra nem is, arra mindenképp, hogy még többet igyék belőle, teszem én hozzá... Apro-pó, vágyak. A szállodánkban hölgy-szolgálat is létezik, kedves barátom. Óhajtja, hogy intézkedjem ez ügyben?

- Inkább ne, köszönöm. Hódítani talán még nem felejtettem el hetven év alatt, amit a halálban töltöttem. Kiruccannék egy kicsit a városba körülnézni...

Prózay ekkor látta Szindbádot utoljára. Hogy mi történt ezután, arról csak a szemtanúk elmondásaiból és a rendőrségi jegyzőkönyvből értesült. Szindbád tehát fél hét tájban léphetett ki a szálloda légkondicionált halljából az utcára. Régi szokása szerint sétálgatott a városban,

ahogy annak idején Óbudán vagy a Tabánban, vagy a világ bármely más részén, aminek a vége természetesen az lett, hogy beült egy tavernába. A pincér szerint, aki kiszolgálta, előételnek joghurtos cacikit evett, utána rendelt egy nagy vegyestálat lepényhallal, tenger gyümölcseivel és sok-sok zöldséggel: hagymával, uborkával, paradicsommal. Szindbád állítólag nem mulasztotta el, hogy öntsön rájuk borecetet és hidegen sajtolt szűz olívaolajat. Mindvégig jó étvágygal evett, s a finomságokat bőven locsolta hígítatlan recinával. A halastál után sokáig tanulmányozta az étlapot, majd kikérdezte a pincért, hogy mit ajánl, muszakát-e vagy sztifadót. Végül a sztifadónál, az apró hagymafejes, fűszeres, párolt marhahúsnál kötött ki, amely „parasztgyomrát” talán leginkább a magyar marhapörköltre emlékeztette.

Szindbád mindvégig nyugodtan és szemlátomást nagy élvezettel evett, majd amikor végzett, ejtőzésképpen szemlélni kezdte a nőket a tavernában, ahol egyre vígabb volt a hangulat. Vidám görög muzsika szólt, a főleg európai turisták alkotta vendégcseregletben Szindbád kiszúrt egy szőke, pirospozsgás német nőt, aki egy kornyadozó férfi oldalán ült, és akinek egyre virágosabb lett a kedve. Szemezni kezdtek, majd Szindbád kisvártatva áttelepedett az asztalukhoz, ahol hamarosan markolászni kezdte a hölgyeményt - előbb az asztal alatt, majd fölötte is -, aztán ölelgetni-csókolgatni.

Innen kezdenek felgyorsulni az események - már amennyire a beszámolókból összeállítható az események menete. Negyed óra múlva a hajós és a német nő diszkréten távozott az étterem teraszáról, minden bizonnyal azért, hogy - ha rövid időre is - még közelebb kerülhessenek egymáshoz. Hogy hol, azt nem tudni. Mindenesetre nem mehettek messzire. Amikor úgy harminc perc múlva visszatértek az asztalhoz, a nő férfibarátja józanodhatott kissé, felmérhette a helyzetet, és sértegetni kezdte a hajóst. Szindbádnak nem sok kellett, benne is volt már nyomás, a nőt határozott, de gyöngéd mozdulattal félrehúzza ráborította az asztalt az ágáló pojjára - tudnivaló, hogy Szindbád oly kivételes testi erővel rendelkezett, hogy hozzá képest minden átlagos férfiú csupán pojjá, mitugrász, paprikajancsi lehetett. Miután a német előbújt az asztal alól, fülig padlizsánosan és joghurtosan, Szindbád megragadta és verni kezdte a fejét a taverna kockás padlójához. Hogy meddig jutott e művelettel, nem tudni pontosan, csak annyi világos, hogy nemsokára megérkezett egy városi rendőr, aki igyekezett leállítani Szindbádot, de az akkora nyaklevest adott neki, hogy a fírai közeg egy szomszéd asztalt felborítva nekivágódott a terasz korlátjának, és kis híján átnyaklott rajta, le a szakadékba, a hatszáz méter mélyen fekvő kikötőbe. Ekkor kapta elő a pisztolyát, és Szindbádra irányította volna, ha Szindbád rögtön ott nem termett volna, és kicsavarva a kezéből a fegyvert, le nem ütötte volna a pisztoly agyával.

Pár perc múlva a város valószínűleg összes rendőre Szindbád lefogásán fáradozott, ami végül sikerült is, mert fél tizenkettőkor a világutazó az egyszemélyes városi fogda magányában tűnődhetett a szerencse forgandóságán. Fél napja még hős volt, most meg rab egy szűk cellában.

Innentől végképp nem tudni, mi lett vele. Reggel akarták kihallgatni, de amikor hajnalban bekukkantott hozzá az őr, nem találta. Semmi nyomát nem látták a szökésnek, a dolgot senki sem értette.

Prózay később utánanézett, és a feltámadással foglalkozó szakirodalomban rálelt a magyarázatra. A feltámasztott egyéneknek legfeljebb negyvennyolc órájuk van az élők között, utána vissza kell térniük a túlvilágra. Pedig Prózay nagyon szerette volna még megkérdezni Szindbádtól, szerinte miért van az, hogy a recinát is meg a tokaji aszút is csak fehér szőlőből készítik, pirosból nem. Talán legközelebb...

A boncasztalon

Bétóven Lajosnak kifejezetten rossz és csalóka - következetesen csalóka - volt a szaglása. A jellegzetes hajléktalanszagot vaníliaillatúnak, a vizihullákat liliomillatúnak, az altatókat-nyugtatókat marékszámbeszédő öngyilkosjelölteket muskátliszagúnak érezte, a szívbetegek és a szívbetegségekben megholtak pedig - a természet szeszélye folytán - rózsailleségúnak hatottak orrának. Ilyeténképpen már a boncolás megkezdése előtt tudta - hacsak nem látszottak a hullán a halálok egyértelmű jelei -, hogy mit fog találni: működésképtelen vesét, tüdővizenyőt, gyógyszermaradványokat a gyomor-bél traktusban, kiterjedt vérömlenyt valamelyik agylebenyben vagy éppen szűk koszorúereket.

Szindbád bódító rezedailleséget árasztott. Bétóven Lajos elcsodálkozott. Ezzel az illattal nem tudott mit kezdeni. Eleinte csak állt tanácstalanul a holttest mellett, annyira meg volt zavarodva, hogy véletlenül a boncasztal bal oldalára ment, holott a jobb oldalon kell állni, hacsak nem balkezes a boncnok. Aztán lassan, nagyon lassan óvatos félmosolyra húzódtott Bétóven ivástól puffadt, sápadt tésztaképén a vonalvékony, lila száj: felismerte Szindbádot, az író, a nők kedvencét, akivel egyszer, sok éve egy irodalmi társaságban ismerkedett meg. Váltottak pár szót Szindbád új regényéről, amely szinte rögtön a megjelenés után díjat nyert egy pályázaton. Bétóven kérte, hogy Szindbád foglalja össze neki röviden a regényt, merthogy - úgymond - „érdeklő.” Szindbád teljesítette a kérést, kilenc mondatban elmondta a lényegét, mire Bétóven az egészet lecsapta azzal, hogy az a regény, amit kilenc mondatban össze lehet foglalni, eleve nem lehet jó.

- Kiváló írónak tartottak téged, komám, most mégis itt fekszel előttem a boncasztalon. Az én horrornovelláim nem kellettek senkinek, viszont legalább még most is élek. Na, ki a nyertes kettőnk közül? Én élek, te meg halott vagy... hullá, ha így jobban tetszik. Nekem mindenképpen jobban tetszik...

Az élete virágában megholt Szindbád szép, kisimult halott-arca válaszul elnézően mosolyogni látszott.

Bétóven Lajos az élőkkel nem volt jó viszonyban, a halottakkal viszont semmilyenben sem. Amikor egy-egy hosszú nap után hazafelé tartott valamelyik Krúdy utcai kocsmából, mindegy volt neki, hogy egy ócska kurva vagy egy még ócskább, halálfej arcú transzvesztita ringyó végez rajta fellációt. „A mirigyeimnek működniük kell - gondolta. - A termelői váladékokat le kell csapolni, mert ha nem, jön a betegség...” Az járt a fejében ilyenkor, hogy az emberi szervezet is egy kicsit olyan, mint a gép: ha nem olajozzák, ha nem használják rendeltetés-szerűen, berögződik. Katolikus papot nem boncolt még, de hallotta, hogy a prosztatabántalmak az átlagnépességnél gyakrabban fordulnak elő náluk.

- Te állítólag jókat írtál, új világokat teremtetél, de a halál fölött neked sem volt hatalmad. Te is bizonyára valamilyen közönséges betegségben haltál meg, mint az emberek többsége, akiktől fensőbbeségesen igyekeztél elkülönülni... - dühögte elégedetten Bétóven, és komótosan átsétált az asztal másik oldalára. - Az illattal viszont még nem találkoztam... nem tudom, milyen virág illatát árasztod... te mákvirág... - torzult gonosz fintorba Bétóven ábrázata.

Fogta a szikét, és nyaktól ágyéig felvágta a hajót, mint böllér a disznót. - A hozzátartozóid, ha vannak egyáltalán egy magányos íróhoz hozzátartozói, nem kérték az Y-vágást, legalábbis nem fizetett érte senki, ahogyan dukál, tudod? Ezek szerint nem lesz nyitott koporsós temetésed - méltó Lajos. - Ergo az összeöltött vágás a nyakadon senkinek sem lesz kegyelemsértő látvány... szerintem sem az, sőt, kimondottan jól fog állni neked... Két eset van:

vagy teljesen mindegy lesz, hogy nézel ki temetéskor, vagy hamvasztani fognak... csak aztán nehogy főnixként feltámadj nekem... rólad már sok turpisságot hallottam, komám...

Alighogy felnyitotta a hasüreget, Bétóven gondolt egyet, és Szindbád térdeit vágta fel és vizsgálta meg elsőnek: súlyos ízületi kopást állapított meg - főleg a jobb térdnél: - Rengeteget térdepeltél a nők előtt, mi? Először a kegyeikért, később a bocsánatukért esedezve, ha megcsaltad őket, a kettő között meg amikor kufircoltál velük... - szaladt el egy pillanatra Bétóven fantáziája. - Ebbe a krónikus nyavalyába mindenesetre nem halhattál bele - jegyezte meg, s mintha már végzett is volna, lehúzta gumikesztyűjét. Az elején az ismeretlen rezeda-illat olyannyira meglepte, hogy még rágyújtani is elfelejtett. Napi három csomag kapadohányt szívott, és a füstszűrőt, ha volt, mindig letörte, hogy még jobban ártson. Egyedül a kapadohány illatát érezte rendesen, ez nem csalta meg soha - mondhatni, ez kötötte legszorosabban a való világhoz. Az aromás cigarettákat kerülte, nehogy például hajléktalanokat vizionáljon egy vaníliás cigaretta füstölésekor. Ha munka közben dohányzott, az elszívott csikkeket a boncoltakba szokta beletunkolni, ha azok valamiért ellenszenvesek voltak számára (Szindbád mint sikeres vetélytárs mindegyiknél ellenszenvesebb volt) - akadt olyan holttest, amelyet kilenc-tíz csikkkel a hasüregében temettek el, pedig a *TANULJUNK KÖNNYEN GYORSAN BONCOLNI!* - *Patológiai kézikönyv kezdőknek* 186. oldalán - többek közt - az olvasható, hogy: „... a boncolt tetembe nem teszünk cigarettacsikket, pipaszutykos vagy taknyos papír zsebkendőt és egyéb, oda nem illő tárgyakat...” Bétóven Lajos tett. Pár esztendeje merő mazochizmusból megvette Szindbád ominózus regényét, bár olvasni azóta sem olvasta. Ha tudta volna, hogy ma épp Szindbád kerül terítékre, elhozta volna a könyvet, hogy azt is behelyezze a hajós gyomrába vagy a belei közé.

Elszívott még három cigarettát, aztán visszahúzta a kesztyűt. A tövig szívott csikkeket odakészítette a boncasztal peremére, a folyadékvezető csatorna külső szélére, hogy tűnődhessen még, Szindbád melyik megbolygatott testürege legyen végső nyughelyük.

Aztán újból munkához látott.

Miután szétfejtette a vékony réteg zsír- és izomszövetet Szindbád mellkasán, aztán csontvágójával - amely leginkább valami hatalmas metszőollóba oltott harapófogóra emlékeztetett - elpattintotta a hajós bordáit, majd föl- s utána lefelé, a lábak irányába hajtotta a hajós mellkasát (akár egy tyúkketrec tetejét), feltárultak a belső szervek.

Szindbád azzal került a patológiára, hogy halálának oka ismeretlen. Bétóven vizsgálta a szerveket, de enyhe fokú érlemeszemesedésen, közepesen súlyos zsírmájon, krónikus gyomorhuruton, gondosan kezelt, rekeszizomsérv okozta nyelőcsőgyulladásán, enyhe lágyéksérven, nyomokban észlelhető seborreás ekcémán, a jobb nagylábujjon kezdődő körömgombán, a nem tökéletesen rózsaszín tüdön, csigolyakopáson, dupla, de nem súlyos gerincferdülésen, no és a jobb kéz középső ujjának utolsó perccén lévő bütykön kívül nem talált semmit, amitől egy embernek meg kellene halnia.

Mit írjon majd be a kórboncnoki jelentésbe? „Egy kis eddegélés, egy kis iddogálás, egy kis kocabagózás, könyvek és nők fölé görnyedés és írás, írás, írás...”?

Ekkor jutott eszébe, hogy az agyat még meg sem vizsgálta. Valahogy ösztönösen feledkezhetett meg róla: nem volt kíváncsi arra a rengeteg idegsejtre, amelyeknek egymás közti sziporkázó, tűzijátékszerű elektromos kisülései annyi remek irodalmi művet eredményeztek...

A csikkek elhelyezése, a jelentés megírása és a hiányos boncolás azonban nem sokáig okozott fejtörést Bétóven Lajosnak.

A boncnok kollégák sokszor tréfálták meg egymást mindenféle csínyekkel: Bétóvent Mócárt Géza nevű munkatársa egyszer úgy ijesztette meg, hogy az éppen Lajos által boncolt hulla hirtelen fültöven vágta Bétóvent, aki majd' összezsúrolta magát a rémülettől. Miután Mócárt előbújt a boncasztal alól, nagyot nevettek a csínyen.

Most viszont Bétóvennek nem akaródzott nevetnie. Azt vette észre ugyanis, hogy valami mozog Szindbád mellkasában, ahová a vizsgálat után hevenyészve visszadobálta a belső szerveket. Mócártot pedig már egy hete kirúgták, mert a válság miatt alaposan megkurtították a patológia költségvetését, és az intézet képtelen volt kigazdálkodni a bérét. Bétóven egy hete egyedül dolgozott. Nem volt senki, aki megtréfálhatta volna a halott testrészeinek mozgásával. Az irodán a papírokkal foglalatostkodó Irénke nem vetemedett volna ilyesmire - egyébként is, félt a halottaktól, ráadásul még csak egy hónapja vették föl próbaidőre, nem a kópéságokon járt az esze.

Miközben ezeket végigfuttatta agyának tekervényein, a boncterminél világítás akadozni kezdett, mint az áramellátás az ő horrornovelláiban, illetve földönkívüliekről szóló történeteiben, vagy egyszerűen csak egy közönséges viharban: lekapcsolódott, felkapcsolódott, le, föl, le, föl, hunyorgott, de olyan is volt, hogy rövidke ideig egészen fényesen égtek a lámpák - szinte túlvilági ragyogással töltötték be a helyiséget - már amennyire pontos fogalmai lehettek Bétóvennek a túlvilágról.

Riadtan, szinte megbabonázva figyelte Szindbád mellkasában a mozgást. Ütemes mozgás volt. Még megfordult a fejében, hogy hátha patkány vagy valami más állat, de rögtön el is vetette a kósza gondolatot, hiszen még a mostani nehéz időkben sem létezhet Magyarországon olyan patológia, ahol rágcscsálók lakmároznak a boncolásra előkészített tetemekben.

Bétóven tagjaiba a rettenettől ólomnehéz fáradtság szakadt. Annyi lelkiereje még volt, hogy benyúljon az egymás hegyre-hátára hajigált máj, lép, vese, prosztata meg ki tudja még, mi minden közé, hogy megkeresse a mozgó valamit.

Nos, Szindbád jobb oldalában, nagyjából azon a helyen, ahol eredetileg a hasnyálmirigy szigetsejtjei termelték buzgón és hibátlanul az inzulint, szív dobogott! Bétóven még annyit látott, hogy az aorta ép, de azt, hogy az összeszabdalt porhüvelyben honnan és hová szállította a vért vagy mit is, már nem tudta megállapítani, mert egyszer csak Szindbád egész teste vakítóan felfénylett, majd egy szempillantás alatt mindörökre el is feketült Bétóven előtt a világ.

Szindbád azt már hallotta, hogy a hatalmas testű Bétóven nagy robajjal elterül a fekete-fehér kockás kövezeten. Még feje koppanását is hallotta. A hajós várt még kicsit, elvégre a feltámadás nem lóverseny, csak nyugodtan, szépen... Miután meggyőződött róla, hogy Bétóven nem mozdul, hozzálátott önmaga restaurálásához. Annyit tudott, hogy a szervei annak rendje és módja szerint helyrerázódnak és működni kezdenek, ha testüregét sikerül lezárnia. Jobb kezével hirtelen odakapott a fejéhez, és megtapogatta a koponyáját: hál' istennek, Bétóven nem lékelte meg, és nem vette ki az agyát, ugyanis a legértékesebb és legérzékenyebb szervet a legnehezebb restaurálni a feltámadás után. Megnyugodott. Na, jó, akkor nincs nagyobb baj. Szindbád fölült, és nekifogott összerakni és rendbe hozni magát. Fölült a barnásrózsaszín, összevissza töredezett márványmasztalon - amit csak azért nem cseréltek még ki újabbra, mert évtizedek óta nem futotta rá -, és először tyúkketrec-mellkasát emelte föl a lábairól, és illesztette vissza gondosan a helyére. Pár percre visszafeküdt, megvárta, amíg a bordák összeforrnak. Végül összehúzta magán a szétfejtett zsír- és izomszöveteket - mint fázós ember a kardigánját -, majd ágyéka felé nyúlt, hogy mint (a hasonlatnál maradva) a „kardigánon” a cipzárt, egy érintéssel összehúzza magán a bőrt.

Ekkor egy kicsit visszadőlt még, hagyta, hadd regenerálódjon teljesen, majd amikor már úgy érezte, hogy van elég ereje elindulni (mint az a beteg, akit az ambuláns sebészeten műtöttek,

és a beavatkozás után a pihenőszobában kellőképpen erőre kapott), lassan feltápáskodott, először fölült az asztalon, karjaival tolva föl magát, az asztal szélének támaszkodva, s észrevétlen lesodorva a Bétóven által odakészített csikkeket. Végigpillantott magán... hát, egyelőre nem volt valami szívtipró látvány, végül is, nem akkor a legszebb az emberfia, amikor megszületik. Még mindig a márványlapon ülve körülnézett a helyiségben, van-e valami elfogadható gönc, amit magára ölthet. A saját ruháit kereste, de azoktól már nyilván rég megszabadították máshol. Ahogy jobbra nézett, megakadt a tekintete a földön heverő boncnokon. Szemlátomást halott volt, mint a kő. Boncnoki öltözete alatt fekete nadrágot és fekete inget viselt, lábán fekete félcipőt. Félig az asztal alá fordult lábfeje körülbelül akkora lehetett, mint az övé, így ránézésre. A hosszúkás helyiség távolabbi, rövidebb falánál a tejüveg ablak mellett fali fogas, rajta fehér köpeny, mint később kiderült, a „II. sz. Patológiai Intézet” felirattal. Szindbád fejében összeállt a toalett: lehúzza a boncnokról a nadrágját és a cipőjét, valamint leszedi az ingét, ezeket magára ölti, és felveszi a köpenyt, így távozik a kórbonctanról. Ripsz-ropsz meg is valósította tervét, egy íróasztalféléről elvett egy papírlapot, firkantott rá valamit, s az irományt a félig lemeztelenített boncnok vérszutykos kötényére helyezte, és nehezeknek, hogy a huzat le ne röpítse onnan, rátette a szikét, miután a nyelét és a pengéjét alaposan megtörülte a kötényben.

Szindbád természetesen azonnal felismerte Bétóvent, amint ültéből rápillantott, az írónak olyan jó volt az arcmemóriája, hogy ha a nagy Budapesten valahol megragadta a figyelmét egy idegen arc, és később újra találkozott vele, még arra is emlékezett, hol látta először. Hát még Bétóvent hogy ne ismerte volna föl, azon kevés emberek egyikét a földön, akik ellenséges érzülettel viseltettek iránta!

A tereméből két ajtó vezetett ki. Az egyik, a boncasztal mögötti, zárva volt, úgyhogy maradt a másik, a szemközti, fogasos oldalon lévő kijárat. Óvatosan lenyomta a kilincset, finom ember volt, soha nem szeretett senkit sem megbotránkoztatni, és egyelőre nem tudhatta, milyen a külleme. Egy közbülső, félhomályos kis szobába lépett, ahonnan balra, egy félig nyitott ajtón át megpillantott egy fiatal nőt, aki félig háttal neki hatalmas íróasztal előtt ült, és buzgón írogatott valamiket. Szindbád nem akarta megijeszteni, észrevétlen szeretett volna távozni a patológiáról. Miután lassan betette maga után a boncterem ajtaját, jobbra ment, és egy „SZEMÉLYZETI ÖLTÖZŐ” feliratú helyiségbe lopakodott be. (Közben elképzelte, milyen az a helyiség, ahol a hullák öltöznek...) Legelőször is egy tükört keresett, amelyet a mosdó egyik csapja fölött meg is talált: egészen elfogadható volt az ábrázata, már nem is látszott annyira túlvilági jelenségnek, a vérkeringése szemlátomást megfelelően működött, egyáltalán nem volt „holtsápadt” - csupán néhány apró vérfoltot kellett eltávolítania innen-onnan, de könnyen ment, elég volt a meleg víz és egy kis dörzsölés. Jól megmosta a kezét is, nehogy úgy nézzen ki, ha elhagyja az épületet, mint a boncolóorvos, aki elfelejtett tisztálkodni munka után. Mivel a holtak saját lábukon nem szoktak távozni a patológiáról, ilyen útvonal nem létezett, alighanem csak az irodán léphetett volna le „rendes” úton, de nem akarta megkockáztatni, hogy egy ártatlan nő is halálra rémüljön a feltámadása miatt. A végének eléggé nagy ablaka volt, mint a régi épületekben általában, nem csak holmi szellőzőlyuk a magasban, ráadásul a patológia a földszinten helyezkedett el.

Csak kitárta az ablakot, körülnézett, és leugrott a másfél méterre lévő kertbe. Ott állt egy darab ideig a satnya fűben, kissé tanácstalanul, az ember sokszor éppen akkor bizonytalanodik el, amikor megszerzi magának a szabadságot és az új életet. Hirtelen fáradtság fogta el, hiába, a föltámadás nagy lelki megterheléssel, stresszel jár, nem lehet csak úgy föltámadni, és fütyörészve továbbmenni, mintha mi sem történt volna. A hajós felismerte az Üllői utat, ezek szerint a Semmelweis Egyetem patológiájára kerülhetett...

Az épület és a bejárat nagy kőlépcső találkozásánál, a sarokban a földre roskadt, és várt néhány órát, pihengetett. Miután a nyári alkony szürke, itt-ott vérfoltos lepedője leereszkedett a városra, Szindbád feltápaszkodott, és a sövénybokrok mögül kisántikált a még be nem zárt kapun, kissé fájós lábbal, mert a hatalmas Bétóven lába valamivel kisebbnek bizonyult, mint az övé.

Bétóven Lajos az ijedelemtől halt meg, amit Szindbád váratlan feltámadása okozott, bár halálának pontos okát az ő boncolásakor a saját kollégái mégsem tudták egyértelműen megállapítani, csupán a „szívbénulás” került bele a kórboncnoki jelentésbe. Mindenesetre Szindbád rejtélyes eltűnéséből bűnügy lett, és együtt kezelték Bétóven Lajos halálával, de a munkával megbízott nyomozó nem jutott semmire, noha jó felé tapogatózott, mert a két ember múltjában kereste a megmagyarázhatatlan és mindörökre feltáratlanul maradt eset mozgatórugóit... Szindbádot egyébként nem találták meg soha, a hivatalos papírai elkeveredhettek a patológiai irodán, csupán egy papírfecnit találtak a szörnyethalt Bétóven mellén, ahogy a boncasztal mellett feküdt, rajta minden bizonnyal Szindbád kézírása:

ÍGY JÁR MINDEN IRIGY EMBER!

Szent Iván-éji csillagok alatt

Szindbád a Gellért-hegyen sétált új kedvesével a balzsamos éjszakában. A Rác-templomban figyelte ki imádkozás közben három hete, mert imádkozás közben nagyon sok minden kiderül a nőkről, több mint bárki gondolná. Természetesen Szindbád nem imádkozni járt a templomba, hanem nőket fürkészní. Sunyin megbújt egy-egy oszlop árnyékában, és szemérmetlenül figyelte a kiszemelt fehérnépet, összehúzott szemmel. Ilyenkor a nők lelke kitárulkozott, vágyak, megbánások, apró bűnök cikáztak a tengerké, mélybarna és éjfékete tekintetekben, sokszor szinte Szindbád számára is követhetetlenül. A hajós megfigyelte árulkodó mozdulataikat, szokásaikat, s mindent elraktározott magában.

Szindbádnak ma a templom lépcsőjén véletlenül leesett vagy *leejtett* keszkenő játszott a kezére, hogy megszólítsa és elcsalja a fess hölgyeményt. Arra hivatkozott, hogy legközelebb csak egy év múlva lesz ilyen rövid az éjszaka. A hajadon végigmérte a hajóst, és alkalmasint tetszett neki a látvány, mert nem sokat teketóriázott.

- Hova megyünk, Szindbád?

A hajós összerezsent. Tudomása szerint ugyanis még nem árulta el a nevét választottjának. De nem tette szövé.

- Megvacsorálunk egy takaros kisvendéglőben itt a Tabánban, aztán felhágunk a hegyre, hogy minél közelebb legyünk a csillagokhoz.

Két óra és negyvennyolc perc múlva Szindbád diszkrétén böffentett egy fokhagymaszagút félre, a zsebkendőjébe, miközben épp „intézkedési tervet” dolgozott ki magában, hogyan is kellene igazából meghódítani a magát ájtatos hangon Máriának megnevezett hölgyeményt. Azonban alighogy zsebre dugta a kendőjét, újra elő is kapta, mert megcsapta az orrát a sétaút egyik éles kanyarjában valami tömény bűz: kutyák jelölőhelye volt. A kutyákat mindig szerette Szindbád, de a szaguktól öklendeznie kellett. A jelölőhely egy kőoszlopocska tövében volt. Az oszlop tetején mélabús Szűz Mária-arc siratta fiát az örökkévalóság vigasztaló, végtelen mezején.

„Mária, Mária...”, morfondírozott a hajós, mintha a név ismételtetése bármiféle segítséget nyújthatna számára. Szindbádnak ugyan volt már 8795 nője, de mindegyikhez úgy közeledett, mint egy avatatlan siheder. Sosem tudhatta, mikor adja meg magát a kiszemelt áldozat - mert a nők szerettek ellenállni, mintha az életük függött volna ettől a színjátéktól. Előfordult már, hogy Szindbád idegei vitustáncot jártak a türelmetlenségtől, hogy mikor hajlandó végre a nőszemély belenyugodni a sorsába. Szindbád néha már-már mazochistának érezte magát, hiszen szenvedett, mint a kutya, és sosem tudhatta, meddig tart a szenvedése, sosem tudhatta, meddig kell még várnia: egy napig, egy hétig, egy hónapig? Valahogy úgy volt, mint a bekötött szemű, kikötözött perverz: nem tudta, hogy az ostoros, vörösbe-feketébe öltözött domina mikor melyik testrészére sújt le.

- Mire gondol éppen, Szindbád? - kérdezte Mária, amikor a hajós épp azt boncolgatta magában, hogy a nők tették tönkre az idegeit. Miattuk ivott, miattuk evett, miattuk aludt, miattuk lumpolt - értük élt.

- Arra, drágám, hogy miért villámlik felettünk, ha csillagos az ég...

Ahogy andalogtak, egyre magasabbra hágva a hegyi ösvényen - rég elhagyták már a sziklakápolnát, elhagytak már több tucat padot, amelyeken szerelmespárok forrtak össze hosszú csókban, mozdulatlan ölelésben, ahogy a mozdulatlan, csöndes éjszakához illik.

Szindbád megint fölnevezett az égre, és azt hitte, káprázik a szeme: a szapora szárazvillámoknak mintha meghatározott alakjuk lett volna: az egyik háromágú villára hasonlított, a másik egy hosszúkás - félig állati, félig emberi - fejre, a harmadik meg ki tudja, mire, de valami nagyon ismerős dologra. Az volt a furcsa, hogy bár vakító villámok voltak, a földön, a fákon, Mária fehér arcán nem látszott a fényük, ami látszott, az valami vibráló vörös derengés volt, amely egyenletesen terült szét a hegyoldalban, mint valami mindent befedő takaró. A Pestről a lombok közül ideszüremelő gyenge fényben ez a vörösség a sötétzöld leveleket feketére festette. „Milyen gonosz a vörös fény - futott, vagy inkább úszott át a hajós agyán a kósza gondolat. - Egyáltalán, honnan jön ez a fény?!”

Szindbád összezavarodott. Minden bátorságát összeszedve épp arra készült, hogy kísérletképpen megcsókolja Mária hamvas ajkát. Ha engedi, akkor Szindbád folytatja a csókolózást, kicsit megnyugodva, ha nem engedi, akkor duzzogva abba fogja hagyni, nem kísérletezik többet. Szindbád nem szerette, ha visszautasítják. Ő aztán nem olyan volt, hogy ha kidobják az ajtón, visszajön az ablakon. „Olyan vagyok, mint egy tizenhat éves...” - dohogott magában. Dacosan odafordult Mária felé, aki szótlanul ringott mellette szalagos cipellőjében. Szindbádnak bevillant egy régi emlék: egy baráti társasággal vigadt egész este, aztán a Dunaparton hazakísért egy nem túl szép, nálánál magasabb nőt. Alig ismerték egymást, Szindbádnak voltaképp nem is tetszett, de ő lovagias kötelességének érezte, hogy ha már sétál vele, meg is csókolja. Ráadásul kékharisnya volt az illető, valami filozófiai problémát vetett fel a hajósnak - ha jól emlékezett Szindbád, a világról mint akaratról és képzeletéről szeretett volna értekezni vele -, ám Szindbád inkább az estvét szerette volna élvezni egy nővel, nem pedig fárasztani az agyát mindenféle értelmetlen, életidegen tudományos kérdéssel. Ha egy kocsmában is valaki Szindbád orra alá tolt egy köteg verset, hogy nézze meg és mondjon róla véleményt, a hajós azonnal hárított, mondta, hogy a kocsmát nem arra való, hogy gondolkodjunk benne, hanem hogy elengedjük magunkat. No, de visszatérve a kékharisnyára, Szindbád végül meg is csókolta, meg nem is. Tudniillik, a nő összezárta a fogsorát, úgyhogy Szindbád csak a fogsorát és az ínyét ízlelgethette meg, de nem túl sokáig, mert azt vette észre az utcalámpa fényében, hogy a fogak töve - fe-ke-te! Fel is hagyott a próbálkozással, vannak ennél ápoltabb szájak is a világban, nem kötelező neki minden női szájüregbe behatolni...

Szindbád most azon tűnődött, hogy viszont mi lesz, ha Mária hagyja magát?

Akkor nagyon hamar odalesz hamvassága: ajkán az ártatlannak tetsző mosolyt fél éven belül cinikus félmosoly fogja felváltani, amikor végleg kiábrándul a hajósból. Rájön, hogy Szindbád sosem fogja feleségül venni. Szindbád elképzelte, hogy szeméremajkai most még tán olyanok lehetnek, mint a fázósan összezáruló rózsakehely, ellenben egy fél év múltán, miután a hajós szorgos művelés alá fogta - úgy szánt majd benne mindennap, mint sokat próbált hajóorr a tenger habjaiban -, szóval, fél év múltán Mária rózsaszirmai szétszakadnak, olyan kajlák és viharvertek lesznek a sok dörzsöléstől, mint az öreg elefántok füle. De ne szaladjunk ennyire előre, korholta magát Szindbád, hiszen még meg sem csókolta.

A hajós tekintete felkalandozott az égre. Amikor nem villámlott, a csillagok pazar pompája tárult a szeme elé. Voltak csillagok, amelyek nyugtalanul hunyorogtak, voltak, amelyek szaporán és idegesen lüktettek, mint a tabáni korcsmák javíthatatlan korhelyeinek szíve egy átdorbézolt éjszaka után, és voltak, amelyek mintha figyelmeztető morze fényjeleket küldtek volna az ég tágas óceánjáról a szárazföldi hajós számára...

A hajós épp fordult Mária felé, hogy végre megtegye a döntő lépést kapcsolatuk szorosabbra fűzése érdekében, de hirtelen ólmos fáradtság nehezedett rá. Aztán csak arra emlékezett, hogy valami vörös cikázást látott maga előtt.

Aztán minden elfeketült.

Majd kis idő múlva visszatért a vörös, de ez a vörösség egészen más volt, mint a korábbi derengés: betöltötte Szindbád egész látómezejét.

A hajós nem tudta, hogy ébren van-e, vagy álmodik, próbaképpen szeretne volna elordítani magát, hogy „Mária, hol vagy?“, de hang nem jött ki a torkán; továbbá, szeretne volna megsimogatni az állát, hogy megállapítsa, mennyire lett borostás délután három óra óta, amikor utoljára beretváltkozott: nem szeretne, ha nem a legmakulátlanabb a megjelenése. Ámde a karja olyan merev volt - és éppoly hideg is -, mint egy sztoikus filozófus vandálok által földre döntött szobrának a karja egy fogvacogtató téli estén valahol Észak-Itáliában, egy római patrícus feldúlt villájának belső udvarán. Szindbád azt érezte csak, hogy mozgásban van: megy, a lába mintegy magától viszi. Ő azonban csak passzív szemlélője volt mindennek. Észrevette, hogy Mária után megy, mint valami őrangyal, hátulról követte szerelmét, akit két ördögforma, meztelen, szaros fenekű lény ráncigált előre a kibomlott hajánál és csipkés fehér ruhaújjánál fogva. Szindbád fölemelte a tekintetét, és távolabb, a vörös izzásban, a hőrengésben lebegve trónszéket pillantott meg, rajta egy undorító, bakkecskefejű, négyszarvú, rémséges ördögöt, aki hosszú farkát elégedetten csóválta, ahogy vigyorogva mustrálgatta a közeledő ártatlanságot. Ahogy a remegő, félholt Máriát odaállították elé, feltápászkodott ültéből - most látta csak Szindbád, milyen hatalmas! -, komótosan megfordult, és odatolta odvas, aranyeres fenekét Mária sápatag arcába, félrehúzta a farkát, és beleszellentett. Akkorát szólt, mint az égzengés a tomboló viharban. A belei pedig szüntelen morajlottak, mint a lisszaboni földrengés. A húsz-harminc méterrel hátrébb álló hajóst is kis híján elsodorta ez a szél. Máriát úgy kellett lefognia két kísérőjének, hogy el ne szálljon. A bűze leírhatatlan volt, mintha csirkebele, dögök rohadtak volna hetekig a beleiben, s mindez megspékelve egy leheletnyi kén- és mocsárszaggal. Szindbád szeretett volna odarohanni Máriához, hogy kimenekítse e förtelmes lények karmai közül, de a lába nem engedelmeskedett - vagy talán a közeg? Mintha a levegő olyan tömör és nyúlós lett volna, mint a méz, de nem édes méz, hanem keserű és gonosz méz. Közben a két szolga kiadta a parancsot Máriának: - Nyald az urad valagát!

Szindbád undorral elkapta a tekintetét, de nem járt sokkal jobban, hogy másfelé nézett. Balra egy kecskelábú asztalt heten ültek körül. Két szarvval ellátott, pókhasú, hegyes fülű szörnyszülött és öt boszorkány. Egyiknek félig levágva fityegett a feje vérvörös, üszkösödő nyakán. Ha szólt, hajánál fogva fölemelte a fejét.

- Milyen finom, omlós ezt a csecsemőhús! Fiúcska volt vagy kislány?

- Azt nem tudom - jött a válasz az egyik asztalszomszédától, aki mérgezett tejével a következő áldozatot szoptatta éppen, jobb célhoz méltó buzgalommal -, de biztos halálra ijesztették, mielőtt belemártották a kést, mert nagyon édes a húsa... Tudja a böllér, hogy kell ezt csinálni... Megmutatták neki a Sátánt, attól rémült halálra... a kés abban a pillanatban metszette el a torkincáját... sissssz!!!

Szindbádöt hányinger fogta el e szavak hallatán, aztán még inkább, amikor oldalvást lassan megközelítette a trónszéket, és egyre közelebről látta, mint nyalja Mária a Sátán segge lyuka körül a visszeres redőket. Nézte, nézte egy darabig, s miközben egyre csak öklendezett, döb-benten vette észre, hogy Mária arcán az undort felváltja a bűn élvezetében való dagonyázás kifejezése.

Majd a gonosz vöröset megint felváltotta a jótékony feketeség.

Reggel Szindbád arra eszmélt, hogy a parkőr ébresztgeti. Kérdezte, jól érzi-e magát. A hajós nehezen nyitotta ki szemét, be volt dagadva a szemhéja. Könyékre támaszkodott, és mohazöld kalapját kereste. Kicsit odébb hevert a fejfedő, s ahogy Szindbád nyúlt feléje, észrevette, hogy hatalmas, vörös hangyák rohangásznak rajta, mint egy fejvesztve menekülő hadsereg utolsó katonái.

A szabadságharcban

Szindbád a magasból, repülő szőnyegről figyelte a tavaszi hadjáratot és Budavár visszavételét. Utazott eleget a tengeren, és töltött elegendő időt hosszú életéből a szárazföldön is, eljött az idő, hogy légi utazóként is kipróbálja a szerencsáját. Repülő szőnyeget (meg talizmángyűrűt) egy dzsinntől kapott ajándékba, akivel egyszer az arábiai sivatagban ismerkedett meg. A hatalmas szellem említette neki először, hogy madártávlatból egészen más a világ, mint földközelségből, illetve a tenger hátáról. A dzsinn számára is előnyös volt a találkozás: Szindbád pátyolgatta kicsit a magányos szellem lelkét, akinek már többször volt kapcsolata földi nőkkel, de mindegyik rútul megcsalta. Szindbád ezután tenger idejéből rengeteget töltött a levegőben; eleinte nem nagyon merészkedett messzebb a honi tájaknál, a sivatagi homok változásait figyelte, a homokviharakat, a karavánok vándorlását. Figyelemmel kísérte az arab rablóbandák támadásait is békés kalmárok ellen, megfigyelte hadi technikájukat, és egyáltalán, mindig megnézte, amikor arab törzsek csaptak össze egymással... Mindig tudta, hova kell menni, tudniillik nem az összes idejét töltötte a levegőben, részben megmaradt korábbi szárazföldi életmódja, volt egy palotája a mindenkori Bagdád városában. (Ami némi nehézséget okozott számára, az az volt, hogy hogyan feleljen meg évszázadok során a váltakozó politikai hatalomnak - ez nagyon sok energiáját lekötötte: minden új kalifának be kellett bizonyítania feltétlen hűségét, hogy jóindulatát elnyerje: ennek szokásos módja a tengernyi kincs ajándékozása volt, mint az keleten szokás.)

Később el-elszakadt a honi tájaktól, és távolabbi vidékekre is ellátogatott új közlekedési eszközén, és teljesen átállt a szemlélődő életmódra. Már a megélhetésért sem kellett tennie semmit, hiszen a dzsinn minden kívánságát teljesítette.

Ahogy tágította horizontját mint utazó, eljutott arra a földrészre is, amelyre a Próféta követői sok évszázada szemet vetettek, és amelyből délnyugaton - Hispániában - hosszabb időre meg is hódítottak jó darabot, és itt aztán még nagyobb előszórással utazgatott: e földrész sokkal változatosabb volt, mint a hazája, a végtelen föveny birodalma. Itt valahogy mindent szebbnek talált: a településeket, a domborzatot, és nem utolsósorban a hadi eseményeket is. Európában szinte gyönyörűség volt nézni a hadjáratokat, mert olyan színpompás volt ilyenkor minden: a különféle színekbe öltözött ellenfelek mozgása a többnyire harsogózöld fűvön csodálatosan jól látszott a magasból - csak arra kellett ügyelnie, hogy ötszáz lábnál mélyebbre ne ereszkedjen, mert ott nem érvényesült a szőnyeget varázslat alatt tartó dzsinn ereje. Egyébként, természetesen le tudott szállni a szőnyegről, hogyha akart, ezt külön kellett kérnie a dzsinntől, mert az ő számára sem volt egyszerű dolog. Jó megjelenésének, választékos modorának és nyelvtudásának köszönhetően idővel bejáratos lett az európai királyi és főrendi udvarokba, arábiai királyi sarjként mutatkozott be, és sejteni engedte, hogy mérhetetlenül gazdag. (Az is volt természetesen, de mint egyszerű kereskedő. Több pénze volt, mint három királyi udvarnak együttvéve egy kimerítő háború után.) Üzleteket sohasem kötött, persze, az európai udvarok számára méltóságon alulinak számított a kalmárkodás, viszont volt néhány gáláns kalandja herceg- és grófkisasszonyokkal, akik igen vonzónak találták a különös öltözkű, időtlen arcú, titokzatos idegent. Érzelmi ügyekbe nem nagyon bonyolódott, sem politikaiakba, bár néhány uralkodó puhatólózott nála a diplomáciai kapcsolatok fölvetelésének lehetősége felől a bagdádi kalifával, ám ez mind csak hamvába holt kísérletezgetés maradt. Szindbád nem politikus vagy diplomata volt, hanem szemlélődő ember.

Egyetlen olyan európai ország volt, amelyben az átlagosnál több időt töltött: Magyarország. Legfőképpen azért, mert a magyar írók egyik legjelesebbje, bizonyos Krúdy Gyula hosszú évtizedekre megtette alakmásának a huszadik század elejét. De történetünk idején Szindbád

nem írói alakmásként, hanem megfigyelőként tartózkodott Magyarország „légtérében,” afféle önjelölt felderítőként, akivel csak az volt a gond, hogy - egyelőre - nem volt kinek jelentsen.

De nehéz dolog ám szemlélődőnek megmaradni egy olyan világban, amelyben mindig minden mozgásban van, minden változik, különösen forradalmak és szabadságharcok idején. Szindbád rengeteg embert, rengeteg népet látott már a több ezer év alatt, amit a földön töltött, látta veszhetetlennek ítélt birodalmak bukását, és apró városállamok birodalommal fejlődését, és megtanulta, hogy semmin se csodálkozzék, mint az általa olyannyira kedvelt római költő írta: „Nil admirari.” Úgyhogy Szindbádot hidegen hagyták a nagyhatalmi húzások, a nagypolitika általában - egyvalami volt, ami ösöreg szívét a hosszú-hosszú földi lét után még mindig képes volt megmelengetni: az elnyomott népek harca a zsarnokaik ellen. Amikor ilyen országba tévedt vagy ilyesmiről tudomást szerzett, azonnal felhagyott kontemplatív vagy éppen élvhajász életmódjával, és rögtön az igaz ügyért harcolók segítségére sietett. Alighanem Szindbádot furdalta a lelkiismeret... ki tudja, miért? Talán mert (másokkal ellentétben) ilyen hosszú élet adatott neki a sors kegyelméből, és nem értette, hogy miért pont vele történt e különös kivételezés - vagy talán mert aránytalanul keveset alkotott szinte végtelenül hosszú életében (bár házat azért épített, diófát is ültetett, nemzett gyermeket, és írt könyvet is), és inkább élvezkedett és nézelődött az évszázadok alatt, míg más embereknek csak évtizedek vagy éppen évek adtak nagy dolgok létrehozására. Majdhogynem irigyelte a rövid földi pályát befutó embereket, elképzelte, milyen óriási jelentősége lehet az időnek a halandók életében: minden cselekedetüknek súlyos következményei vannak, minden rossz döntéssel siethetetik saját halálukat meg esetleg másokét, de a jó döntéseik sem feltétlen késleltetik elmúlásuk órájának közeledtét. És majdhogynem irigyelte az embereket, akiknek nincsenek segítségükre dzsinnek, amely csodalények gyakorlatilag minden nehéz helyzetet megoldhatnak helyettük, irigyelte őket, hogy ők rendelkezhetnek saját sorsukról, életükről-halálukról, irigyelte szabad akarataikat. Ő akármilyen rosszat is csinált, megmentette az ifrit varázsereje, a földi halandók viszont képesek voltak nagy ügyekért a legfontosabbat feláldozni: méltatlanul kurtára szabott életüket... Szindbád ezért szeretett az igaz ügyek mellé állni, hogy az érdemtelenül neki adományozott csodálatos képességek révén segíteni tudjon, és csillapítsa újra meg újra előtörő lelkifurdalását.

De miben is állhatott a segítség, amit nyújtani tudott? Mivel a hadszíntereket előszeretettel fürkészte a magasból, ezen a téren nyújthatott a legtöbbet a szabadságszerető népeknek. Afféle légi felderítőként szolgált - azt adta, amiben a legtöbbet tudta adni.

1848-'49-ben a magyar forradalom és szabadságharc feltétlen híve lett, és sokszor majdnem úgy tudott lelkesedni, mint egy ártatlan és tapasztalatlan ifjú - percekre, olykor órákra, néha egy-egy napra sikerült elfelejtenie, hogy az ő sorsát semmiféle forradalom és szabadságküzdő nem befolyásolhatja - de mily jólesett embernek érezhetni magát, egynek a többi milliók közül, miközben pedig tisztában volt vele, hogy ez csak hamis illúzió: halhatatlanságával és érinthetetlenségével örökös magányra ítéltetett valami kegyetlen isten által.

Figyelemmel kísérte tehát a magyar honvédsereg tavaszi hadjáratát, és elismeréssel adózott Görgey Artúr tábornoknak, aki győzelmet győzelemre halmozott zseniális vezéri képességével minden hatalmi áskálódás ellenére is. Budavár bevételének - az emberi gyarlóság és hanyagság miatt késve érkező ostromágyúk és muníció okozta - kényszerű elhúzódása arra sarkallotta, hogy aktív szereplőként „lépjen” színre.

- Ki maga, és hogy kerül ide? - szegezte neki a kérdést a tábornok május 17-én, éjjel tizenegy órakor, felpillantva Budavár hatalmas térképéről, amely asztalán kiterítve feküdt, s amely fölött az ostrom következő lépésén töprengett. Majd hozzátette: - Egyáltalán, hogyan jutott be a főhadiszállásomra?

- Szindbád vagyok, a keleti utazó - szolgálatjára, tábornok úr! És úgy jutottam be, hogy nem látott meg senki...

- De...

- Ne okolja az őrséget, ők nem tehetnek semmiről, nem láthattak semmit, tudniillik ha akarom, láthatatlanná tudok válni.

- Lépünk ki a mesék világából, főhadnagy úr, ha nem csal a szemem, gyalogsági főhadnagyi uniformist visel, tudtommal az *Ezeregyéjszaká*-ban nem szerepel a magyar szabadságharc története, vagy tán azóta, hogy iskolás koromban olvastam, megírták volna az ön nyolcadik utazásának történetét is?

- Nem, tábornok úr, azóta nem írtak hozzá semmit. Én az *Ezeregyéjszaká*-tól függetlenül vagyok itt...

- Nem hiszek a csodákban, Szindbád úr, csak a fegyverek és a mi oldalunkon álló igazság erejében, úgyhogy szíveskedjék magamra hagyni, a ma esti ostromon végzem az utolsó simításokat, nem fecsérelek a drága időmet ostoba beszédre. Az őrség majd kikíséri.

- Várjon már egy pillanatra, tábornokom, éppen az ostromról szerettem volna önnel beszélni... Nekem az a javaslatom, hogy ne indítson ma éjjel ostromot Budavára ellen a fehérvári rondella közelében lévő töretett falszakaszon, mert vitézei nem fognak tudni feljutni a fal tetejére...

- Honnan veszi ezt, Szindbád főhadnagy? - érdeklődött a fővezér, akinek figyelmét kezdte fölkelteni az eddig ismeretlen tiszt határozottsága.

- Ha azt mondom, hogy a magasból, repülő szőnyegről győződtem meg a fal járhatatlanságáról, azt fogja válaszolni, hogy hagyjuk a meséket. Pedig nem tehetek róla, tényleg repülő szőnyegről figyeltem meg, hogy az ön ostromágyúi még nem végeztek tökéletes munkát, ugyanis a rés felső szélén maradt egy kiugró és még töretlen darab, amelyen létrák nélkül lehetetlen átjutni. Ezt az alatta levő, még laza, le nem tiport romhalmaz eltakarja, amit csak a magasból lehet látni...

Görgey Artúr csakugyan nem hitt a mesékben, úgyhogy aznap éjjel megindította a rohamot a vár ellen, és persze nem ért el sikert. A titokzatos idegen színigazat mondott, pontosan olyan volt a helyzet, amilyennek leírta. A sikertelen kísérlet után Görgey magába mélyedve, komoran ült főhadiszállásán, és azon gondolkodott, hogyan érhetné el ezt a Szindbád nevű tisztet, akiről azt sem tudta, melyik hadtestnél szolgál. Gyanús volt neki az egész, minden tisztjét személyesen ismerte, mint a nagy hadvezérek általában, de ezt a főhadnagyot még sohasem látta.

Nem kellett sokáig gondolkodnia, segédtisztje riasztotta borús gondolataiból: jelentette, hogy Szindbád főhadnagy kér engedélyt szólni véle.

- Jöjjön!

- Jó estét, tábornok úr, hisz-e már nekem, vagy még több emberét akarja a halálba küldeni fölöslegesen?

- Bár durva a kérdése, főhadnagy, és hadbíróságra vághatnám, hogy tiszteletlenül beszél az elöljárójával, de mégsem teszem, mert az igazság számomra elébb való, mint a tisztelet... Nem mintha magyarázattal tartoznám a tetteimért bármelyik tisztnek, hiszen csak a magyar népnek és Kossuth Lajos kormányzónak tartozom elszámolással, de elárulom, hogy abbéli igyekezetemben indítottam idő előtt rohamra seregemet (anélkül hogy meggyőződtem volna a vállalkozás sikeres végkimeneteléről), hogy móresre tanítsam a pökhendi Hentzi várparancsnokot, aki gyalázatos bosszúvágyból nem átgondolta bombázni Pestet, ahonnan semmiféle támadás nem érte.

- Egyetértünk, tábornok úr, az osztrák kutyák megleckéztetése rendkívül fontos erkölcsi feladatunk, de az legalább olyan fontos, hogy hadseregünk minél kevesebb embervesztéssel és a kellő előkészület után vegye be Buda várát, hogy azt követően annál nagyobb erővel legyen képes Ausztria felé nyomulni, és kiűzni az ellenséget honunkból...

A beszélgetés a továbbiakban a legnagyobb egyetértésben folyt Görgey és Szindbád főhadnagy között, aki iránt a tábornok részéről egyre nagyobb tisztelet ébredt. Igaz katona és hazafi volt Görgey Artúr, nem szenvedett rangkórságban, nem az érdekelte, hogy az igazságot milyen rendfokozatú beosztottja mondja, hanem hogy mit mond. Ezért figyelemmel hallgatta a főhadnagyot, és alaposan megfontolt mindent, amit a tiszt mondott. Abban állapodtak meg, hogy az elkövetkező napokban, mindaddig, amíg a kérdéses falszakasz teljesen járható nem lesz, Szindbád főhadnagy felderítő munkát végez, rendszeres „bepötléseket” hajt végre a Vár fölé, és észleleteiről személyesen a fővezérnek tartozik beszámolni. A következő három napban Szindbád pontosan beszámolt minden ellenséges hadmozdulatról, jelentette, hogy hány és miféle lövege van Hentzinek, ezeket hol helyezte el, ha mozgatta (hátrébb vonta őket), pontosan a Vár mely részébe vitte, mely ház elé; felmérte az ellenséges katonák számát, körülbelül négyezer-kétszáz főt számlált és kétszázkilencven lovat. Osztrák tiszti egyenruhában valahogy sikerült bemennie a lőszerraktárakba is, és onnan például azt a jó hírt jelenthette Görgeynek, hogy Hentzi rengeteg lőszert pazarolt el Pest értelmetlen rombolására, úgyhogy alkalmasint a megismételt, és remélhetőleg végső rohamkor az osztrákoknak nem lesz elegendő muníciójuk, hogy hathatósan ellenálljanak a minden oldalról támadó magyar seregnek. Görgey örömmel fogadta Szindbád főhadnagy jelentéseit, már csak azért is, mert sohasem hagyatkozott egyetlen információforrásra, és egybevetve más felderítők jelentéseivel, akiknek persze nem álltak olyan csodálatos eszközök a rendelkezésére, mint Szindbádnak, a főhadnagy jelentései pontosan egybeestek másokéival.

Május 20-ról 21-re virradó éjszaka két óra harminc perckor indította meg a nagy műveletet Görgey tábornok. A hadsereg több oldalról támadott, Görgey természetesen a rés elleni támadásokat figyelte, és Szindbádnak is az volt a fő feladata, hogy a résen behatoló honvédek mozgását, illetve előrenyomulását tartsa szemmel. Tízpercenként adott jelentéseket a tábornoknak, aki Szindbád információi nélkül ugyancsak sokáig vergődhetett volna bizonytalanságban, mert a hajnali derengésben minden jel szerint először igencsak eredménytelennek bizonyultak a honvédek kísérletei, hogy feljussanak a fal tetejére a fehérvári rondelláról záporozó ágyúgolyók tüzeiben. Jó hírekkel Szindbád sokáig nem szolgálhatott, csak miután a honvédtüzérség alaposan megpuhította a rondella ellenállását. Végül a résben titokzatosan eltűnedező honvédekről, akikről Görgey szabad szemmel azt hihette volna, hogy az osztrák védők áldozatai lettek, nos, öröklük a fölöttük lebegő Szindbád már idejekorán jelentette, hogy épségben fölérték a fal tetejére, s hogy kezdenek harcrendbe bontakozni. A főhadnagy igazát a nappali világosság bizonyította a fővezér előtt, amikor Görgey megpillantotta odafönt egy honvédzászlóalj háromszínű lobogóját!

Görgey tábornok később, a visszaemlékezéseiben csak a kínos bizonytalanságáról beszél, és sehol nem említi a titokzatos főhadnagyot - valószínűleg nem akarta magát nevetségessé tenni a kései utódok előtt a repülő szőnyegen lebegő felderítő említésével, hiszen egy kortalan mesehős szerepeltetése a történelemkönyvekben csakugyan furcsa lenne, és mindenféle találgatásokra adhatna okot a szabadságharc tábornokának elmebeli állapotát illetően - amit a tábornok, jó érzékkel, bizonyára mindenképpen el akart kerülni. A harcok menetén Szindbád ténykedése természetesen nem változtatott, hiszen egy szabadságküzdelem alakulását és végkimenetelét egy-egy felderítő tiszt - ha mégoly csodálatos adottságokkal is megáldott, mint Szindbád főhadnagy - érdemben nem befolyásolhatja, hanem csak a nagy sokaság, a nemzet egy irányba ható nemes akarata.

Mindenesetre tudnivaló, hogy Szindbád tevékenysége Budavár bevételével nem ért véget, hiszen egészen a világosi fegyverletételig segítette Görgeyt és a honvédsereget. A fegyverletételnél mint egy pici, téglalap alakú, komor felhőcske lebegett a hadszíntér fölött a szikrázó napsütésben - egyesek, mint később kiderült, látni is vélték, de azt hitték, káprázik a szemük -, és bár akkor nem volt felhő az égen, az alatt lévő bús honvédek közül egyesek egy kis könnyű, forró záport kaptak a nyakukba: a Szindbád borostyánsárga és borostyánkemény szeméből hulló könnyek voltak.

A parafenomén

„Jézus hív Téged is, de nem mobiltelefonon” - olvasta Szindbád az egri minorita templom belső üvegajtáján a figyelmeztető mondatot, amikor hétfő délelőtt - vízkúráját ideiglenesen megszakítva - betért egy kis elmélkedésre. Igen, ezúttal nem azért jött Isten házába, hogy fehérnépek után koslasson, hanem hogy elmerengjen életén. (Tegnap a város szélén magányosan álló, elhanyagolt rác templomba zarándokolt el, de ott aztán semmi csábítás nem érte, mert a klaffogó, csámpás strandpapucsos és borostás gondnokon meg egy félszemű iromba macskán kívül - amelynek valami kandúrok közti csetepatéban szerzett sérülése miatt profilból nézve szerb metszésűvé vált az orra - semmi élőlényt nem talált, ha nem számítjuk a megvetemedett szentképekben szorgalmasan és lankadatlanul percegő szúkat. A templomnak különleges, összenyomott hagymakupolás tornya volt, amely különlegesen jól mutatott a Dobó térről nézve a sárga alkonyatban, amikor estenden Szindbád egészségügyi sétáját végezte.) Jézus talán már Szindbádot is megpróbálta hívogatni az utóbbi években, amikor a hajóst el-elfogta a gyöngeség, de ebben nem volt egészen biztos, mert nem hallotta egyértelműen az Úr szavát. Egy kicsit mindig irigyelte azokat, akiknek feltétlen, hegyeket-tengereket-szántóföldeket mozgató hitük van, vagy akár csak akkora, mint a mustármag. Most is, ahogy ott ült a jobb oldali padsor közepe táján, a külső szélen, csodálattal nézte a brindza- és levendulaszagú, terebélyes fenekű tót asszonyokat, mint vetnek keresztet az oltár előtt, s mint morzsolnak el sárga, szétálló foguk közt valami előírt katolikus imát, amely lehet, hogy kissé szokványos, de mégis ugyanúgy az életük része, miképp Szindbádnak - eddig! - a léha udvarolgatás, a védelem, a nagy évések és a rossz alvás. Az élet az Erő és a Gyöngeség között dúló állandó küzdelem, gondolta. Az Erő hadseregéhez - többek közt - a lehengető életvágy tartozik, a feltétel nélküli hit a gondviselésben, a szerelem piros lehelete fagyos téli estéken vagy éppen a pozitív gondolatok, a Gyöngeségéhez pedig a másnaposság, a kedvtelenség meg a felesleges aggódalmaskodás. A két hadsereg közötti magaslati ponton, a nullponton Szindbád helyezkedett el, és a szüntelen, ádáz csata az ő testéért és lelkéért folyt. Szindbád volt mindkét hadsereg vezérlő tábornoka, de mindkét fél szerette volna kisajátítani magának.

Szindbád azért jött ismét a szentség és a hősiesség városába, hogy elteljen pozitív energiával, Erővel, amelyet a hely sugároz ki magából - s ha véletlenül esetleg túlságosan el találna telni vele, szállodai manzárdszobája ablakából nemcsak a várra és a rajta lobogó zászlóra (meg négy templom tornyára) láthat, hanem a várost övező szőlőlankákra is, kivált az egedhegyi dűlőre, hogy tudja: szükség esetén közel a segítség. De addig is marad a vízkúra: a hajós nap mint nap háromliternyit ivott a Szent József-forrás vizéből, és nem csodálkozott volna, ha egri nyaralása végén újra koromfeketévé változik deresedő halántéka, újra gyermekien csillogóvá válik kissé megtört tekintete, bőréről eltűnnek az anyjától örökölt vérér-daganatocskák, megszűnik savas felbőgőzése, és újra vágyani tudna a nőkre, mintha eddigelé egyet sem ismert volna. De azon sem csodálkozott volna, ha a természet szeszélye folytán szűznemzéssel megfog, ugyanis egy ízben kihallgatta a forrás kútja körül trécselő helyi asszonyokat, és egyikük azt mesélte a másiknak, hogy egyszer egy letört és már félig elszáradt meggyfaágat tett egy gyógyvizes kancsóba, s az ág olyannyira magához tért, hogy a következő esztendőben kilevelesedett, sőt, még dús termést is hozott! Bár Szindbád az utóbbi időben, amikor ruhátlanul önnön testét szemlélte egész alakos szobatükrében odahaza, Budán, a Gül baba türbájától egy futamatnyira, megállapította, hogy úgy domborodik a pocakja, mintha legalább három- vagy négyhónapos terhes volna (szűznemzés nélkül is) - attól függően, hogy este milyen bőségesen vacsorázott. De az is kiemelte pocakját, hogy nem volt már oly délceg a tartása, mint fénykorában, az évszázadok, a korábbi életek és a meghíúsult szerelmek súlya alatt válla meggörnyedt, hasa előrenyomódott. Amikor itt, Egerben a Flóra istennőhöz címzett

szállodája oldalajtáján délután negyed ötkor átballagott a strandra, s levetette hófehér fürdőköpönyegét, nagyon vigyázott, hogy kihúzza magát, a hasát pediglen behúzza, amíg az úszómedencéhez ér, nehogy bárkinek is feltűnjön kissé előnytelené válott alakja.

Vannak olyan titkok, amelyekről csak a sokadszori újjászületés után lebben fel a fátyol. Szindbád már ki tudja, hányadszor nyert új életet a különös hangzású magyar nyelven író tollforgatók által, és ki tudja, hány évszázadot töltött hajóként a világ meleg tengerein, de csak itt és most döbrent rá, hogy milyen hatással van rá az édes forrásvíz, ha módszeresen átadja magát az élvezetének. Ezeregyéjszakás hajótörései során persze kényszerűségből rengetegszer mártózott meg az Arábiai-félsziget partjai mentén, meg utazott alagutakon át zubogó folyamokban is, de akkor nem élvezte ezt az öselemet, mert az életéért küzdött. Később megfordult néhányszor török hammámokban is, amikor egy-egy karaván tagjaként szárazföldi kalmárokkal utazott - de akkor az csak arra volt jó, hogy az izzadságot és a sivatag finomlisztszerű homokját lemossák róla. Mint minden élvezethez, a víz és a fürdés élvezetéhez is elmélyültség kell, szinte azonosulni kell ezzel az elemmel, és mint minden jóhoz, ehhez az elmélyüléshez is idő szükségeltetik.

Itt, Eger városában, ahol a minaret fekete tüként döfött a szélcsöndes alkonyok sápadt, zsírsárga szívébe a régi kórházépület mellett, gondolatban visszarévedt a régi időkbe, amikor mohamedánként élt, és amikor minden sokkal egyszerűbb volt. Mindennek szabott ideje és szerepe volt, az imának, a mosdásnak, minden mozdulatnak. A nőknek. Ellenben itt minden feltámasztás után - ahogy errefelé, Magyarországon nevezték újjászületését - voltak dolgok, amiket újra kellett tanulnia, hiába élt már le számtalan emberöltőt a földön. Elmondhatta magáról, amit csak nagyon kevesen, hogy örök életet is nyert, meg nem is: mindig is az örök élet és a halál mezsgyéjén imbolygott, mint kósza jelzőfény a tengeren (bár néha inkább lidércfénynek érezte magát).

Szóval, a víz...

Egyszer régen, évszázadokkal ezelőtt majdnem megtébolyult, és egyebek mellett a víz mentette meg az életét. Sokadik hajótörése után eltörött az ő lelkének is egy hajódeszkája - talán a hite rendült meg, hogy a dolgok mindig jóra fordulnak -, és idegösszeomlást kapott. Az esemény után beszállították egy Damaszkusz melletti rehabilitációs intézetbe (ma így mondanánk), ahol a gyógy mód öt pilléren nyugodott: a friss levegőn, a fényen, a vízen, a zenén és a kék színen. A betegek szobácskáinak ablakai egy nagy, fölül nyitott kupolatérbe nyíltak. A falak homokszínűek voltak, hogy a betegek otthonosan érezzék magukat. A kerek nyíláson mindig üde tengeri levegő áradt a csarnokba, a gyógyulók mindig látták a kék eget, a csarnok közepén pedig kerek szökőkút volt, amelynek kék vize, mely az ég kékjét is visszatükrözte, békésen csobogott, egyhangú nyugalmat árasztva. Már maga a csobogás is zene volt Szindbád füleinek, hát még a beduin zenészek és a hastáncosnők, akik újra lelket leheltek az elfásultakba.

Itt, Egerben is valóságos szentélyt építettek a víznek: a Szent József-forrás fölé oszlopos, kupolaszerű kis építményt emeltek, amelyet körben padok vettek körül. Itt, a víz vonzásában ültek le beszélgetni a napi munkában megfáradt emberek, kutyasétáltató asszonyok telepedtek le locsifecsizni, no meg teletöltötték kannáikat, üvegeiket. A kút körül gyönyörű virágok illatoztak, az *Ezeregyéjszaka* kincsesbarlangjaiban a káprázatos ékkövek sem pompáztak ilyen színekben.

Szindbád egyik este, a szállodában elköltött vacsora után - paprikás báránycsülköt evett fonnyasztott zöldséglapokkal és zöldspárgás krumplinudlival (a jó ételekről itt sem volt hajlandó lemondani) - kiballagott a Szépasszonyvölgybe, hogy meglátogassa az 136-os pince tulajdonosát, bizonyos Rózsikát, akivel hat éve, amikor utoljára itt járt, afféle kis románcba keveredett. Vitte magával a fotográfiákat is, amelyek akkor készültek, s amelyeken boldogan

ölelgeti a már akkor is legalább hatvanéves bájjakkal rendelkező, erősen molett, sárgásfehér hajzatú, kicsattanó arcszínű asszonyságot, előttük egy kék zakós, alacsony homlokú cigány húzta a nótáikat. A románc csak pár koradélutáni órát tartott, s alkalmasint annak volt köszönhető, hogy Szindbád pont a legjobb hangulatban „kapta el” Rózsikát. Az asszonyság a szalonspicc és az ittasság között húzódó süppeteg határsávban járt éppen. (Illetve Rózsika kapta el a hajóst: Szindbád egyszer csak azt vette észre, hogy a keskeny padon mellette ülő asszonyságnak hirtelen mintha hét feje kerekedett volna, mint a sárkánynak: egyszerre volt egy nyelv Szindbád szájában, fülében - sőt, mindkét fülében! -, gyógyító csókok ragasztották le mindkét szemét, nyelvek nyalogatták a sok álmatlanságtól vöröslő szemhéját, nyelv nyalta végig a nyakát balról jobbra, majd vissza - s percek múlva már a haja is fénylett: lassan úgy érezte magát, mint az újszülött boci, akit tetőtől talpig végignyal az anyja... És mint a bocik, Szindbád is kissé ingatagon állt lábra az élmény után.)

Most ellenben este ballagott el a pincék irányába, és a szinte vásári forgatagokéra emlékeztető hangulatú völgyben - villogó neonfények, cséza, tömeg, lacipecsenyeszag - útja egyenesen a 136-osba vezetett. Sokan mondják Szindbádról, hogy hűtlen természet, pedig ez nem igaz: régi kedveseihez ragaszkodott a leghűségesebben, az újakhoz kevésbé. (Hogy miért, az nagy kérdés. Talán őbenne volt a hiba: az idő előrehaladtával bizalmatlanabbá és rugalmatlanabbá vált az új nőkkel szemben).

Amint belépett, Rózsika tekintetéből rögtön látta, hogy nem ismeri meg. Újra bemutatkozott, mondta, hogy hat éve járt itt, és hozott képeket is. Az asszonyság erre nem felelt, csak önkritikusan közölte vele, hogy „nagyon be van szíva”, és hogy Szindbád „nem kap a vacsorájából.” (A bejárat melletti mocskos kis konyhában piros lábaskában valami lekozmált pörköltet kavargatott.) Báráncsülökkel a bendőjében Szindbád ezt nem is különösebben bánta, sőt, felmérve a helyzetet, Rózsika, a környezet, valamint a pincében, a mocskos abroszú asztaloknál kókadozó részek állapotát, egy óvatlan pillanatban kifordult a helyiségből, és igyekezett elmerülni a forgatagban, és másík pincét keresni.

Így érnek véget régi szerelmek, sokszor egy istenhozzád nélkül.

Szindbád tulajdonképpen nem keresett új pincét, tudta, melyikbe igyekszik - csak a számát felejtette el -, tudniillik volt egy, a völgy túlsó végén, amelyben hat éve is megfordult, és amely mellett annak idején közbécé is működött. (És teljesen még nem fog elszakadni Rózsikától sem, hiszen a pincetulajdonosok felét rokon szálak fűzték a borissza asszonysághoz: eme pince birtokosa is az unokaöccse volt.) A két deci kékfrankost a pince előtti padon ülve költötte el a hajós, magánya leplebe burkolózva, és azon elmélkedve, hogy az írás helyett miből fog hamarosan meggazdagodni: kiadja Eger, majd pedig az összes fontos magyar város vécétérképét, és a vasútállomásokon meg a központban fogja árulni őket. A városban mászkálva legfőbb gondja volt, hogy hol könnyítsen magán, amikor feszítette hólyagját a rengeteg gyógyvíz. Felfedezett egyet a piacon, egyet az Eszterházy Károly főiskolán, valamint a rác templom mellett, de ez kevésnek bizonyult, és nem szeretett udvariatlan lenni, nem akaródzott bekéredzkednie olyan vendéglátó egységekbe, ahol nem fogyaszt semmit. Jártában-keltében hallotta, hogy a turisták is ugyanezzel a problémával küszködnek. Esténként Szindbád egy-egy régi, nyitott és koromsötét kapualjat is fölvatott, vagy meglocsolta az Érsekkert valamelyik bokrárt, némi lelkifurdalással, ám annál nagyobb megkönnyebbüléssel, mert mindennek ellen lehet állni, csak az önző porhüvely követeléseinek nem. (A rác templom szerb, orosz és görög sírköveivel tarkított kertjének sarkában álló vécét csak a célforgalom vehette használatba, azért is volt kivétel, no meg azért is, mert innen csodálatos kilátás nyílt a várost övező hegyekre és szőlőültetvényekre - talán azért is nem illesztették vissza a zsanérokra az árnyékszék leszakadt lécajtáját, hogy a látogató ne hogy elmulassa megtekinteni a látványt.) És azt is tervezte, hogy a hivatalos várostérképek mellett kiad majd szamizdat jellegű változatokat is, amelyekben az összes, tiltott helyen levő vécé is szerepel:

ezek lesznek a keresettebb termékek, ezeknek jogdíjából vesz majd sarokházat a pesti Király utcában.

Szindbád tehát két deci kékfrankos bort ivott. Szállodájának gasztroenterológusa javallotta a hajósnak, hogy a vízkúrát egészítse ki csekély mennyiségű, kedvező élettani hatású vörösbor fogyasztásával. Az orvos másodállásban volt a szállodánál, a városi kórházban súlyos műtéteket végzett, és hogy levezesse feszültségét, amikor tehetett, ő inkább konyakot ivott, hogy gyorsan hasson. De Szindbád elszánt és állhatatos volt, a rossz példa sem tántorította el az orvosságként előírt napi két deci szőlőlétől.

Szindbád általában társaságban ivott, bár a társaság szó csak képletesen értendő, hiszen ilyenkor inkább együtt hallgatott cimboráival. Most viszont egyedül itta borát, de egyáltalán nem érezte, hogy nyomasztaná a magány, ahogy átpillantott a szomszéd pince előtt mulatozókra. Négy köpcös cigány húzta a vigadozók nótáit, s a muzsikaszó barátságos kis kört vont a két pince köré: mintha tán a hold is mosolygott volna az égen - bár ki tudja, lehet, hogy rezzenéstelen arccal figyelt, csak mostanra telt meg legszélesebbre az arca. Sokan azt hiszik, különösen a türelmetlen emberek - tűnődött Szindbád -, hogy akkor van holdtölte, amikor sápadt testvérkénk orcája kerek. De nem! Hanem amikor az oldala szélesebb, mint a magassága. A teliholdról és a szép tiszta időről továbbkalandoztak a hajós gondolatai, majd egyszeriben mint valami kötömb hullott elé a fölismerés. Bizonyára már régóta érlelődött benne, de úgy történt ezzel is, mint minden egyéb súlyos fölismeréssel: mintegy magától jött, akkor, amikor nem törte rajta a fejét. Szindbád rádöbbsent, hogy neki úgy száz esztendő óta felhőoszlató ereje van! Mohamedán hajósként szinte üldözték a viharok, mintha valami bűnért - talán a kapzsiságáért vagy a túlzott merészségéért - kellene vezekelnie, ezért sokszor került a vihar szemébe és vált hajótörötté, de az utóbbi száz évben, mióta keresztény ország szoknyapecére lett belőle, a vak sors talán elszégyellte magát, és ahova csak ment, mindig derült idő fogadta. Eleinte azt hitte, hogy csupán optikai csalódás, hogy akárhányszor felnéz az égre, a felhők mintha egyre távolodnának tőle.

- Elöttem és utánam az özönvíz! - rikkantotta el magát -, ebből fogok meggazdagodni, nem a vécétérképekből! -, s azzal boldogan kiitta az utolsó korty kékfrankost. Ha valaki hallotta, azt hihette, hogy egy becsicscentett félnótás beszél félre, és fogalma sem lehetett, hogy a magyar mezőgazdaság és turizmus leendő megmentőjét tisztelheti a furcsa kijelentéseket tevő úrban.

S ahogy most Szindbád visszagondolt, kezdett összeállni a kép. Az utóbbi évtizedekben a meteorológusok felfigyeltek egy különös jelenségre, amire mind a mai napig nem találtak magyarázatot: a Kárpát-medencében alacsony nyomású esőfrontok idején mindig akadt valahol egy magas nyomású sziget, amelynek nagyjából egy-két megyényi kiterjedése volt. Szindbád most döbbsent rá, hogy a derült sziget mindig pontosan ott szokott lenni, ahol ő tartózkodik. Jelenleg is ez a helyzet: Heves és Borsod megye tekintélyes részén szikrázó napsütés és strandidő van, gyenge a szélmozgás, míg másutt az országban és Közép-Európa nagy területein özönvízszerű esőzések pusztítanak... Szindbádnak megindult a fantáziája: ha busásan megfizetik „munkáját”, állami szolgálatba lép, és oda megy, ahol a legnagyobb szükség van a jelenlétére: előszezonban leköltözik a Balatonra, hogy bátran jöhessenek a hazai és külföldi vendégek, aratás idején a nagy gabonatermelő területekre utazik, ahol a munka dandárja van, és ahol a legfontosabb, hogy száraz maradjon az idő, míg be nem takarítják a kenyérnek valót, ősszel a borvidékekre megy, esetleg többet is végiglátogat, vigyáz rá, hogy a jó szőlőtermést ne tegye tönkre elhúzódó esőzés. Persze a borvidékek és a nagyhatalmú emberek versengeni fognak a kegyeiért, hiszen borvidék viszonylag sok van, Szindbád viszont csak egy. Munkája könnyű lesz: csak a pusztta fizikai jelenlétére lesz szükség, egyébként tehet, amihez kedve van. Vendégül látják mindenütt, etetik-itatják, lesik minden kívánságát...

Azt viszont nem tudta, hogy például trópusi viharokat képes-e elhárítani, hiszen nem járt még a Karib-tenger vidékén. Horribilis összegekért az Egyesült Államok déli vidékeiről szívesen elterelt volna egy-egy hurrikánt, de főleg Magyarországon óhajtotta különös képességét kamatoztatni, hogy nemzetének hasznára legyen. Ideális munka lenne számára: végre nem lézengő lovag lenne, hanem a társadalom megbecsült tagja, ugyanakkor megőrizhetné úri magányát, írhatna kedvére, s a személyére irányuló kitüntetett figyelem miatt írásait is jobban megbecsülnék. (Némi kegyes zsaroláshoz is folyamodhatna: csak akkor hajlandó a siófoki luxuslakosztályba költözni a következő két hétben, ha új novelláskötetéről alapos tanulmányokat írnak a nagyhatalmú kritikusok, és bemutatják a kereskedelmi televíziókban is...)

Milyen jó, hogy elkezdett egészséges életet élni, így még évtizedekig élvezheti a jól megérdemelt édes életet. Eleget szenvedett eddig, éjszakázott, írt, amíg ki nem esett a kezéből a toll, mert másnap pénzt remélt a laptól, bánatában s a nők miatt ivott, füstfelhőben, fájó fejjel is kártyázott, hogy egyszer ráköszönjön a jószerencse, nyugtatókat szedett, hogy enyhítse megoldatlan élete miatt a torkát szorító feszültséget.

A holdfényes éjszakában ballagott vissza a szállodába. A Szépasszonyvölgyben hűvös volt, de amint az utolsó pincéket is elhagyva beért a házak közé, meleg levegő csapta meg, amit a kövek árasztottak magukból. Amikor az út a temető mellett haladt el, mélységes nyugalom töltötte el a lelkét, tudta, hogy a halál nem örök, hanem csak ócska színjáték, amelyet emberek találtak ki egymás ijesztegetésére. Aztán gondolt egyet, és a sírkert utáni útkereszteződésben betért az egyik legócskább egri lebuja, ahol a ragacsos pultnál két részeg verekedett. Mintha lassított felvételen mozognának. Egy fekvő vendég pedig épp Szindbád beléptekor rántotta le a kocsmablak dohánysárga függönyét - talán takarót akart magának éjszakára. Az egyik rozoga asztal mellett ücsörgő alkoholista nő, akinek rég összekenyődött kihívó arc-festéke, a fess Szindbádra kacsintott ép szemével, és ösztönösen széjjelebb tárta vastag, piros neccharisnyás combjait. Mellette az asztalon három üveg kőbányai világos. A tulaj előkecmergett a hátsó helyiségből, és a hajós gondolkodás nélkül rendelt magának is és a nőnek is egy fél unikumot meg egy-egy üveg sört. Tíz perc múlva Szindbád már a nő apró lakásában ráncigálta le az ugyancsak piros, néhol szakadozott csipkebugyit.

Szindbád szeretett volna még egy intenzív emléket magának a régi, szerencsétlen életéből, hogy annál boldogabban mondhasson búcsút neki.

Amikor egy óra múlva visszatért szállójába, úgy érezte magát, mint egykori ura, Harún ar-Rasíd bagdádi kalifa, amint álruhában elkeveredik a népe közt. A recepciós lánynak, akire hamiskásan rámosolygott, fogalma sincs róla, hogy milyen nagyhatalmú embert tisztelhet a szerény vendég személyében, és hogy neki köszönhető az öröndetes forgalom, a majdnem százszázalékos kihasználtság.

Letelepedett a szálló halljában, és átfutotta a lapok időjárási előrejelzéseit: szombattól erős hidegfrontot, több mint tízfokos lehülést jósoltak.

- Nem - dünnyögte a hajós a bajsza alatt -, marad a jó idő, mert én is maradok még egy hétig.

Szindbád, a felhőoszlató

- Szindbád úr, várja az újabb munka! Kapja össze magát, meg a barátait, egy óra múlva irány az egri strandfürdő, ott fognak dolgozni. Helikopter jön magukért.

- A csudába, hát nem hagyják az embert alapos munkát végezni Gergelyiugornyán... - morgolódott a hajós, és dühösen csapott egyet az aquapark úszómedencéjének feszített víztük-rére. Szeretett volna még két hosszt úszni. A vizet eddig nem fodrozták hullámok, csak a lágy szél borzolta kissé, olyan volt, mintha a víz még egy kicsit dideregne a hatalmas zuhék után, amik a környékre hullottak. Szindbádot azért rendelték ide két nappal korábban, hogy meg-akadályozza a további esőzéseket és az ezeket követő áradásokat a környéken, mert a megvadult Tisza számos falut fenyegetett.

Azért is volt sima a medence víztükre, mert csak a nagy Szindbád fürdött benne, és ilyenkor kiharangsolták belőle az összes csapkodva-fröcskölve úszó izompacsirtát vagy pancsikoló gyereket. A hajós kimászott a vízből, végül is már eléggé sokat úszott, kellemes ernyedtség áradt szét tagjaiban. Intett legjobb barátjának, a sütkérező Bongyornak, meg a kis kedvesének, Esztinek, jöjjenek ők is. Nem is bánta, hogy el kell hagyni Ugornyát: unalmas falu volt, lapos, mint a simára gyalult és jól lesmirglizett fenyődeszka. Eger volt kedvenc városai egyike. Egyébként már ott is készültek a fogadására. Kezdték kiüríteni a strand egy részét, hogy Szindbád zavartalanul élvezhesse majd a napsütést. A napsütést, azt aztán mindig élvezhette! Épp azért megy Egerbe, hogy a hős város is élvezhesse, legalább addig, amíg ő ott tartózkodik. Amikor a fürdő dolgozói készülődni kezdtek a Flóra istennőhöz címzett vendégház melletti strand részleges kiürítésére, tudták, hogy nem lesz nehéz dolguk, ugyanis alig tartózkodtak néhányan a strandon, hiszen gyalázatos idő járta. Még a fürdő vén platánfái is hajladoztak a szélben, pedig olyan erős matuzsálemek voltak, hogy emberderék vastagságú ágaik egészen a földig nyúltak. Jó időben kislányok szoktak hintázni rajtuk.

A jó időt Szindbád hozza meg. Ha rossz idő lenne az elkövetkező tíz napban, az egri borvidék szőlei súlyos károkat szenvednének, és gyöngye lenne a termés.

Ez szeptember elején történt. Ilyenkor volt a munka dandárja Szindbád számára: egyik aquaparkból szállították a másikba, és jobbnál jobb hotelokban, luxuspanziókban helyezték el. A baj csak az volt, hogy Szindbádból csak egy volt, borvidékből pedig több. Az lett volna jó, ha Szindbád egyszerre tudott volna ott lenni Egerben, Tokajban, Villányban, Sopronban, a Balaton-felvidéken, meg mindenhol, ahol Bacchus tőkéit nevelik.

Szindbád agyát a tudomány már életében szerette volna felboncolni, hogy lássa, mitől ilyen különleges. A tudósok semmit sem tanultak kétszáz év alatt. Nem értették meg, hogy az agyszövetminta nem ad magyarázatot a szellemi képességek mibenlétére. Haydn koponyájának elrablói sem tudták megállapítani, hol lakozik a génusz. Élve persze nem lehetett boncolni Szindbádot, de holtan sem nagyon, mert amint egyszer meghalt, szinte azonnal föltámasztotta valamelyik író, aki megtette alakmásának, mint már oly sokan a magyar irodalomban. De most nem Szindbád újabb halálának és feltámasztásának viszontagságairól szeretnénk szólni, hanem arról, hogy a jelenleg élő hajós oly rendkívüli tulajdonsággal rendelkezett, amely révén Magyarország egyik legjobban fizetett állami alkalmazottjává lépett elő. És ehhez gyakorlatilag nem kellett tennie semmit! Hogy lehet ez?, kérdezheti joggal az olvasó, hiszen az a tapasztalata, hogy manapság a bankárokon, a nagyvállalatok vezetőin és a gátlástalan politikusokon és maffiózókon kívül szinte mindenki vért izzad, hogy megteremtse a napi betevőt vagy törleszteni tudja a hitelét.

Nem tudni, hogy Szindbád hogyan tett szert eme képességére, mindenesetre a tudósok ezért lettek volna kíváncsiak az agyára. Mivel az élveboncolás szóba sem jöhetett, azt kérték tőle, legalább azt engedje meg, hogy a legmodernebb diagnosztikai eszközökkel vizsgálhassák meg. Szindbád utálta az orvosi műszereket, mert mind a betegségekre emlékeztették, de morogva beleegyezett, hogy komputertomográffal, mágneses rezonanciás képalkotó készülékkel, sőt, pozitron-emissziós tomográffal is - ezekkel az ijesztő henger alakú monstrumokkal - felvételeket készítsenek róla. Természetesen nem találtak semmit, minden ugyanolyan volt koponyája csontbörtönében, mint a többi egészséges emberében. Érdekes, hogy miért épp agyának morfológiai szerkezetét gondolták a kivételes tulajdonság bölcsőjének. Szindbád öreg róka volt - vagy stílszerűbben szólva: vén tengeri medve -, tudta, hogy mindig is a szellem mozgatta a világot, még akkor is, ha csak az anyagról beszél a világ túlnyomó többsége.

Szindbád nagyon szerette a napsütést és a nyarat. A hosszú évszázadok alatt, amit keleten, a száraz Arábiában töltött, alakulhatott ki benne az a képesség, hogy pusztá jelenlétével súlyos esőfelhőket oszlatott. Ő maga sem volt tisztában vele, hol és mikor történhetett a dolog, de valószínűleg nagyon régen, csak a déli, napfényes országokban eleinte nem tűnt föl senkinek. (Az egészen biztos, hogy nem e képességgel jött a világra, hiszen az *Ezeregyéjszaka*-ban is olvasható utazásai során többször is tengeri vihar sodorta veszélybe az életét.) A titkát senki nem tudta megfejtetni, még ő maga sem, egy idő után nem is próbálta, mindenesetre arra gondolt, hogy a Vonzás Törvényének kivételes esete lehet ő: ahova csak megy, mindenhol jó időt teremt, úgy másfél magyar megyényi területen, még akkor is, ha például az egész Kárpát-medencében hidegfront van, szélvihar, és zuhog az eső. Viszont közeli barátai, ismerősei közül annak, aki rendszeresen figyelte az időjárás-jelentéseket, egyáltalán nem volt titok, hogy az ország mely részében tartózkodik éppen Szindbád - persze csak akkor, ha az egész országot sűrű felhőtakaró borította: ilyenkor mindig volt egy „lyuk” a takarón: no, ott volt a hajós, és erre tényleg mérget lehetett venni.

Amikor teljesen egyértelműen - tapasztalati alapon - bebizonyosodott, hogy Szindbád felhőt oszlat, ennek széles körben híre terjedt, a média is felkapta, és az állami vezetők is hamar felfigyeltek a dologra, a kormányzati agytröszt azonnal beindult, hogy miképpen tudnák kiaknázni ezt a szerfelett kivételes adottságot. Rájöttek, hogy ebben felmérhetetlen gazdasági előnyök rejlenek az egész nemzetgazdaság számára. Ha Szindbád egy helyen tartózkodik - bármilyen sokáig, addig, amíg el nem távozik onnan, nem lesz felhő az égen, hanem mindvégig sütni fog a nap! Bebizonyosodott az is, hogy ez az év minden szakára érvényes. Azonnal terveket kezdtek kidolgozni, hogy miképp lehetne a legoptimálisabban kihasználni a hajós képességét. Eleinte arra gondoltak, hogy főleg nyáron és ősszel vennék igénybe a hajós szolgáltatait. Nyáron egyrészt az aratások helyszínére kellene mennie, hogy biztosítsa a nyugodt időt, másrészt elő kellene mozdítania a fürdőhelyeken való jelenlétével azt is, hogy virágozzék a turizmus. Elsősorban természetesen a Balatonon. Munka rengeteg lett volna, úgyhogy nagyon meg kellett tervezni, Szindbád mikor hova menjen. Már számítások is készültek, hogy Szindbád szolgáltatainak igénybevételével hány milliárd forint többletbevétele lehet a nemzetgazdaságnak, amikor végül valakinek eszébe jutott, hogy erről az egészből az érintettet is meg kellene kérdezni végre.

Az első találkozás a hajóssal látszólag nem sikerült valami fényesen. Szindbádot morózus hangulatban találták. (Mondanunk sem kell, hogy a kényeztetést már az elején megkezdték, hiszen *A Királynő álma*-ba, a legjobb budapesti éttermek egyikébe hívták meg „munka-ebédre”. Még jobb lett volna a *Szindbád álma*-ban megvendégtetni, de ilyen nevű étterem nem létezett.) A kormányküldöttség szeretett volna mihamarabb rátérni a lényegre, és „tálalni” Szindbádnak a nagyvonalú ajánlatot, ám a hajós türelemre intette őket: először elmélyülten az étlapot kezdte tanulmányozni, és azt szerette volna, ha előbb az ételeket tálalják meg az

italokat hozzák, s majd csak utána rukkolnak elő az ajánlattal a fekete öltönyös urak. Szindbád egyébként rá is játszott erre a nyugalomra, sejtette, hogy milyen ügyben keresik, tudta, hogy most az egyszer az életben ő van nyerő helyzetben, mert nála van a bölcsek köve, az ő kegyétől függ minden, ő termeli majd a pénzt, ő lesz az aranytojást tojó kakas. Élvezte ezt az állapotot, amit ezentúl valószínűleg élete végéig élvezni fog.

Amíg az aperitifeket és a leveseket kihozták a hosszú, középkorias faasztalhoz, az időjárásról kezdett beszélni, mint egy angol lord, mintha mit sem tudna a küldöttség szándékáról és céljáról. Június közepe volt éppen, és tizenöt fokban, szélben, esőben didergett az ország, a Duna is, a Tisza is áradt, félő volt, hogy abban az esztendőben az egész mezőgazdaságot tönkreteszi a gyalázatos időjárás. A küldöttség tagjai - öten voltak - úgy hallgatták a hajós eszmefuttatását, mintha karót nyeltek volna. Feszengtek a helyükön, az aperitifjüket kortyolgatták, nem tudták, hogy ez most humor-e Szindbád úr részéről, vagy épp felhívás keringőre, hogy mégiscsak előjöhetnek az ajánlatukkal. A hajós jó megfigyelő volt, észrevette, hogy mind az öten Chivas Regalt rendeltek maguknak. „Nagyszerű - gondolta -, ha ilyen gazdag a kormányotok, hogy a munkaébet ilyen whiskyvel kezitek, akkor bármit kérhetek majd”, és elmosolyodott, majd azt ecsetelte az uraknak, hogy a borzalmas idő mennyire rosszul hat a kedélyére és hogy mennyire nyomasztja, hogy a nyár nagy része ilyen idővel telik el. És azt a tapasztalatát is megosztotta velük, ravaszul hunyorgatva, hogy ahogy egy nyár kezdődik, úgy is szokott folytatódni. Az urak egymásra néztek, és nem értették, hogy miért mosolyog meg hunyorgat ily vidáman a hajós, ha ilyen szomorú dolgokat mond. - Egészség! - rikkantotta Szindbád, és felhajtotta a szatmári szilvát. (Úgy tartotta, hogy a csodálatos ízű Kárpát-medencei gyümölcsökből jól elkészített pálinkákkal nem vehetik fel a versenyt holmi külhoni gabonapárlatok. „Minek van jobb íze - szokott vitatkozni -, a szilvának vagy az árpának?”)

Amikor Szindbád a cipóban, tejszínnel tálalt hagymalevest eszegette, még mindig nem látta elérkezettnek az időt, hogy az urak belefogjanak mondókájukba. Ha valamelyik elnyikkan-totta magát a találkozásuk célját illetően, Szindbád diszkréten leintette. Látta rajtuk, milyen idegesek, nyalogatják a szájuk szélét, amiért némaságra vannak kárhóztatva.

Ekkor hirtelen nagy fegyvercsörgésre lettek figyelmesek: a középkori hangulatot idézendő, két kardcsörtető atyafi rontott egymásnak az étterem lovagtermében, ahol a vendégek ettek. Szindbád unottan felpillantott, mint aki már sok ilyent látott életének hosszú éveztelében, majd folytatta a táplálkozást. A többi vendég, akinek mindez színes, izgalmas közbűvészet volt, ösztönösen behúzódott a falhoz, és izgatottan s kissé riadtan figyelte a kardozókat.

Néhány perce tartott már a játék, Szindbádon kívül mindenki feszült figyelemmel kísérte az atyafiak mozdulatait, amikor egyszer csak homokszem került az egyébként remekül olajozott szórakoztató gépezetbe, és ez oly módon nyilvánult meg, hogy az egyik kard véletlenül félrecsúszhatott, és felnyársalta a Szindbád előtt illatozó leveses cipót, a magasba emelte, majd jó pár méterrel arrébb a terem sarkába placcsantotta. A nézők felszabadultan kacagtak az incidensen, az öt öltönyös azonban ijedten összenézett, mert ismerték Szindbád „profilját”, tudták, hogy számára az étkezés, a kulináris élvezetek szentek, és ha valaki ebben megzavarja - „beleköp a levesébe”, vagy éppen felemeli a levesét és odébb hajítja, akkor ölni is képes.

Most is majdnem ölt, a lovagteremben egy szempillantás alatt akkora felfordulás támadt, mintha igazi ellenség tört volna be a nyugodt lakoma helyszínére. Mielőtt az egyik kardos bocsánatot kérhetett volna a hajóstól, ez már emelte is a jókora padot, amelyen egyedül ült, az öltönyösökkel szemközt, és a két vitéz felé vágta, a terem rövidebb oldala irányába, ahol a boltíves bejárati ajtó helyezkedett el. A többi néző hanyatt-homlok menekült a másik kijárat felé, pánik tört ki, egymást taposva, visongva igyekeztek elhagyni az elfajult csetepaté helyszínét. Ilyen korhű összecsapásra ők sem számítottak. Az ajtónyílásnak csapódott a pad - benne az

összes békésen percegő szű súlyos agyrázkódást szenvedett -, és a fal állította meg. A kardos atyafiak a lehetetlennel határos módon egy karcolás nélkül megúszták, a nehéz bútordarab nem találta el őket, viszont a kardlapozást nem úszták meg, ami az után lett osztályrészük, hogy Szindbád mind a kettő kezéből villámgyorsan kitekerte a fegyvert. A hajósnak nagy gyakorlata volt a kardvívásban, ifjúkorában két karddal is küzdött szájhős huszártisztekkel, és mindig amazok húzták a rövidebbet. Csak azért nem szabdalta miszlikre ezt a két atyafit, mert eszébe jutott, hogy voltaképpen miért jött ide, és közben le is higgadt kissé. Időközben már az étterem személyzete is összezsúfult a csatazajra, és próbálták megállítani a hajóst, de mire erre sor kerülhetett volna, Szindbád már abba is hagyta a büntetést, és új hagymalevest kért, hogy onnan folyathassa, ahol abbahagyta.

Az öltönyösök közben lázasan egyezkedtek az étterem munkatársaival, igyekeztek lebeszélni őket arról, hogy feljelentést tegyenek Szindbád ellen közveszélyokozás miatt, gyorsan elhadarták, hogy a hajós rendkívül fontos személy, és igen komoly kormányzati ügyben tárgyalnak vele. Inkább kifizetik a kárt, csak ne legyen belőle ügy. Végül is - tették hozzá -, az egész úgy kezdődött, hogy Szindbád levele írt le ballisztikus görbét a teremben, márpedig az ember nem azért megy egy étterembe, hogy kardélre hányják az ebédjét, és aki szeret békésen enni, annak számára ez valóban igen felháborító fejlemény.

A végre nyugodtan elfogyasztott leves után Szindbád elmajszolta a cipót is, majd kért egy korsó sört, lehetőleg hanzli nélkül, olyat, amely megfelel a német tisztasági törvénynek. Mivel ilyen nem akadt, felhúzza a szemöldökét, és vádlón az urak szemébe nézett. Az itlapba pillantva azonban felfedezte a Guinnessst, egyik kedvencét, és végül beérte vele. Bár ezt a sört általában lakomák végén fogyasztotta szívesen, leves után jobban szerette a világos söröket.

- No, hát, drága uraim, hol is hagytuk abba? - szólalt meg nyájasan, miután lassan letörölte a szájáról a fekete ribizli zamatú fehér habot.

- Még el sem kezdtük, Szindbád úr... - felelte zavartan az egyik öltönyös. „Egyik olyan, mint a másik - gondolta Szindbád. - Azért ölthettek volna különféle ruhát, hogy ne úgy nézzenek ki, mint valami testőrség...”

- Ja, persze... tényleg... csak olyan mozgalmas volt már eddig is ez az ebéd. Olyan érzésem támadt, mintha már beszéltünk volna összeövetelünk céljáról. Hárommillió havonta - vetette aztán oda hanyagul, és az étlapot kezdte tanulmányozni, mi következzen a hagymaleves után.

- De Szindbád úr, állandóan fejedelmi ellátásban lesz része, mindent megadunk magának, amit csak óhajt, mindent állami pénzen biztosítunk, bármit csinálhat, amihez kedve van, a mi költségünkön.

- És mi van, ha szabadságra szeretnék majd menni a Bahamákra, azt is fizeti az állam?

- Fizetett szabadsága lesz, de persze magát az utat a Bahamákra nem fizetjük. A havi hárommillióból futni fogja rá, a mai sanyarú körülmények között ez nagyon tisztességes fizetés. Tudja, utána a rengeteg tb-járulék, meg minden... - magyarázta kétségbeesetten az egyik szemüveges, beesett arcú hivatalnok.

- A hárommilliót természetesen nettó értettem - toldotta meg Szindbád a feltételt, majd békésen nézegette a lapot, mit egyen. Ujjával mutatta magának az olvasottakat, mint egy félanalfabéta, és hosszan töprengett egy-egy étel előnyein, ízvilágán. Megnyalogatta szájpadrását, mintha attól kérne tanácsot, milyen ízorgiát is szeretne a szája. Néha a bajusza alatt szótárolta az ételek elnevezéseit, mintha ekkor meg a szavak mágijától várná a megoldást. Mintha maga a név tartalmazná az étel lényegét, legfontosabb ismérveit. - Ext-ra tá-lak - motyogta. - „A hatszemélyes extratál az alábbi ételekből tartalmaz ízelítőt: Szent grill, Kard a mellbe,

Erdészné nyársa, Sir Vincent bája, Aprók szárnya, Szerzetesek étke, Merlin kosara, Guinevere palástja, Vörös lovag dárdája, Gyomorengesztelő, Fényezett oldalas, Halászok zsákmánya, Kacsapecsenye lényével, Camelot zsenge pulykája, Királynő álma.” - Aztán hangosan folytatta: - Hatan vagyunk, uraim, mi lenne, ha hatan rendelnénk ezt a tálat? De mindenképpen figyelmeztessük a pincéreket, hogy kard csak az étek mellébe mehet, és akkor is csak úgy, ha az a fránya fegyver nem azért szúródik a mellbe, hogy azt felemelvén s elvevén előlünk, a falhoz vágja!

Az urak összenéztek, és külön-külön mind arra gondoltak, miért nem éppen őket tüntette ki a Teremtő ezzel a képességgel, amivel a hajóst ajándékozta meg. Akkor most ők ülhetnének az asztal szemközti oldalán, és ők járathatnák a bolondját a komoly kormány megbízottakkal. Meglegyintette őket a művészi bohémság üdítő szellője. Aztán visszazökkentek szerepükbe, és rövid tanácskozás után beleegyeztek - a nettó hárommillióba is meg a tálba is. Legyen Szindbád óhaja szerint.

Guinnessét kortyolgatva a hajós egymás után belenézett mind az öt úriember szemébe, és közölte: - Mindenre kiterjedő szerződést is kötünk, amely részletesen taglalja a felek jogait és kötelezettségeit. Főleg az én jogaimat és az önök kötelezettségeit.

Ekkor kihozták a hatalmas fatálat, amely akkora volt, hogy kis híján befedte az egész asztalapot. Ilyen illatáradatra Szindbád álmában sem számított. De egészen elbódította a látvány is, szinte elhomályosult a tekintete: a rengeteg vadhús, szárnyas, a zöltségek, a gyümölcsök gusztusosan elrendezve. Már majdnem bánta, hogy ekkora halom ínycsiklandó finomságot rendelt: a végén még teljesen leköti a palatális élvezet, és nem lesz képes figyelni az élete további folyását meghatározó beszélgetésre. Inni sem ihatik annyit, amennyit szeretne, mert bódult állapotban még képes lenne rábólintani valami számára előnytelen feltételre. Még szerencse, hogy az utóbbi napokban edzésben volt, s ilyenkor sokkal több italt bírt a berúgás leghalványabb jele nélkül.

- Mindkét félnek vannak jogai s kötelezettségei - igazította ki elhaló hangon az egyik öltönyös, aki épp középen ült, és téglalap alakú volt a szemüvegének kerete. „Hát, milyen alakú is legyen egy hivatalnok szemüvege? - futott át Szindbád agyán. - Kerek mégsem lehet, az már kiment a divatból... Szögletes hivatalnoknak szögletes keret dukál...”

- De a jogok és kötelezettségek elosztását most határozzuk meg. Jobban mondva: határozom meg.

A szemüveges arra gondolt, hogy milyen szemtelen ez a Szindbád, megérdemelné, hogy jól szájon törüljék. Kár, hogy azt a megbízást kapták, hogy szép szóval kérjék együttműködésre, és hogy mindenbe egyezzenek bele, amit feltételül szab... Az nem jutott senkinek sem eszébe, hogy éveken át vasra verve is tarthatnák és szállíthatnák, és akkor nem kellene lesni a kegyét.

- Vasra verve hamarosan elpusztulnék, kedves barátom, és a nemzetgazdaság pótolhatatlan veszteséget szenvedne - mondta a hajós.

A szemüveges kiköpte Guinevere mohón befalt palástjának cafatait, annyira meglepte, hogy Szindbád ilyen szinten tudja, mi jár a fejükben. Nem tájékoztatták, hogy a hajós gondolatolvasó.

- A palástcafátokat dobja csak nyugodtan az asztalláb mellé, a középkorban is oda hajították a hulladékot. Kést, villát ne várjanak, a középkorban kézzel ettek. Csak külön kérésre hoznak.

- Jut eszembe, Szindbád úr - terelte el a figyelmet a kellemetlen leleplezésről a bal szélen ülő úr -, hadd kérdezzem meg: van önnek utóda?

- Ha arra gondol, hogy van-e olyan személy, aki örökölheti különleges képességemet, a válaszom határozott nem! Nincsen édes gyermekem, és nem is tervezek gyermeket nemzeni. Tehát jól teszik, ha nem vernek vásra, és nem rabszállítóban szállítanak az ország egyik részéből a másikba. Az az érdekük, hogy jól tartsanak, és minél tovább éljenek.

- Tényleg, hány éves is uraságod?

- Uraságom negyvennyolc esztendő, tehát még remélhetőleg sokáig fogom szolgálhatni édes hazámat! - felelt a hajós, és kiemelt a tálból egy fényezett oldalast.

Most megint nem tudták, hogy komolyan beszél-e vagy csak humorizál. Nem szerették az ilyen talányos válaszokat. Nem szerették a komolytalankodó művészféléket. Ha nem őket, akkor miért nem inkább egy szürke polgárt tüntetett ki a Jóisten ezzel a kegyel?!

Ekkor nagy csaholva beügetett a helyiségbe egy fekete korcs kutya, aki az asztalláb mellől gyorsan fölzábalta az öltönyös által kiköpött palástcafátokat, igyekezett lenyelni őket, de menten felöklendezte, és a másik öltönyös melletti asztalláb mellé hánnya. Majd, ki jól végezte dolgát, vígan, farkcsóválva elhagyta a termet.

„Mily fura jószág! - gondolta Szindbád. - Fekete, mint a szurok... Vajh mi lehet a jelentése a látogatásának? Mert hogy nem véletlenül jött be, az biztos...”

- Kérdezze meg, fiam, a pincérektől, kié ez az eb, és hogy került ide? - szólalt meg a hajós, és a szemüvegesre nézett.

- Én?!

- Maga hát! Tán én keljek fel a helyemről, és én kérdezzem meg?! Maguk az én vendég-látóim, nem? És nem fordítva! Mért, maga szerint normális, hogy egy borzas fekete dög beszalad, és bűdös ázott kutyabundaszagot hagyva maga után ki is megy, miután célirányosan felzábalta, majd kihánnya a palástot?!

- Nem, Szindbád úr - erőltetett magára higgadtságot a szemüveges -, egyáltalán nem normális, csak azért kérdeztem ilyen csodálkozva, mert úgy szólított, hogy „fiam”...

- Mért, maga szerint ez sértő? Jobb lett volna, ha azt mondom, hogy „maga csirkefogó”?

A potenciális csirkefogó letette a kacsacombot, amit a kezében tartott, elsámolt magában tízig, és arra gondolt: „Hát, ez tényleg hülye...”

- Nincs mit tenni... - mondta, aztán gyorsan befogta a száját, mert önkéntelenül bukott ki belőle.

- Dehogyan nincs! Kimegy és megtudakolja, hogy került ide és mit keresett itt a kutya.

A szemüveges föltápáskodott, és kiment azon a kijáraton, amely felé Szindbád a padot vágta.

- Nos, uraim, hogy ízlük a lakoma?

- Rendkívül, Szindbád úr, köszönjük a javaslatot! - felelte a bal szélső öltönyös.

- Én ezentúl mindig ilyen finomságokat fogok enni államköltségen - cuppogta a hajós, majd megnyalta mind a tíz ujját.

- Szindbád úr, komolyan mondta, hogy „még remélhetőleg sokáig fogom szolgálhatni édes hazámat”? - vett erőt félénkségén a bal szélső.

- Hogyne, természetesen! Tán rossz hazafinak ismernek? Azért, mert ínyenc vagyok, még lehetek jó hazafi, nem?

- Dehogynem! Persze! - helyeselt buzgón a bal szélső. - Csak arra gondoltam, hogy ha sokáig akarja szolgálni a hazáját, akkor nem kellene egy kicsit egészségesebben étkeznie? Már ne haragudjon, őszintén kérdem, nem számításból...

Szindbád fölegyenesedett ültében, nem hajolt tovább a tál fölé, az oldalas csontját hanyagul lehajította az asztalláb mellé, és így szólt: - Arra gondol tán, hogy ha nem eszem annyi koleszterint meg telített zsírsavat, akkor tovább élek, és tovább oszthatom a felhőket? Van benne valami... Elvileg most megint megharagudhattam volna, hogy minek szólnak bele mindenbe, amit csinálok, de végül is, igaza van. Bár az rosszul esik, hogy nem személyesen az én egészségem miatt aggódik, hanem a használhatóságom időtartama miatt. De igaza van, nemcsak az italok bódítják el az ember elméjét, hanem a nehéz ételek is... Amikor könnyűeket eszem, az én szellemem is röpül, könnyebben írok, jobban jönnek a megváltó gondolatok... - S azzal felragadott egy nyers répát a tálról, és rágcsálni kezdte. Majd hozzátette: - Persze azt ne várják, hogy vegetáriánus legyek, már csak azért sem, mert a maguk dolgát nehezíteném meg vele, ha mindig olyan hotelokat és vendéglőket kellene keresniük, ahol van vegetáriánus menü is, ráadásul ízletes. De igyekszem majd változatosan táplálkozni - nem a felhőoszlató képességem, hanem magam miatt.

A hajós meglepően barátságos válaszára felbuzdulva a jobb szélső öltönyös visszatért a gyerekkérdésre: - Szindbád úr, azért megpróbálkozhatna az utódnemzéssel. Magának is jobb érzés lenne, ha folytatódna a vérvonala...

- Ez most nagyon tudományosan és üzletiesen hangzott. Tehát arra gondol, hogy ha nem halnék meg utód nélkül. Igen ám, csak hogy én nem bírom a gyereksírást. Gyereksírás és asszonynyavalygás nélkül is elég cefetül alszom...

- De ki beszél itt arról, hogy magának kellene nevelnie a gyermekét? Gondoskodnánk róla mi, az állam. És senki sem kényszerítené arra, hogy együtt éljen a feleségével. Akár házasságon kívül is nemzhetne gyermeket...

- Köszönöm a nagyvonalúságukat.

- Tudja, csak azért, mert mi van, ha mégis örökölné e csodálatos tulajdonságát a gyermeke, és ezzel a Szindbád család nemzedékeken át felmérhetetlen segítséget nyújtana Magyarországnak.

- Meg nem is vagyok képes együtt élni senkivel - mondta a magáét a hajós. - Meg aztán - dőlt volna hátra Szindbád, répával a kezében, majd visszahökölt, amikor észlelte, hogy a padnak nincs támlája -, meg aztán a mai nők nagyon ki vannak rafinírozva. Mondjuk, hogy gyermeket nemzek egy nőnek, aki tudja, minő remek állásom van, és ügyvédek felfogadva elperli tőlem gyerektartás címén a jövedelmem tekintélyes részét.

- De nem kell elvennie feleségül! És ügyvédek nekünk is vannak.

- Akkor is rizikós a dolog... - legyintett a hajós, és vigasztalásul egy zsenge pulykaszárnyért nyúlt. - Az ügyvédek a fehérről is bizonyítják, hogy fekete, a feketéről meg hogy fehér...

Ekkor bejött egy alázatos képű pincér középkori apródruhában, és valamit a jobb szélső öltönyös fülébe suttogott. Az buzgón bólogatott, majd a pincér távozta után így szólt: - Szindbád úr, a kutya a koreográfiához tartozik, mert a középkorban is ki-bejáráskáltak a háziállatok. Nem voltak úgy elkülönítve, mint ma.

- Valóban... ezek szerint tehát fölösleges volt különös jelentőséget tulajdonítanom az eb megjelenésének. De vajon akkor mit tett volna az állat, ha nem talál kiköpött palástcafátokat? Akkor mi lett volna a koreográfia? Mert nagyon céltudatosnak tűnt a mozgása.

Ekkor Szindbád a szemüvegesre nézett, és gyanakodva fürkészte. - Maga tudta, hogy be fog jönni a kutya?

- Nem, Szindbád úr, fogalmam sem volt. Valószínűleg körbeszaglászott volna, és esetleg kérő tekintettel leült volna, hátha kap valami fogára valót.

- És azt is kihányta volna, mint a palástot... - Ezt Szindbád nem kérdezte, hanem állította, úgyhogy mindenki jobbnak látta, ha ráhagyják.

- Szindbád úr, visszatérve a dolgunkra, eredetileg mi arra gondoltunk, hogy nyáron és ősszel vennénk igénybe a szolgálatait, de aztán az utóbbi években kiderült, hogy télen is ugyanolyan égető szükség van csapadékmentességre, mint máskor. Úgyhogy szeretném megkérni tisztelettel, hogy egész esztendőben álljon rendelkezésünkre, és oszlassa a felhőket, hozza a napot oda, ahová kérjük.

- Egész esztendőben?! De hát akkor mikor megyek szabadságra?

- De Szindbád úr, kérem, gondoljon arra, hogy voltaképpen egész évben szabadságon lesz, ha úgy tetszik, hiszen gyakorlatilag nem kell csinálnia semmit, csak fizikai valójában ott kell lennie a helyszínen. Írhat kedvére, ehethat kedvére, foglalkozhat a szebbik nemmel. Vállaljuk, hogy felhajtjuk magának a helyi menyecskéket és szépasszonyokat, akiket minden bizonnyal le fog nyűgözni az egyik legkülönlegesebb magyar...

- De azért ne helyi népviseletben, kenyérrel és sóval, pironkodó tekintettel várjanak a lányok, asszonyok, mert nem szeretem a ceremóniát. Egyébként is, nem kell felhajtani senkit, nem felejtettem még el udvarolni. Végül is nem aranykalickába zárt rab madár leszek sehol sem, mehetek az adott településen, sőt, a környéken is, ahova csak akarok, önök csak a luxus-szállásomról és -ellátásomról gondoskodnak.

- Hogyne, mi csak jót akartunk magának...

- Na, ide figyeljenek, ha jót akarnak nekem, akkor most beszélünk kell egy olyan árukapcsolásról, amely nélkül nem vállalom el a feladatot.

Az öltönyösök felsóhajtottak, azt hitték valami nagyon súlyos, az államot anyagilag igencsak megterhelő feltétel következik. De ehhez képest, amit hallottak, egyáltalán nem volt ijesztő: - Külön titkárság foglalkozzon a műveim reklámozásával, könyveim díszkiadásával. Intézzék el, hogy rendszeresen írjanak a műveimről az írott és az elektronikus sajtóban, hívjanak meg az állami és a kereskedelmi tévékbe nyilatkozni, elbeszéléseimből rádiójátékok készüljenek, regényeimből készíttessenek filmeket. Amíg nem voltam ilyen fontos ember, mint most, ezt nem tudtam elintézni, most hatalmam lett, élni kívánok vele, ráadásul nem valami nemtelen dologra kérem önöket. Akkor lennének kellemetlen helyzetben, ha Isten egy dilettáns író ajándékozott volna meg eme képességgel. Nemcsak úgy óhajtok bevonulni a nagy magyarok panteonjába, mint felhőoszlató Szindbád, hanem mint méltán elismert író...

Az urak rábólíntottak, nem tehettek egyebet.

Az ebéd hátralevő részéről már nem szólnak a krónikások. De Szindbád jó erőben, egészségben hosszú évtizedekig segítette hazáját, hogy kilábalhasson a mély recesszióból. Pár év alatt leszokott az alkoholról, csak alkalmanként ivott egy keveset, és az egészségkárosító étkeket is elhagyta. De nem hazafiúi felbuzdulásból vagy kötelességtudatból, hanem mert rájött, hogy tejet és könnyebb étkeket fogyasztva sokkal jobban érzi magát.

Gyermekei, akiket időközben nemzett, és akik felnőtté cseperedtek, nem örökölték a képességét, örökítő állományában pedig a genetika rohamos fejlődése ellenére sem találták meg a felhőoszlatásért felelős génszakaszt.

Ezért tudtán kívül, a legjobb tudósok a legnagyobb titokban elvégezték a hajós klónozását, hátha a biológiai hasonmása rendelkezik ugyanazokkal a tulajdonságokkal, mint ő. A klón létét is hétpecsétetes titokként kezelték. Amikor Szindbád kilencvenhét éves korában Amerikában meghalt, az akkor huszonkilenc éves klónt is elaltatták, mint egy kutyát, mert nem váltotta be a hozzá fűzött vérmes reményeket, ráadásul akkor már rég nem is felhőoszlataásra, hanem esőcsinálásra lett volna szükség Magyarországon. Az ország ugyanis rohamosan kezdett elsivatagosodni a gyors globális időjárás-változás következtében. Már annak idején is akadtak olyanok, akik azt hangoztatták, hogy Szindbád a felelős az egyre szárazabb klímáért, és nem fejedelmi ellátásban kellene részesíteni, hanem megbüntetni. Az érzékeny lelkületű hajós nem volt hajlandó elviselni a nemtelen támadásokat, és hetvenkilenc éves korában kiköltözött az Egyesült Államokba, ahol tárt karokkal fogadták, és az ország déli részét pusztító hurrikánok ártalmatlanítására szakosították. Képes volt ugyanis eltéríteni a karibi térség felől érkező forgószeleket, és így rengeteg emberi szenvedéstől és anyagi kártól megkímélni olyan nagyvárosokat, mint New Orleans vagy Houston. Dúsgazdagon halt meg, és New Orleans központjában múzeummá alakították át a bunkert, amiben a hurrikánok idején tartózkodott.

Magyarországról való távozásakor a kormány kicsinyes bosszúból leállította művei díszkiadását a hatodik kötetnél, viszont angolra fordított munkái világszerte ismertté és elismertté tették, és többször felterjesztették az irodalmi Nobel-díjra is. Az amerikai Kongresszus épületében szobrot állítottak neki, s a neve alá azt írták:

MAGYAR ÍRÓ ÉS FELHŐOSZLATÓ
AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK DÉLI ÁLLAMAINAK MEGMENTŐJE
HÁLÁBÓL ÁLLÍTTATTA AZ AMERIKAI KONGRESSZUS ÉS NÉP

Szindbádnak fia lesz

Szindbád egy ideje aggódva figyelte egyre hegyesebb sörhasát. „Fiam lesz - szokta mondani viccesen a barátainak -, három hónapos terhes vagyok.” Azt viszont már nem részletezte nekik, hogy az uszodában, ahova járt, a hasát behúzva, mellét kidüllesztve közelítette meg a medencét az öltözőből. Hiába, benne volt a korban, és semmit sem tartott nevetségesebbnek, mint hogy egy karcsú férfinak pocakja van.

Nagy hipochonder volt a hajós, úgyhogy amikor egy zivataros májusi napon elkezdett fájni a hasa, szokása szerint azonnal megijedt, hogy ugyan mi baja van már megint. Furcsa fájás volt, semmi korábbihoz nem fogható. Persze, azonnal arra gondolt, hogy pszichoszomatikus tünet - szinte minden nyavalyája az idegesség miatt volt. Próbaképpen bevett egy nyugtatót, de a fájás csak nem akart múlni. Háttáji húzó fájdalom volt, szokatlan és ismeretlen, és érdekes módon tíz-húsz percenként jelentkezett. Elfogta az aggodalom, és nem kellett sok idő, hogy levegye a könyvespolcra a *Nagy egészségkönyv*-et, amelyet inkább „Nagy betegségek könyv”-nek nevezhetett volna, hiszen többnyire akkor vette elő, ha valami baja volt, és meg akarta tudni, hogy nincs-e súlyos vagy épp halálos betegsége.

Meghökken, amikor a tünetek azonosítása során a fájások jellege alapján „szülési fájdalmak”-at állapított meg a könyv. Szindbád elnevette magát. Nevetett, nevetett, már fuldokolt a nevetéstől, és közben félrenyelt egy kevés nyálát, amitől majdnem megfulladt, s csak hosszas köhögés után tért magához. A homlokát törölgette a megerőltetéstől, és hirtelen nem tudta, mitévő legyen. Többnyire a legsúlyosabb betegségeket képzelte be magának, de tudta, hogy a szülés nem betegség. Ám hamar elhessegette ezt az eshetőséget, hiszen öbelöle egész egyszerűen nem lehet anyuka. „Nos, akkor válasszunk valami igazi betegséget...” - dünnyögte deressedő bajsza alatt, megnyálazta ujját, és tovább keresgélt a régi családi biblia méretű könyvben. De ahogy tanulmányozta a „Hasi fájdalmak” tünetcsoportot, újabb húzó fájdalom terelte el a figyelmét a könyv lapjairól.

Az élet beleszólt Szindbád kis világába.

A nők is így szoktak beleszólni az életébe. Sosem ott és akkor, ahol várta. Sőt, még csak nem is azok szóltak bele az életébe, akiktől várta volna. Fatalista módon fogadta - többnyire elfogadta - a nők közeledését, nem tehetett mást, a vérében volt a segíteni akarás. A keleti ember általában fatalista, kivált aki az iszlám kultúrán nevelkedett. Minden betegséggel is így volt: miután megbékélt vele, s megnyugodott, hogy nem halálos beteg, elfogadta, s utána már nem berzenkedett tovább ellene. Próbálta kihozni a legtöbbet a betegségeiből; amikor az ágyat nyomta, végtelen nyugalom fogta el, visszavonultan képes volt újra feltöltődni életenergiával...

Ezt a mostani fájást viszont nem tudta hova tenni. Szülni nem szülhet, az ismeretlen, azonosíthatatlan fájdalmak viszont mindig félelmetesek, mert ismeretlen nyavalya jelei lehetnek. Viszont maga sem értette, miért, de ez a ritmikusan visszatérő fájdalom valahogy egészen megnyugtató volt... Szindbád elernyedett... ritkán szokott elernyedni, mert szüntelen feszültségben élt. (Jó ember lévén magára vette a világ és embertársai legtöbb baját.) Két napig téblábolt a lakásban, hol lefeküdt szundítani egyet, hol fölkelt, és olvasgatta kedvenc művét, az *Ezeregyéjszaka*-t.

Amikor épp az *Ali baba és a negyven rabló*-t olvasta újra, ki tudja, hányadszor már, és éppen annál a résznél tartott, hogy Mardzsána, a talpraesett szolgálóleány emberi hangokat hall a tömlők belsejéből, ahol a rablók vannak, valami megmozdult Szindbád hasában. Elkapta a pillantását a könyvről, és szőrös hasára nézett. Mozgott a hasa! Rezegtek a sörpocakját borító göndör szőrszálak. Ösztönös mozdulattal odanyúlt a köldökéhez, és kihúzott belőle egy

szöszmöszcsmót, amit a köldökét körkörösén övező szőrszálak szoktak odasederni. Gyakori mozdulat volt ez nála: most a döbbenetét akarta leplezni vele. Remegni kezdtek keskeny zongoraművész-ujjai. Nézte a hasát, és eszébe jutottak a hülye X-aktás meg sci-fi filmek, amelyekben undok úrféreg mozognak az áldozat testében, aztán kivágják őket onnan vagy maguktól előbújniak... Szindbád haja töve is izzadt az idegességtől.

- Megnyugodni... megnyugodni, attól nem lesz jobb, ha ideges vagyok...

Mintha belülről rugdalták volna a hasát. Vagy mintha Szindbád hasa gumiszoba lett volna, aminek a ruganyos falán dörömböl egy őrült...

Mielőtt továbbgondolhatta volna, megszólalt a kapucsengő. Éles hangja volt, a hajós nem szerette. Általában nem szerette, ha megakasztják a gondolatait. A postás kért bebocsáttatást a levélládákhoz. Szindbád kinyitotta neki a kaput.

Aztán ráeszmélt, hogy az a belső lény újra erős rúgásokkal vagy ökölcsapásokkal tudat magáról. Szindbád még egy lehetőséget számba vett: amikor gyöngélgedő epéje miatt nagy „széljárás” volt a beleiben, a közlekedő gáz képes volt egészen durván, kívülről is látható módon kinyomni a vastagbelét egy-egy pillanatra. Viszont a bélgáz általában nem csöndesedett el a Mozart-szimfóniáktól... Tudniillik, Szindbád most feltett egy bakelitlemezt, a Prágai szimfóniát, végigdőlt a kis kereveten a nappaliban, és elmerült a zene lágy hullámaiban, s vele együtt a kis ismeretlen is a pocakjában... Elaludt netán? Mindenesetre nem dörömbölt tovább. Ekkor villant be Szindbádnak valami, amit egyszer hallott vagy olvasott. A magzatok szeretik Mozart és Vivaldi zenéjét, és megnyugszanak tőle...

Miután a legteljesebb egyetértésben végighallgatták a zeneművet, a kis ismeretlen kifejezte szándékát, hogy vagy szolgáltatassanak neki újabb szimfóniát a bécsi mestertől, vagy viseljék el izgága viselkedését. Mielőtt Szindbád eldönthette volna, mit tegyen, fájdalom hasított belé. Hasán szétnyílt a vastag piros frottírköntös, és ő önkéntelenül odanézett: a hasa lehetetlenül nagy volt, szinte „betegesen” hatalmas, félgömb alakú halom a testén.

És ez a halom most - ó, borzalom! - megrepedt, mint egy igazi halom földrengéskor, és feltárta *méhét*. Nem, nem Szindbád méhét, hanem a föld méhét... A hajós csak bámult, amikor a hasából előbújt egy kis vérmázkos emberforma lény, pici karjaival tolva föl magát a hasából, mintha egy árokból mászna ki. Szindbád először teljesen megbénult a döbbenettől. Volt is, mitől: nemcsak hogy „császárral” megszült, külső segítség nélkül, de az újszülöttje azonnal járni is tudott, akár az anyjukból frissen kipottyant bocik! Mihelyt kikászálódott arról az ismeretlen helyről, aminek az orvosi nevét nem tudjuk, azonnal pici lábaira állt, és a szétterült frottírköpenyen odatipegett apja melléhez, és kezdett fölmászni a bozotos melldombra. Szindbád ösztönösen odanyúlt kis fenekéhez és fölsegítette. A kicsi belefúrta véres arcocskáját apja szőrzetébe, majd üdvözült, a csecsemőkére jellemző ártatlan tekintettel nézte apja szemét, aztán nem sokra rá leragadt a kis szemhéja, és elcsigázottan elszunnyadt. „Éppoly szomorkás a pillantása, mint nekem volt kiskoromban...” - tűnődött a hajós, majd gyengéden simogatni kezdte a kicsi keskeny hátát. Szindbád fél kézzel teljesen áterte keresztben a hátacskát, aztán eszébe jutott, hogy be is kellene takarni, nehogy megfázzon. Szindbádnak most már nem fájt semmije, de még egyszer, utoljára megijedt. Hiába, a régi beidegződéseket nehéz levetközni még akkor is, ha az embernek fenekestül felfordul az élete: gyereke születik. Szóval, azért ijedt meg, mert eszébe jutott, hogy a szülés miatt szétrepedt a hasa. Kicsit följebb emelte a fejét, de óvatosan, nehogy a kicsit megzavarja álmában, és a hasára vetette aggodalmas tekintetét: és lássatok csodát, a hasán már nem tátongott semmiféle nyílás, még csak forradás sem látszott rajta! De nehogy Szindbád véletlenül azt higgye, hogy a gyerek is csak látomás, vagy mindezt álmodja, a hasa véres volt, jól látszottak a kicsi apró kezének nyomai, ahogy felnyomta magát, és ahogy oldalt lekászálódott apjáról... Szindbád elfelejtett csodálkozni, ennyi csoda láttán megadta magát az élet csodájának. Szindbád világ életében túl

sokat kérdezett, főleg saját magától, és a soha nem kielégítő válaszok állandó feszültséget okoztak számára. Minden csoda, amivel most találkozott, olyan magától értetődő volt, mint a kétszer kettő. Egy kérdés viszont most az eszébe villant, és erre itt és most tudni akarta az egyértelmű választ: milyen nemű a gyerek? Fogta hát a hasán fekvő kicsit, és a két kis hóna alatt óvatosan felemelve megnézte, mije van neki...

- Fiam van! - állapította meg örömmel. - De mihez kezdek most vele...? - fogta el ismét az aggodalom, amely azonban egészen más jellegű volt, mint amilyen gondok eddig álmatlan éjszakákat okoztak neki. - Mihez kezdek vele!? Mivel etetem!? Nem értek hozzá, mit fogok csinálni vele? Magamat is alig tudom eltartani, miből veszek neki ennivalót? Állítólag ahová Isten báránykát ad, legelőt is ad hozzá... De mi van, ha nem ad?! És ki fogja szoptatni? Nincs anyja, pedig állítólag annál egészségesebb s ellenállóbb egy gyerek, minél tovább szopik... Honnan szerezzek neki szoptató dajkát? Pelenkát hol kell venni? Nem tudok semmit, nem készültem gyerekvállalásra, öreg is vagyok hozzá... Miért történt ez velem? - Szindbád egyre inkább belelovalta magát a fölösleges aggodalmakba. Aztán eszébe jutott, hogy egyik barátja egyszer azt javasolta neki, mindenképpen „csináljon valahogy gyereket”, még ha nincs is felesége, mert - mint a barát mondta - „rengeteg energiát ad.” Visz is, de ad is. - Hát, jó - dünnyögte magában Szindbád -, most itt van. Nem akartam, nem terveztem, de majd csak megleszünk valahogy...

Beletörődött sorsába, fatalistaként nem is tehetett volna egyebet. Aztán eszébe jutott, mit kellene tennie most. Megfürdetni a picit. De olyan békésen aludt a köntös alatt. Nem akarta most zavarni. Gondolta, ráér az a fürdetés akkor is, ha fölébredt.

Békésen szunnyadtak együtt egy darabig, amíg a hajósnek eszébe nem jutott, hogy a kicsi elfelejtett fölsírní, miután meglátta a napvilágot! Csak nincs valami baja?! Szindbád asztalán ott hevert egy kis kezitükör (ebben szokta nézni magát, amikor kinyomta a mitesszereit), óvatosan kinyúlt érte, és fiacskája orra alá tolta. Megnyugvással látta, hogy az üveg ütemesen el-elhomályosodik: amint eltűnt a kis párafolt, másik követte. „Csupa csoda kísérte a születését - gondolta a hajós -, alkalmasint neki nem is kellett fölsírní. Ő más, mint a többi!” De Szindbád, aki az írásaiban szüntelenül csodákról írt, és azt vallotta, hogy a leírt szavak előbb-utóbb testet öltenek, mégis szkeptikus volt a köznapi élet csodáival szemben: nem hitt abban a csodában, hogy képes lenne változtatni életmódján, képes lenne feladni viszonylag nyugodt és léha életét, képes lenne évtizedeken át féltő gonddal gondoskodni a csimótájáról. Ezek jártak a fejében, és már kezdte elfogni a pánik, s végső megoldásként bevillant neki, hogy akár be is tehetné a picit egy inkubátorba egy szülészotthon kapujában, amikor a fia vékony, de csengő hangon megszólalt:

- Ne aggódj, apa, nem fogok neked gondot okozni. - A hajós alig akart hinni a fülének. Először azt hitte, hallucinál, de lepillantva a gyerekre, látta, hogy mozog a kis (még mindig véres) szája, és látta, milyen szépen, érthetően formálja a szavakat. - Semmit sem kell csinálnod velem - folytatta az újszülött, és szelíden nézett szülőatyjára -, a levegőből élek, nem kell anyatej, sem apatej, később pedig nem kell táplálék. Nem kell innivaló, csak jó levegő kell, és az, hogy beszélj velem. Gondolom, ez utóbbi nem okoz majd problémát... Legalább nem lesz egyedül öreg napjaidra, és a fiaddal beszélni mégis más, mint macskát vagy kutyát simogatni... A lelked mélyén mindig is szerettél volna egy fiút, csak a nőt szeretted volna kihagyni a dologból. Azt hitted (bizonyos értelemben joggal), hogy ez lehetetlen, ezért vállaltad a magányt, azt, hogy inkább ne legyen gyereked, csak ne kelljen egy kiszámíthatatlan asszony nyűgét a nyakadba vened. De a vágyak, apám, meghallgatásra találnak, látod? Nem akkor, amikor a legerősebben vágysz a dologra, hanem ha már látszólag le is mondtál róla... Örülsz?

- Iiiigen... - nyögte ki a kispapa megadóan. Azon már el is felejtett ámuldozni, hogy hogyan tud beszélni egy fél órája született csecsemő.

- Remélem is. Azért vágytál titokban egy fiúra, mert a te édesapád is annyira szeretett téged, hogy reprodukálni szeretted volna ezt a kapcsolatot. Tudom, hogy egyszer már majdnem lett egy lányod is - ahhoz sem kellett asszony -, kijöttél egy uszodai medencéből, és a nyomodba szegődött egy pöttöm leányka... valamilyen hasonlóság miatt összetéveszthetted az apukájával, ezt gondoltad, ugye?

- Honnan tudod te mindezt, picim? - hüledezett Szindbád. - Igen, így volt, visszafordultam, és megkérdeztem tőle, hogy mit akar, mire ijedten elszaladt... De te honnan tudod ezeket, kisfiam? - Szindbádot melegség öntötte el, amikor először szólította így a kis jövevényt.

- Én a másvilágról jöttem, az igazság, a szépség és a jóság birodalmából, ahol minden tiszta és világos, és ahol mindenki mindentudó. Most még én tudok többet az igazságról, de később kopni fog a tudásom, mint ahogy neked is kopott itt e földi létben, viszont neked vannak igen hasznos tapasztalataid az életről, amiről én egyelőre mit sem tudok. Kölcsönösen segíteni fogjuk egymást, ki-ki a maga tudásával. Jó lesz?

- Jó... - adta meg magát a hajós. El kellett kapnia a tekintetét a fiáról, mert ugyanolyan végtelen ártatlanság tükröződött a szemében, mint az átlagos csecsemőkében, amikor az anyukájuk karján ülve vagy a babakocsiból Szindbádra néztek. Olyan ártatlanok voltak ezek a tekintetek, hogy a hajós mindig elszégyellte magát a másokkal szemben szóban, tettben vagy gondolatban elkövetett bűneiért. Pedig a hajós jó ember volt, nálánál sokkal nagyobb bűnösök is léteztek a földön.

- De most hagyjuk egy kicsit az okosságokat, az elkövetkező évtizedekben nem akarlak állandóan ilyesmivel fárasztani. Mivel még mindig vérmáskos vagyok, jólesne egy meleg fürdő, apa...

Ahogy Szindbád csutakolta a fiát a kádban, máris jobban érezte magát, mint a szülés előtt - és nemcsak a fájdalmak megszűnte miatt. Önmagára irányuló borús gondolatait mintha elfűjták volna.

- És mi akarsz lenni, ha nagy leszel, kicsim? - kérdezte Szindbád a fiát, szinte csak úgy odavetve, miközben aprócska ujjairól mosta le a rákeményedett vért.

- Semmi, apa - felelte a gyermek. - Nem akarok semmi se lenni, hiszen minden fontosat tudok, és mint említettem, nincsenek földi szükségleteim, amelyeket ki kellene elégítenem. Engem csak azért küldtek ide, hogy te boldog legyél.

Szindbád kezéből kiesett a babaszappan e szavak hallatán, szeméből pedig néhány könnycsepp hullott a szappanos fürdővízbe.

- Apa, te sírsz? - nézett a hajósra nagy ártatlan, szomorkás szemével a fia.

- Nem sírok, csak könnyezem... - próbálta őrizni atyai tekintélyét Szindbád.

- Miért? Nem jó dolog történt veled? - kérdezte kis cseresznyeszájával a fia.

- De, csak nehéz megszokni ezt a nagy változást... Ha ilyesmi megtörtént, akkor minden megtörténhet az életben... És én úgy éltem le negyvennyolc évet a földön, hogy nem tudtam ezt a titkot... elvesztegettem az életem nagy részét...

- Dehogy vesztegetted, apa! Szépeket írtál, ha nem is nagy tömegek, de legalább kevés kiválasztott gyönyörűségére! - És a kisfiú nagyot csapott mindkét kis hurkás karjával a vízbe, mintegy megerősítve a szavait. A fürdővíz Szindbád képébe fröccsent: most már nem lehetett volna megállapítani, hogy könnyezik-e vagy sem. - Most tessék engem szépen megtörölni, és ágyba dugni... Engem is kimerített ám a világra jövetelem... Te is aludjál velem egy jót, és alvás után, felfrissülve, elkezdjük együtt az új életet!

A feminista teológus

- Halljuk, mi a panasza, kedves Szindbád?

- Doktor úr, olyan nehéz a nőkkel... amilyen váratlanul a kegyeikbe fogadnak, éppoly váratlanul ki is taszítanak onnan, teljesen kivagyok... mindig ők irányítanak, sosem én, ha én akarok megszerezni egy nőt, csak nagy ritkán sikerül, mindig ők szemelnek ki engem, meg aztán manipulálnak, hazudnak, de a legkevesebb, hogy kiszámíthatatlanok és megbízhatatlanok, fogalmuk sincs, hogy mit akarnak az élettől, az egyetlen, ami a szemük előtt lebeg, a férjhez menés, akárki legyen is az illető, akármilyen senkiházi, csak vegye őket feleségül... teljesen mindegy nekik, ha idős az a valaki, aki nem lenne képes felnevelni esetleg születő közös gyermeküket, mindegy, ha beteg és meghal, nem tud tovább keresni rájuk... Doktor úr, úgy négy hónapja én ebből kiszálltam, nem hajkurásztam többet őket, elvonultam egy ideig vidékre, írtam és csak írtam, a természet hangjait figyeltem, és egyre jobban éreztem magam magányomban. Aztán egyszer csak valami megváltozott. Elkezdtem nyugtalankodni, a bukolikus idill és az alkotás nem elégített ki többé. Lassan vágyódni kezdtem a nagyváros után. És eljött a nap, amikor reggel arra ébredtem, hogy kínzó vágyam támadt a női ölelés után. Olyan erős volt ez a vágy, mint huszonéves koromban, életem virágában... Utánaszármoltam: amikor e gyötrelmes vágy megrohant, pontosan három hónapja ölelkeztem utoljára... Doktor úr, én olyan vagyok, mint egy gép: napra pontosan három hónapig bírom szeretkezés nélkül. Utána minden bajom lesz: elfog a mélabú, majd depresszióba esem, előjön az összes képzelt és valóságos betegségem, riadtan bújni kezdem az orvosi könyveimet, ha van egy kis huzat a nagy udvarházamban, azonnal megfázom, ingerült leszek a cselédeimmel, pedig nem szoktak rászorgálni. Igyekeztem minden másra ráfogni a bajaimat, a nagyvárosi nyüzsgés hiányára, a túlságosan borús és esős júliusra, a rossz hírekre, amiket a rádióból hallok, erre, arra, amarra, de végül csak ott kötöttem ki, hogy a nő hiányzik, azaz egy nő, akit szerethetnék, aki miatt nyugtalanul forgolódhatnék az ágyamban éjjel: legalább legyen valami oka is, hogy rosszul alszom... Még egy hónapig hősiesen szenvedtem a nyírségi házamban, igyekeztem elterelni a figyelmemet, és egy-egy dologra koncentrálni: ókori történetírókat olvastam latinul: Tacitust, Livium, csodáltam a régi rómaiak nagyságát, hősiességét, és arra gondoltam, hogy az ő gondolataikhoz képest milyen alantas az én nyavalygásom... A szentekről már nem is beszélve: bújtam az életükről szóló könyveket is: micsoda önfeláldozás, micsoda hit, micsoda bizonyosság a Gondviselésben és az Úrban! Nekem ilyen sohasem lesz, doktor úr, sajnos... Közben meg rövidebb-hosszabb időre a latin szövegek bonyolult szerkezetei, az ablativus absolutusok és az álszenvedő igék vonták el a figyelmemet magamról, de olyannyira, hogy néha azt se tudtam, hogy fiú vagyok-e vagy lány. Aztán végül mindig arra jutottam, hogy fiú, nagyon is... Hajh, miért nem teremtett az Úr nemtelen angyalnak?! De egy szó, mint száz, nem bírtam tovább, hát, ezért jöttem fel önhöz, a segítségét kérni...

- Nem tudok önnek receptre felírni nőt, Szindbád úr, csak azt tudom tanácsolni, mint orvosa és barátja, hogy kezdjen el újra foglalkozni a szebbik nemmel, teljes gőzzel, hisz maga írta, hogy „semmi másért nem érdemes élni, csakis a nőkért”... nemde?

- Jó, persze, én írtam, de nem gondoltam egészen komolyan... lehet utazni is, meg lehet csodálni hazánk szépségeit, a felvidéki városokat, falvakat, a Tátrát, az erdélyi havasokat, a gyilkosan gyönyörű tavakat, az Adria fodros kék vizét, Trau szigetét, ahová Béla királyunk menekült a tatár elől... lehet alkotni sosemvolt világokat, megeleveníteni sosemvolt embereket, ki lehet találni sosemvolt regéket, és fel lehet olvasni az írásainkat, nincs is annál szívmengetőbb érzés, mint amikor egy felolvasóesten a napi robotban elfásult hallgatóság fáradt arccal beül, majd másfél óra múltán üdén, mosolyogva, lélekben gazdagodva távozik... Meg lehet sportolni is, bár a versenysport nem a kenyerem, én sosem akartam élsportoló lenni,

pedig nagyon jól futottam, de a lélek és test közti harmónia eszménye lebegett mindig a szemem előtt, és igyekeztem megvalósítani a saját életemben, nem óhajtottam kiszipolyozni a testemet, viszont rendszeresen eljártam úszni, doktor úr, nemcsak gőzfürdőben ücsörögni és trécselni a többi magam korabeli kéjencsel, hanem igenis rendesen úsztam, és olyan jó érzésem volt tőle utána, szinte megtisztultam, és úgy éreztem magam, mint aki száz évig fog élni, mikor viszont a kocsmában züllök, olyan érzés fog el, hogy alig van hátra valami kis időm...

- Kedves Szindbád, nem is értem, miért fordult hozzám, maga bölcs férfiú, szinte mindent tud az életről. Mondjuk, az evésről nem beszélt, de korábbi vallomásaiból, valamint az egyetlen endoszkópos gyomorzálgatásból, amit engedett elvégeznünk önön, mindenképpen az derült ki számomra, hogy kissé egészségtelenül táplálkozik. Túlságosan is előnyben részesíti az egyébként remek magyar konyha nehezebb ételeit, a csípős, a gyomornyálkahártyát izgató és a belső szerveket kissé megterhelő étkeket, nem is beszélve az italozásról, ami úgyszintén nem válik feltétlenül egészségére: ezért is állapítottunk meg a múltkor önnél idült gastritist, szóval, mindenképpen azt tudnám tanácsolni, hogy naponta fogyasszon rendszeresen fővetlen, nyers zöldségeket, úgymint sárgarépát, zsenge karalábét, nyers uborkát meg savanyú káposztát is (bár ez utóbbinak a levét háromszor mossa ki, mert a nagyon savanyút nem bírja a refluxos nyelőcsőve), paradicsomot, csicsókát almával összevágva. És ne feledkezzen meg a friss gyümölcsökről sem: leginkább azokat a gyümölcsöket egye, amelyek szép hazánkban teremnek meg, mert azoknak a terményeknek örül a gyomor, amelyeket helyben ad a föld. Alma, körte, szilva, cseresznye, meggy, kajszi és őszibarack, erdei gyümölcsöinkről nem is szólva...

- Jól van, értem, doktor úr, de a nők...

- A nők, a nők... persze, ne haragudjon, hogy mindig elkanyarodom a tárgytól. Szóval: a nőket is fogyassza egészséggel! Kérem, ebben a tekintetben térjen vissza régi életmódjához! Ja, igen, és a nőkkel kapcsolatban is azt mondhatom, amit a gyümölcsöknél is említettem: a magyar nőket, vagy ha úgy tetszik, a Kárpát-medencei nőket részesítse előnyben, hiszen főlöszleges rávilágítanom arra, hogy a magyar nők a legszebbek a világon, de legalábbis semmivel sem alábbvalók más tájak lányainál, asszonyainál. A Kárpát-medencében élő fajták keveredése csodálatos elegyet eredményezett: bájra, kellemre, alakra, észbeli képességekre, női fifikára nézve magyar hölgyeink a legelőbb valók a világban...

- Na, hát éppen ez az, doktor úr... a női fifika... én is egy kifacsarodott gondolkodású, elfuserált lézengő ritter vagyok, művészi hajlamokkal megverve, de olyan kifacsarodottan képtelen vagyok gondolkodni, mint honunk leányai...

- De mégis jobbak, mint a külföldiek, Szindbád, ez töltse el vigasszal! Gondolja el, kérem, mennyivel nehezebb volna egy német, norvég vagy skót nővel szót értenie... úgy tudom, hazánk határait még életében nem is lépte át, közelebbről tehát nem ismerkedett meg más országok szokásaival, nem figyelt meg közelebbről más népeket. Egyáltalán, hogy áll a nyelvekkel?

- A női nyelvekkel? A csókokra gondol, doktor úr, vagy a nők kéjes ajaknyalintásaira a szerelmi aktus közben? Netán a nyelvelésükre? Hogy képtelenek lakatot tenni a szájukra, ha az ember lelkükre köt egy titkot?

- Jaj, dehogy! Az idegen nyelvekre gondolok. A magyaron kívül beszél más nyelveket?

- Gagyogok egy kicsit németül, olvasgatok latinul, értek egy csöppet franciául, de ez teljesen mindegy, nem? Ha egyszer a magyar nőkkel az anyanyelvemen sem vagyok képes megértetni magam...

- Jó, de azért gondoljon arra, hogy mennyivel könnyebben kijön egy magyar nővel - egy sóhajlásából is tudja, hogy mi a szíve vágya...

- Tudja a fene, doktor úr, éppen ez az, hogy hiába a több évtizedes tapasztalat, hiába az agyat szikkasztó figyelem irántuk, sosem érzem magam biztonságban egyetlen nő társaságában sem. Sosem tudom, mikor rukkolnak elő valami hajmeresztő ötlettel. Tudja mit, doktor úr, írjon fel nekem mégiscsak receptre, legalább egyetlen alkalomra olyan nőt, akiben nem csalódom! Ennyit igazán megtehet egy régi barátjának és páciensének.

- Hm, hm... na, jó, de ez szabálytalan, Szindbádom, és mondanom sem kell, hogy nem lesz rajta társadalombiztosítási támogatás...

- Mindjárt gondoltam...

- Nos, jó... Salétrom utcai hölgyeket írok fel önnek, tehát nem is egyet, hanem többet, a pontos címet megtalálja a recepten, egyszeri nagy dózisu gyógyszer kap, és garantálom, hogy jó ideig nem lesznek ilyen borús gondolatai...

- De ugye nem kurvákról van szó, doktor úr? Mert tudja, kérem, számomra mindig megalázó volt a gondolat, hogy olyan nőnél keressek kielégülést, akit nem hódítottam meg...

- Nem, nem, barátom, biztosíthatom, hogy erről szó sincs...

- Én egyszer voltam életemben kurvánál - nevezzük így -, de semmi nem történt, mert amikor hozzáláttam volna a dologhoz, észrevettem, hogy a fehér melltartójának az alja barnállott a számtalan zsíros férfiujj érintésétől... Na, ekkor el is ment a kedvem az egésztől... pedig nagyon szükségem lett volna nőre, fiatal voltam, majd' elpusztultam a vágytól.

- Nem kurvákról van szó, de többet nem mondok, legyen meglepetés...

- Jaj, doktor úr, mindig ezek a meglepetések! A nők folyton meglepnek valamivel, csak kapkodom a fejem állandóan...

- Ha udvarol egy nőnek, tudja, mi lesz a kimenetele a dolognak?

- Nem...

- Viszonylagos bizonyosság csak a kurváknál van. Azért a valamiért megy hozzájuk az ember, csakis azért, nem másért.

- Na, jól van, doktor úr, kérem a receptet, aztán majd meglátom, mikor „váltom ki”.

- Kérem, Szindbád, mondja utánam, egyszersmind ismerje el a feminista teológia első tételét: „A nők emberek.”

Szindbád nem sietett a válasszal. „Mindjárt gondoltam, hogy nem cerkófmajmok - gondolta -, viszont akadnak köztük libák, tyúkok, kiscsibék, cicák, macskák meg tehenek is.”

- Mondja, Szindbád! - sürgette a hajóst egy halványkék nejlonharisnyás, lapos szandálos, fekete, térd alattig érő szoknyás, fekete, kötött, hosszú ujjú pulóveres, hullámos vörös haját zöld befőttes gumival lófarokba font, hosszúkás arcú, érzéki szájú nő. - Mondja már! Ha nem hajlandó elismerni, megbánja!

- Ha ez egy tétel, szerintem ez az egész feminista teológia hülyeség. Minden épeszű ember tudja, hogy a nők is emberek...

A nő amúgy barna szemében méregzöld fény villant, és a hajós hátára sziszegve lecsapott egy ostor.

- Nem vitatkozni küldték ide, Szindbád, hanem hogy elismerje tantételeinket!

Szindbád magában átkozni kezdte a kedves doktort, hogy ilyen örülteket szabadított rá, de nem sokáig merenghetett orvosa aljasságán, mert a kékharisnya folytatta:

- Egyébként is, nem úgy hangzik a tétel, hogy „A nők is emberek”, hanem hogy „A nők emberek”... Ezért az „is” szócskáért újabb ostorcsapást érdemelne, maga patriarchális személtáda, de feltételezem, hogy csak véletlenül csúszott ki a száján, a nyelvtani kontextus miatt, és nem tantételünk szándékos meghamisítása és elferdítése volt a célja. Mindenesetre figyelmetlensége jellegzetes férfivonás, a női lélekkel szembeni érzéketlenség újabb megnyilvánulása.

- „A nők emberek” - engedelmeskedett Szindbád, mert nem volt mazochista, és mindig kerülte a konfliktusokat.

- Na, így már jobb... - mondta a kékharisnya, és szúrós zöld tekintete máris enyhülni látszott. - A következő tétel: „Hamis az a kulturális hagyomány, miszerint a bibliai Éva a kíváncsi, a hamis és gögös nő archetípusa, aki rafinált női praktikával bűnre csábítja a férfit, tehát veszedelmes, vagyis féken kell tartani, gyámságra, felügyeletre, erős korlátokra szorul.”

- Ennyit egyszerre képtelen vagyok megjegyezni - felelte Szindbád -, az eskük szövegét is kétszavanként ismételtetik el az eskütevővel.

Ezúttal rögtön lecsapott a - mint később a hajós megfigyelte - számos vékony fekete bőrcsík alkotta ostor. Nem is csípte igazán Szindbád meztelen hátát. Szindbád hason feküdt egy ágyon, mindkét lába, karja szíjjal kikötözve. Álmában sem gondolta volna, hogy dominákba oltott feminista teológusok keze közé kerül, ráadásul orvosi rendelőnyre. Mára virradólag azt álmodta, hogy augusztus vége van, de már alamuszi októberi köd tekereg a szőlőtőkék körül, mint Káin füstje. Az álomban szerepelt még valami börtön is, de Szindbád már nem emlékezett, hogyan függött össze a köddel. Csak annyi rémlett, hogy olyan volt e börtön, mint valami kellemes szálloda vagy üdülő.

- Ne kötekedjen állandóan, Szindbád, ne keressen kibúvókat! Mondja tehát utánam: „Hamis az a kulturális hagyomány...”

A hajós nem akart magának rosszat, sőt még a feminista teológusnőknek sem, ezért szépen utánamondta a tételt. Közben azon tűnődött, mivel sérthette meg a doktort, hogy ily rútul megrétfálta.

Hárman voltak a teológusnők, egyik nőietlenebb ruhában, mint a másik, de Szindbád gyakorlott szeme észrevette - ahogy laposan oldalt pillogott -, hogy a csúnya álca alatt kecses idomok rejtőznek. Ha nem hasmánt fektették volna, azt is láthatta volna, hogy a másik kettő által Zelmának nevezett kékharisnya, aki a szót vitte, már egészen ellágyult tekintettel nézi a hajósna a halántékánál kissé mákos, a feje búbján ritkuló, egyébként pedig enyhén hullámos, gesztenyebarna haját...

Szindbád nagyon finom ember volt, a nőket soha, semmilyen körülmények közt nem óhajtotta megbántani, úgyhogy mosolyogni is csak magában, titkon mosolygott, amikor arra gondolt, hogy jelenleg inkább ő, az egy szem férfi „szorul(na) gyámságra”, de legalábbis védelemre.

A harmadik tantétel egyelőre váratott magára. Csönd telepedett a mindenféle bibliamagyarázatokkal és korbácsokkal, meg még a hajós számára is ismeretlen tárgyakkal berendezett kis szobára.

Szindbád egyik régi kedvese, akihez azóta is vissza-visszajárt felidézni a hajdanvolt boldogságot és néhány pillanatra megállítani az idő folyását, szóval, ez a kedves egyszer, ismeretségük elején elvitte egy grafológushoz Szindbád néhány sorát, és azt az eredményt kapta, hogy (egyebek mellett) a hajós szinte nőiesen érzékeny lélek.

Szindbád meztelenül feküdt az ágyon, és tudta, hogy egyelőre nem jön sem tantétel, sem korbácsütés. Feminin módon szenzitív ember lévén, érezte ugyanis, hogy a nők meredten nézik. Valósággal csiklandozta hátát a három éhes szempár, amely a lába talpától a feje búbjáig újra meg újra végigmérte. A hajós tisztában volt vele, hogy tetszik a hölgyeknek. A visszafojtott lélegzetekből, a mozdulatlanságból, ahogy álltak a széles, selyemhuzatos francia-ágy körül. Szindbád karcsú volt, de erős, bőre a sok züllés ellenére is szép, kiütésektől és bőrhibáktól mentes, a válla nem volt ugyan széles, de a testalkata arányos, sportos, hosszútávfutó lába férfiasan szőrös és kecses, mint az özé, a fenéke feszes és kellemesen domború. Az egyetlen dolog, ami talán kevésbé tetszhetett a teológusnőknek, az apró sörpocakja lehetett, amely hason fektében óhatatlanul is kissé oldalvást nyomódott, és olyan benyomást kelthetett, mintha komolyabb pocakról volna szó.

Szindbád türelmesen várt, várta, hogy a hölgyek alaposan megnézzék és feldolgozzák a látványt, s hogy összevethessék a látottakat a feminista teológia tételeivel. Az összevetés lassan, fokozatosan történhetett, mert a hajós a megfigyelés végtelenül hosszú percei után azt észlelte, hogy a hölgyek mocorogni kezdenek, alaktalan fekete, barna és szürke szoknyáik meglazulnak, és a földre hullanak, vagy épp elkezdenek fölfelé vándorolni, hogy az egész testet megjárva, a fejen átbújtatva szabaduljanak meg tőlük gazdáik.

- Istenem, be szép férfi!... - vont le a következtetést Zelma, talán így összegezve a feminista teológia lényegét.

- Ezt is ismétljem, Zelma úrnő? - pajkoskodott a hajós, és jobb szeme sarkából végigmérte a félig levetkőzött teológusnőt. Formás, nőiesen telt lábán a búzavirágkék harisnyáról kiderült, hogy combfix, a vége gumírozott csipke, fölötte ugyanilyen színű, áttört csipkebugyi. Majd följebb mélyen ülő köldök, amelybe egy fél férfiujj beférne, itt-ott néhány szépségflastromként ható anyajegy, aztán még följebb félkosaras melltartó, amely látni engedte Zelma ágaskodó bimbóit. A melltartó pántján strasszkövek csillogtak.

- Három a magyar igazság, hölgyeim! - szólalt meg ismét Szindbád, és a teológus gráciák nem tudták, hogy az elmaradt harmadik tantételre gondol-e, vagy arra, hogy hárman vannak.

A megjegyzés értelme örökre homályban maradt, tudniillik gondosan formált szó ezek után nemigen hagyta el egyik nő száját sem az este folyamán, mindazok a hangok, amelyek kibuktak belőlük, nem holmi vallásfilozófiai tételrendszer részeit képezték, hanem a misztikusnak éppen nem nevezhető élvezet kifejeződései voltak - a földi öröklét jegyében.

Szindbád téli álma

Szindbád, mint egy medve, téli álmra vackolta el magát. A hideg beállta előtt hetekig kalóriadús ételeket evett - nem esett nehezére, szerette a magyaros étkeket, a csülkös pacalt, a töltött káposztát, a hortobágyi húsos palacsintát, a gazdag disznótoros tálakat - a májas, a véres hurkát és a frissen sült kolbászt, a friss pecsenyét, a disznósajtot, amelyben benne van a fejhús is -, a disznótoros húslevest, amelyben megáll a kanál, és amely oly sűrű, akár a prágai *U fleku* híres sörében a hanzli, amire egy aranyérmét is rá lehet helyezni, nem merül el... Aztán hizlalta magát tokaszalonnával, kocsonyával, nemkülönben narancsrózsaszín lazaccal, mint az igazi, halászó medvék, hogy legyen a téli álmra elegendő zsiradéka, amit majd csak igen lassan fog elégetni. Oly lassan, akár egy jógi. Rég megtanulta a jógalégzések különféle fajtáit, tibeti jógakönyvekből sajátította el a lassú légzés szabályait.

A téli álomnak számos előnye van: nem kell költeni élelemre, italra - ez egyszersmind a legjobb és legegyszerűbb módja is az alkoholoról, az altatókról és a nyugtatókról való leszokásnak -, minimálisra csökkentheti a fűtésszámlát, mert komoly irodalmi elismerései mellett meglehetősen csehül állt anyagilag - a pénz csak lassan és akadozva csordogált a családi kasszába. No, annyi azért volt, hogy vadházasságban három feleséget tartson, afféle háremhölgyeket, akik többek között a téli álmát is féltő gonddal vigyázták.

A meteorológusok december 13-ára ígérték az első kiadós hideget, de ezt a hajós már nem várta meg: két nappal korábban álmra hajtotta mákos halántékát a gondosan elkészített vacokban, hűvösvölgyi kis lakása hálósobájában. Az ágyneműt az asszonyok szépen kimosták, illatosra öblítették, és a libapehely paplan alatt Szindbád nekivetette magát az alvásnak. A hideg beállta előtti két napban egyelőre nehézkesen ment az elalvás, mert a hajós mindig is érzékeny volt a hidegfrontra, s ilyenkor - rendes körülmények között - nemhogy alvó kedve lett volna, de sokkal élénkebb volt az átlagosnál; ilyenkor sokkal nagyobb volt a munkabírása, mint máskor. A hideget először délnyugati, majd északnyugatra forduló szélvihar előzte meg, amellyel az asszonyoknak kellett megküzdeniük, hogy beszerezhessék a legszükségesebbeket a vadférj téli nyugalomához. A legszükségesebbek nem jelentettek sokat: párnaillatosítókat, valamint illóolajokat - levendulát, citromfűvet és borsmentát -, amiket a konvektoron lévő és kiszáradni sosem hagyott párologtatóba tesznek majd, hogy a hajós mindig üde, megfelelő páratartalmú levegőben aludhasson, no és persze maguknak is ételmet, italt, miegyebet. Váltott műszakban örködték Szindbád álma felett, valaki mindig volt a lakásban, hogy ha valami megzavarná a hajós álmát, a veszélyt a háremhölgy azonnal elháríthassa. A következő veszélyek leselkedtek Szindbádra: szélviharok idején a réseken süvítő szél, amely huzatot okozott; a szomszéd lakásokban veszekedő házaspárok, akiknek az ordibálása sokszor áthallatszott a rosszul szigetelt falakon, ilyenkor az ügyeletes feleség átment a szomszédba, és szelíden megkérte a magából kikelt házaspárt, hogy csendesebben intézzék a családi viszályt, mert az alattuk lakó úr aludni kíván. A vérben forgó szemű párok ilyenkor annyira meglepődtek, hogy csakugyan csendesebbre fogták a dolgot, vagy éppen abba is hagyták a veszekedést. Csak néztek meredten és bénultan a csinos feminista teológusnőre (Szindbád mindhárom asszonya eredetileg férfigyűlölő feminista volt, mindhármukat Szindbád szelídítette meg), kezüket leengedték, és jóváhagyólag legyintettek, ennek a lefegyverzően őszinte kérésnek képtelenek voltak ellenállni; a harmadik legnagyobb veszély a kaputelefon fülsértő hangja volt, ekkor a hölgy gyorsan odaszaladt és halkán beleszólt: többnyire a postás volt, aki Szindbád leveleit hozta meg a befizetendő számlákat. (De akadtak kaputelefon-betyárok is: a közelben lévő gyermekotthon csintalan lakói, akik éjjel becsöngettek, de nem szóltak bele. Ilyenkor a képzett háremhölgy tudta, mit kell tenni: nem visszatenni a kagylót a helyére - így nem lehet többet csöngetni...) A hajós rengeteget dolgozott, mielőtt téli

álomra hajtotta a fejét, az életben mindennek megvan az ára - a többhónapos nyugalomnak legfőképpen. A legnagyobb gondja november végén az volt, hogy miképp rendezze el emberi-szakmai kapcsolatait, nehogy azt higgyék majd a téli hónapokban, hogy megszűnt létezni. Az igazságot csak a hölgyei tudták, senki mást nem avatott be, nem akarta, hogy még nagyobb csodabogárnak véljék, mint amilyen egyébként is volt. Akadt, akinek azt mondta, hogy külföldre utazik ösztöndíjjal, volt, akinek azt hazudta, hogy vidékre megy alkotni, ahol senki nem érheti el, mert teljesen el szeretne zárkózni a külvilágtól. Amikor először vonult téli álomra, őszinte volt, és mindenkinél, akinek elmondta, értetlenségbe ütközött, nem volt képes senki sem felfogni, hogy az embereknek és a medvéknek számos közös tulajdonságuk van, csak a legtöbb homo sapiensnél ez látens marad. Szindbádöt egész évben nyaggatták a nők, a feleségei is meg minden más asszonyszemély, és sohasem tudta igazán kipihenni magát. Zaklatott idegeinek szüksége volt hosszabb pihenésre, amit egy-egy éjszakai alvás nem tudott biztosítani. Az emberek többsége pedig nem bírja elviselni, ha valaki máshogyan viselkedik, mint ők, nem bírja elviselni, ha mások a szokásai. Egyszerűen idegesek lesznek, sőt, dühösek, ha más nem olyan unalmasan és megszokott módon létezik. A feleségei tisztában voltak vele, hogy ők is felelősek Szindbád kimerüléséért, de szerették annyira a hajóst, és voltak annyira megértőek vele, hogy falaztak neki a téli alvásakor. Szindbád eredetileg azt szerette volna, ha a feleségei is ugyanúgy álomra szenderülnek vele, de a gyakorlatias hölgyek gyorsan felvilágosították, hogy az nem lenne jó, mert akkor teljesen megállna az élet, és ez a külvilág számára is gyanús lenne. Ki hozná le akkor a postát, ki fizetné a csekkeket, ki szellőztetné, ki szigetelné gondosan a nyílászárókat vihar idején, ki söpörné el az erkélyről a havat, ki fizetné be a társasházi közös költséget? Szóval, a hajós eleinte azt szerette volna, ha az összes neje megtanulná a jógalégzést, de a fentebb említett okokon túl ez azért sem bizonyult jó ötletnek, mert Szindbád rájött, hogy a nők képtelenek úgy elmélyedni a jógában, mint egy filozofikus hajlamú férfiember, amilyen ő, egyébként is a feminista teológusnők annak idején, mielőtt megismerte őket, nem annyira a filozófiájukról voltak híresek - mint kiderült -, hanem arról, hogy ki vannak éhezve egy igazi férfiúra. Az mindenesetre némi nyugtalansággal töltötte el a hajóst, hogy vajon mit csinálnak a feleségei, míg ő alszik? No, persze, a rutinszerűen elvégzendő feladatokon túl... Nem kezdenek-e vágyakozni másik férfi után például? Ennél tovább Szindbád nem is mert gondolni.

Nem, nem vágytak más férfi után. Csak egy kicsit egymásra a hosszú téli estéken... De nem, ez így túlzás... Néha úgy alakult, hogy amikor mindhárman vagy ketten otthon voltak, és kínai legyezővel legyezgették a levegőt az alvó Szindbád arca előtt, s - mondjuk - egyiküknek kibuggyant a melle a pongyola alól, a másikat - ébren lévő férfi híján - elfogta a vágy, hogy belekóstoljon társa husijába. Zelma volt az, aki egyszer, csak úgy spontán módon, megnyalintotta Szophonisba bimbáját, és beszagolt egy pillanatra a hónaljába is, ahol gerjedelmet keltő illatot érzett. Természetesen nem a stressz-izzadság szagát, hanem a családi fészek nyugalmanak és megelégedettségének testszagát. Szindbád ekkor horkantott egyet, és kéjesen megnyalintotta száját - amelyet egyébként rendszeresen kenegettek ajakírral a hölgyek, ki ne száradjon -, majd motyogott valamit, mintha tudta volna, mi folyik a „háta mögött”, illetve lehunyta szeme láttára. Zelma ijedten elkapta nyelvét Szophonisbáról, majd látva, hogy az úr folytatja az alvást, lassan ismét visszadugta a hajlatba. Leila, a nemesi arab felmenőkkel rendelkező sivatagi feleség ekkor éppen egy pici boltban járt, hosszú, koromfekete haja éppen rálógott egy Szindbádnak szánt karácsonyi ajándéokra, tudniillik karácsonyra jelentős enyhülést ígértek a meteorológusok, és Szindbád - ha enyhére fordult az idő - több napra, akár két hétre is föl szokott ébredni, hogy aztán a hideg újbóli beálltával ismét álomba merüljön. Az ajándék egy vibrátor volt, egy teljesen egyedi darab, amely megtévesztésig hasonlított Szindbád falloszára, hogy amikor az úr alszik, akkor is a hölgyeivel lehessen. Nehéz volt a pontos mását elkészíttetni, mert magát Szindbádöt mégsem avathatták be a tervbe. Legegyszerűbb egy gipszöntvény lett volna, amit erigált állapotban vesznek róla, de hát ez szóba sem

jöhetett. Így a hölgyek emlékezetből mondták a mesternek, milyenné formálja a tárgyat. Csak egyet felejtettek el mondani neki, jelesül, hogy Szindbád fallosza sosem rezeg, tehát a rezgő üzemmódot nyugodtan el lehet hagyni. Na, mindegy, vigasztalta két asszonytársát Leila, aki az ügyet intézte, legfeljebb sosem kapcsolják be.

Szindbád éppen szenteste ébredt fel, és a papírangyalkákkal takarosan feldíszített fa alatt ott találta a neki szánt ajándékot. Amikor kibontotta, eleinte furcsállkodva forgatta, és ferde szemmel nézett az asszonyokra, szinte sértetten, de aztán lassan rájött, hogy ez nem az ő férfiúi képességeire utal, vagyis igen, arra, de nem úgy, ahogy elsőre gondolta, hanem ellenkezőleg. Úgyhogy végül inkább megnyugvással töltötte el a szerszám, hiszen ez azt jelentette, hogy feleségei nem más férfiak után fognak futkorászni, hanem az őáltala nyújtott élményt idézik majd fel újra meg újra, amikor kedvük szottyan rá. Persze, tipikusan olyan ajándék volt, amelyet az ajándékozó magának is vesz, mint egy apuka vasúti terepasztalt a féléves kisfiának...

Rácponty volt az ünnepi menü, utána mézédés keleti édességek, amiket az arab asszony szerzett be egy szír boltból a belvárosban. A halhoz cserszegi fűszeres bort ittak, majd néhány karácsonyi ének - az „Oh, Tannenbaum” és a „Mennyből az angyal” - közös eléneklése után áttértek a mulatságra, tudniillik úgy határoztak, hogy egybeszabják a karácsonyt a szilveszterrel, hiszen az év fordulóján az úr alkalmasint ismét aludni fog, mert akkorra a meteorológia ismét erős lehűlést jelzett. Leila vad hastáncot lejtett, Szophonisba beduin sípon kísért (ezt külön meg kellett tanulnia, mert eredetileg a pánsíphoz értett, pun-görög származású lévén), a svéd felmenőkkel rendelkező Zelma pedig szolidan egy csörgővel verte az ütemet, de úgy, hogy közben ne nagyon mozogjon a feje, mert az est karácsonyi részéből a hangulat kedvéért még hullámos vörös hajkoronáján hagyta hazája hagyományos karácsonyi gyertyakoszorúját. Az imbolygó lángok az egyébként sötét szobában kísértetiesen világították meg Leila hófehér hasát, és áttetsző, zöld selyemnadrágját, aztán amikor a síp egy pillanatra váratlanul felrikoltott, Leila hirtelen mozdulattal felkapta a hatalmas konyhakést az ünnepi asztalról, és némi késtánc után szúrt egy nagyot a levegőbe, mint Mardzsána, Ali baba szolgálója az *Ezeregyéjszaká*-ban, amikor ledöfte az álruhába bújt rablóvezért, amin Szindbád egy pillanatra megszeppent, nem értette a lágy tánc után a heves és szemlátomást jelképes mozdulatot.

- Mit csináltál, Leila? - szegezte (stílusosan szólva) az arab lány mellének a kérdést.

- Elűztem a sötétség szellemeit a lakásból - válaszolta bűgő hangon a lány.

„Úzik azokat a fán meg a Zelma fején égő gyertyák is, de egye fene, úzd őket te is” - gondolta Szindbád.

A tánc előtt már áttértek Szindbád kedvenc italára, a Moët & Chandon márkájú pezsgőre. A hölgyek sűrűn vonultak pisilni a szesztől, s amikor egyikük abbahagyta a maga hagyományos nemzeti táncát, és elment vécére, addig egy másik szórakoztatta a hajóst és asszonytársát kecses mozgásával. Mint említettük, a falak rosszul voltak szigetelve, ezért az éppen elvonult hölgy pisilésének hangját - vagy inkább zaját - igencsak lehetett hallani. Szindbád más férfiaktól hallotta, hogy nem szeretik hallani a vastag sugárban csobogó női vizelet hangját, zavarja őket, és ezen a hajós felettébb elcsodálkozott, mert ez az ő számára magának az életnek a csobogása volt, olyasmi, amiben nincs semmi zavaró vagy kivetni- és elhallgatnivaló... Olyan természetes, mint egy arab ház szökőkútjának vagy épp egy lombos erdő patakjának csobogása.

No persze, amikor Zelma táncolt, az amolyan szelíd tipegés volt csak, hiszen az adventi gyertyáknak nem volt szabad leesniük a fejről. Közben fehér köpenyén meglazult a hevenyészve összecsomózott sötétkék bársonyöv, mintegy esdekelve Szindbádnak, hogy vegye le onnan. A hajós értette a tárgyak gondolatát is, finom hívó mozdulattal - jobb mutatóját

használva e célra - magához intette Zelmát (aki annak idején hármójuk közül a legbőszebb feminista volt), és megoldotta övét. Hogy baj ne történjen, hogy meg ne gyulladjon Zelma gyönyörű vörös haja meg a lakás, az öv levétele után az adventi koszorút távolította el a svéd hölgyemény fejéről Szindbád, mintha ékes koronát emelne le egy császárnőről, majd tette le óvatosan az asztalra. Elővigyázatossága persze alaptalan volt, hiszen a kínai horoszkóp szerint Szindbád tigris volt, ráadásul víztigris, és ez a királyi állat köztudottan nemcsak a szellemeket és a tolvajokat úzi el az ember otthonából, hanem a tüzet is távol tartja. Zelma derekát átölelve átvonult a hálósobába, amely nem ajtóval, hanem csak egy vastag bíborfüggönnyel volt elválasztva a nappaltól. Olyan volt, mintha a hajós és Zelma színházi kulisszák mögé vonultak volna vissza örömeiket lelteni egymásban. Leila és Szophonisba persze nem aggódott és nem irigykedett, hiszen tudták, hogy ők is hamarosan sorra kerülnek, őket sem hagyja paragon heverni háromezer-ötszáznegyvenhét esztendő uruk. A hangos mulatozást azonban addig sem hagyták abba, mert tisztában voltak vele, hogy Szindbád nem éppen halkan élvezi a házaselet édes pillanatait. Rövid történeteket kezdtek mesélni egymásnak a régi korok asszonyainak végtelen ravaszságáról és csalfaságáról, amiken hatalmasakat hahotáztak, úgyhogy a szomszédok semmit sem hallottak abból, hogy a hajós miként teljesíti vadférji kötelességét. A másik módszer az lett volna, hogy bekapcsolják a tévét, és jól felhangosítják, de ehhez egyiküknek sem fűlt a foga: egyrészt gyűlölték hallani a szörnyű híreket, amiket új hazájukban nap mint nap amúgy is hallottak, ha akarták, ha nem, másrészt rangjukon és tehetségükön alulinak tartották volna, hogy ne a saját kútfejükbe vett történetekkel szórakoztassák egymást és vonják el a figyelmet a kék hangjairól.

Fél óra múlva Zelma zilált hajjal, kézzel összefogott köpenyében előbújt a bíborfüggöny mögül, és rózsás arccal, bocsánatkérő mosollyal pillantott társnőire. Azok lassan abbahagyták a kacagást, amely a Szophonisba által mesélt történet után tört ki belőlük. Leültették maguk mellé a svéd lányt, kérdően néztek rá, de nem tolaodóan, majd mindnyájan a függönyre szegezték tekintetüket. Odabentről neszezés hallatszott, szuszogás, majd kiszólt az úr:

- Szophonisba!

A pun lány pattant is föl a helyéről, és indult a sötét kis szentélybe, amelyben csak egy gömbölyű, hangulatos sómécses égett. Narancssárgán derengett át rajta a benne égő láng. Olyan volt, mint egy kis telihold. Közben Leila azon merengett, hogy Szindbád milyen szisztéma szerint alakítja ki a sorrendet. Annak alapján, hogy kit szeret jobban, vagy hogy éppen abban a pillanatban melyiküket kívánja inkább?

Egy óra múlva mind a négyen ott pihentek boldogan, ernyedten a hálósobai franciaágyon. A lányok egymást átölelve, Szindbád a fal mellett - neki kellett belül feküdni. Hiszen ő fog napokat-heteket átaludni, ha Isten is úgy akarja. Először a lányok szenderedtek el, ebben az egyetlen tekintetben „férfiasabbnak” bizonyultak uruknál, mert szeretkezés után a férfiak szoktak azonnal elaludni. De - mint tudjuk - minél idősebb valaki, annál kevesebbet alszik. Szindbád pedig már jóval több mint háromezer éves volt. Kész csoda, hogy még téli álmot is képes volt aludni. Ő még egy darabig nézte, hogy pislákol a sómécses lángja, majd lassan ő is lehunyta sokat látott szemét. De bár ne tette volna, gondolta utólag keserűen. Álomba zuhanáskor rúgott egyet a lábával, ahogy az lenni szokott, majdnem szétrúgta a feleségkupacot, mint tyúk a töreket... Tényleg zuhant álmában, először csak egy feneketlen kútba - ebben egyelőre nem volt semmi meglepő -, de valahogy nem akaródzott neki megállnia. Csak zuhant, zuhant egyre mélyebbre, maga sem tudta, hova már, de egyre kevésbé tetszett neki a dolog. Álmában is tudta, hogy a föld közepe felé zuhan, és nincs, ami megállítsa. Aztán hirtelen, minden átmenet nélkül hatalmas viharban találta magát. De nem földi viharban, hanem valami kietlen, homályos, szürke tájon, ahol nem volt semmi, csak egy irdatlan szélörvény, amely embereket vitt magával. Nem értett semmit, csak nagy félelem fogta el, nem értette, hogy szállhatnak emberek a levegőben - magát a vihar „testét” nem levegő alkotta,

hanem meztelen embertestek sűrűn egymás mellett! Az első döbbenet után körülpillantva észrevette, hogy szorosan mellette szállnak ebben a mindennél dermesztőbb szélben a feleségei - arcukon jeges rémület és kétségbeesés. Vigasztalóan és hogy el ne sodródjanak mellőle, próbálta megragadni először Leilát, aki a vihar szélén szállt, próbálta megragadni a karját, de a semmit markolta! Még egy kísérletet tett, először azt hitte, mellényúlt Leilának, de másodszor is csak a semmit - vagy ha úgy tetszik - a levegőt fogta. Utána már félve nyúlt Zelma felé, de a svéd is üres volt! És üres Szophonisba is! Árnyak!

Ekkor döbrent rá, hogy a pokolban van, elkárhozott lelkek között. Erre fölriadt, csurgott róla a veríték, észrevette a sómécsest, éppen ekkor lobbant egy utolsót a benne égő kis láng, de legalább tudta, hogy ébren van, itt a földön és nem a pokolban! Még mielőtt ellobbant volna a láng, maga mellett megpillantotta a feleségei falfehér, rémült arcát. Mint később kiderült, mind a négyen ugyanabban a minutában riadtak fel, és mint beszámoltak egymásnak, ugyanazt álmodták.

A szoba majdnem teljes sötétségbe borult, a résnyire nyitva hagyott ablakon meglepően enyhe levegő áradt be, és a telihold is beférközött a szobába egy vékony fénycsík erejéig. A csík átlósan húzódott végig a nagy ágyon, felvillantva egy-egy meztelen női hátat, combot, kezét, haját meg Szindbád bütykös nagylábujját, amely kikandikált a paplan alól. Szindbádnak fáj a füle, mindig érzékeny volt a szélre, minél idősebb volt, annál inkább, de most tudta, hogy a poklbéli szél fájdtotta meg a fülét. Akkor mégis valóságos volt?!

A holdvilágot hamarosan elhomályosította valami kísérteties fény. Úgy látszik, gondolta a hajós, ez az este a halvány, furcsa fények ideje... A falról jött a fény. Ott ültek az ágyban, szemközt a pezsgőszínűre festett fallal, úgy ültek ott, mintha valami filmet néznének moziban. Ez az élmény sem volt szívderítőbb, mint a poklbéli: egy kéz írást vésett a falra egy halovány fénykörben. Mikor a kéz végzett, eltűnt, s a következő írás maradt:

Megmérettél, Szindbád, és könnyelműnek találtattál!

Szindbád és feleségei egymásra néztek, már amennyire tudtak: az írás fénykörétől derengve látták csak egymás arcát. Csupán a nagy riadt szemek csillogtak biztosan.

Szindbád fölkel, hogy a nagy ijedelemre igyon egy korty vizet, de ahogy indult volna ki a konyhába, s épp húzta volna félre a bíborszín függönyt, hang szólította hátulról, és hölgyei döbrent sikkantását hallotta. Visszafordult, és vakító fényesség kápráztatta el, amely ugyancsak a fal felől jött.

- Én az Úr angyala vagyok, Szindbád, és azért jöttem, hogy figyelmeztesselek. Vadházasságban, trigámiában élsz ezekkel az asszonyi állatokkal, parázna viszonyban. Nem tetsző az Úrnak ez az életvitelszerű paráznaság. Bizony mondom néked, bánd meg bűnödöt, hagyd abba a bűnös viszonyt, és válassz asszonyaid közül egyet, és csak azzal élj házaseletet, különben elkárhozol, és abba a poklbéli szélviharba kerülsz, amit az imént megtapasztalhattál. - S azzal az égi lény el is tűnt, választ se várva. A hálószoba most már teljes sötétségbe borult, az írás is eltűnt a falról, sőt, még a holdat is vastag felhők takarták el néhány súlyos percre.

Néhány percig teljes csend honolt a helyiségben.

Utána nagy sóhaj hallatszott, férfisóhaj, a lélek mélyéről jövő, majd egy mondat: - Zelmát választom...

Szophonisba és Leila egyszerre kérdezte: - Miért éppen őt?!

- Mert ő volt a legbőszebb feminista hármótok közül, amikor elmentem hozzátok a Salétrom utcába, belőle lesz a legjobb feleség... De most hagyjatok aludni, majd ha és amikor felébredtem, intézkedem... Kérlek, Szophonisba, add ide azt a jogakönyvet, annyira kizökkentem magamból, hogy elfelejtettem a légzésszítást.... Köszönöm... hm, az angyal fénye egészen megperzselte a gerincét... a csudába, akkor ő is valóságos volt...

Az alvilágban, 2036-ban

- Te mit művelsz ott, boldogtalan lélek?! - morgott a hajósra morózusan az alvilági révész, akinek hosszú, gyér fehér szakállát az elátkozottak sóhajainak gyenge szellője lengette búsan. Szindbád ugyanis megpróbált egy kicsit nagyobb helyet kikönyökölni magának a lelkeket a túlpartra szállító zsúfolt bárka tatján.

- Jógázni szeretnék, hogy megnyugodjak... Szomorú látni itt körülöttem ezt a sok bánatot...

- Jógázni?! Mi a fenének, te átkozott?! Neked már úgymint mindegy, minek akarsz te megnyugodni, tégedet sírni-ríni-jajveszékelti küldtek ide, óbégatni az idők végezetéig, nem azért, hogy elátkozott lelkeket pátyolgasd itt nekem... - mondta a révész, és dühödten nagyokat kezdett húzni az evezőjével, olyan nagyokat, hogy a szokottnál egy teljes perccel korábban érték át a túlpartra.

- Tévedés - felelte Szindbád higgadtan, és a rozoga szürke bárka oldalában heverve a szennyes, szürke vízbe lógatta a kezét, és hagyta sodortatni, mint amikor odafönt, a világban egy kellemes nyári estén egy dunai holtágban idillizált egy halászladikban valami nővel, és hallgatta a békák unott kuruttyolását és figyelte a barna kánya röptét az alkonyatban összebörülő sötétzöld ártéri fák között. Itt csak az alacsonyan gomolygó gondfelhőket figyelhette, amelyek éppoly szürkék vagy inkább színtelenek voltak, mint szinte minden itt az alvilágban.

- Tévedés, először is: én nem leszek itt az idők végezetéig, mert engem előbb-utóbb újra föl fognak támasztani, és újra odafönt fogok élni hús-vér emberként; másodszor, én nem azért vagyok itt, mert bűnös volnék, tudniillik világ életemben jó ember voltam. Nem, én azért vagyok itt, mert alkotóm, egy író egyik figurája vagyok, és ezúttal azt akarta, hogy egy darabig itt tartózkodjam ezen a bárkán, és veled beszélgessek... Harmadszor: jelenleg ugyan történetesen halott vagyok, de itt a pokolban csak látogató, hiszen megindult boldoggá avatásom folyamata, mert egy folyón kimenekítettem egy csomó hajótöröttet a halál torkából.

Kharón először hápogni sem tudott a döbbenettől. Oly sok különös információt vágtak a fejéhez, hogy azt sem tudta, melyikre feleljen először, vagy melyiket utasítsa el elsőnek, magából kikelve. Inkább nem szólt semmit, hanem amikor megérkeztek a Sztűx túlsópartjára, a hatalmas szürke evezővel, amelyről nyúlósan csöpögött a lé öklömnyi csöppekben, durván lökdösni kezdte kifelé a lelkeket, hogy megkapják a beosztásukat a pokol különféle köreibe. Túl sok foganatja nem volt a noszogatásnak, lévén hogy a halottak árnyak voltak, és az evező a semmit taszigálta, mindenesetre barátságtalan gesztus volt a révész részéről, és nem esett jól az amúgy is a kétségbeesés legmélyebb bugyraiba zuhant lelkeknek.

Utoljára Szindbád maradt volna, de ő, Kharóntól nem zavartatva, most épp japánülésben meditált.

- Na, mi lesz?! Eriggy utánuk!

- Nem megyek - felelte nyugodtan a hajós, kissé ingerülten, amiért kizökkentették a meditációból.

- Hogyhogy nem?! Mit képzelsz?! Itt fogsz ingázni a két part között?! Még az obulust sem fizetted meg, amivel tartozol.

- Nem is fogom.

- Milyen alapon helyezed magad mások fölé?

- Boldoggá fognak avatni, te szerencsétlen révész, én csak megfigyelőként vagyok a bárkádön...

- Hm... hm... - hümmögött valamelyest enyhültebb ábrázattal Kharón, és szakállja sem rezgett már úgy a felháborodástól. Egy kicsit persze rezgett a hófehér szőrzet, meg Szindbád figyelmes művészsze az is észrevette, hogy maga a holt víztükör is rezeg kissé - 2029-ben ugyanis, vagyis hét esztendeje (amennyi idő alatt az élő ember összes sejtje kicserélődik, és amennyi idő alatt a pokolban az égvilágon nem változik semmi), tehát hét esztendeje a Föld közvetlen közelében suhant el az Apophis nevű kisbolygó, és a megzavart gravitáció miatt azóta is folyamatosan rezgéshullámok futnak végig a Föld felszínén és gyomrában. - Hm... Jó hétszáz esztendeje járt már erre egy különös szerzet, Danténak vagy minek hívták, no, az még élő is volt ráadásul, a római költő, Vergilius kísérte, de ők mentek tovább, le a Pokol fenekére.

Kharón észre sem vette, hogy máris engedett Szindbád óhajának, tudniillik már vissza is fordult vízi alkotmányával a többi várakozó lélekért.

- Na, látod, vén zsugori, kivételek még a pokolban is vannak. Évszázadokon át nem történik itt semmi, én a helyedben belehalnék az unalomba... - mondta a hajós, és nagyot ásított hozzá, mert egészen elernyesztette az üres bárka ringatózása, és a félhomályos, szürke környezet. - Szoktál beszélgetni a lelkekkel, akiket szállítasz?

- Nem. Annyira meg vannak rettenve a rájuk váró sorstól, hogy képtelenek rendesen gondolkodni. Még nekem is nehéz elviselni ezt a sok rettenetet, ilyen irdatlan mennyiségben. Egyszer, azt hiszem, háromszáz éve lehetett földi idő szerint, bár itt az idő eléggé egybefolyik, mert az öröklétben nincs valami nagy jelentősége, szóval, úgy háromszáz éve háromnegyed esztendőre kiestem a munkából, depressziós lettem a sok szomorúság láttán. Idegösszeomlást kaptam, egy darabig mozdulni se bírtam, Cerberusz, mint egy kutyakölyköt, elvitt a szájában egy sufniszerű kalyibába itt a vízparton, egy kicsit távolabb a zajgó tömegtől, látod, ott balra azt a sziklát? Na, amögött van egy nyugodtabb hely, oda nem hallatszik a jajveszékelés. Persze a kárhozottak sóhajaiból kialakuló szélvészek oda is elérnek, egyszer egy ilyen össze is döntötte a kalyibámat. Én építettem fel újra a törmelékekből, és nagyon jól tett a lelkemnek, mert a magányos fizikai munka ilyenkor gyógyít, elvonja az ember gondolatait a bajáról.

- Igazad van, Kharón, én is voltam már depressziós, én port szerettem törölgetni otthon, meg úgy általában takarítani, ugyanazért, amit te is mondasz... Na, aztán mi lett a depresszióval?

- Amilyen gyorsan jött, olyan lassan múlt el. Volt időm gondolkozni, megedzeni a lelkemet. Beláttam, hogy nincs más megoldás. Én vagyok a Sztüx révésze, nekem kell szállítani a lelkeket, punktum. Meg aztán a lelkek hozzák a nyelvük alatt az obulust, arról sem szívesen mondanék le...

- És ugyan mire használod azt a rengeteg obulust, amit eddig kaptál?

- Hú, a mindenségit! Mondasz valamit, ember, tényleg, most jövök rá, hogy nem használom semmire, hiszen nincs szükségem sem ételre, sem itatra...! Ha legalább lenne egy átkozott kocsmá, ahol elihatnám, de nincs ezen a förtelmes helyen semmi. Csak gyűjtöm az obulusokat, és nem csinállok velük semmit.

- Te zsugoriak gyöngye! Még reményed sincs, hogy bármire is felhasználod a pénzt. Egyáltalán, hova teszed?

- Egy darabig a bárka gyomrában gyűjtöttem, de egy idő után az alkotmány annyira meg-süllyedt, hogy kénytelen voltam más helyet keresni neki. Na, éppen akkortájt kaptam az idegösszeomlást. A kalyiba alatt ástam vermet az obulusoknak, azóta oda viszem a napi bevételt. Szörnyen nehéz volt kiásni a földet, mert itt a pokolban a föld is olyan kemény, mint a szikla. Soha nem esik egy csöpp eső sem, a talaj szikkadt, mint a kő. Mindössze annyi az örömöm belőlük, hogy tudom, hogy sok van, és együtt jól mutatnak. A pokolban tilos a tűz használata,

csak a kijelölt helyeken és az arra kijelölt bűnök büntetési eszközeként, de nekem van egy tűzszer számom, és amikor hazaviszem az obulusokat, csiholok egy pici tüzeckét, a verem fölé tartom, és nézem egy kicsit, hogyan csillognak az obulusaim. Ennyi.

Végszó is lehetett volna, közben ugyanis visszaértek a másik partra, ahol ismét lelkek tucatjai tolongtak, hogy átkelhessenek. Úgy tülekedtek, mintha az életük múlna rajta. Szindbád eltűnődött, hogy vajon miért igyekeznek ilyen erőszakosan örök büntetésük helyszínére, aztán rájött, hogy még a rettenettől beszűkült tudatú kárhozottak is alkalmasint felfogják, hogy jobb a szörnyű bizonyosság, mint a szörnyű bizonytalanság. Szindbád közben elfoglalta a bárka egyik legkellemesebb helyét, a tat egyik padján, egy kis zugban, egy nagy kötélcsomó mellett. Onnan figyelte az újonnan érkezőket, és bár figyelme kissé elkalandozott - azon merengett, amiket a révész mondott -, egyszer csak felfigyelt egy zölden megcsillanó szempárra. Ez azért is volt különös, mert a pokol nem bővelkedik színekben, kivált az ilyen jellegzetesen földi színekben nem. Ez a zöld azonban nem volt éppen kellemes, inkább iasztó. Nem a nyugalom, hanem a kegyetlenség zöldje volt ez! Amikor Szindbád alaposabban szemügyre vette az illetőt, akihez a szempár tartozott, legnagyobb döbbenetére rájött, hogy Dénesffy Anasztázia áll előtte! Vékony ujjáival már épp nyúlt a kontya felé, hogy előkapja az odarejtett gyilkot, s leszúrja Szindbádot. A hajós ezúttal nem nyugtalankodott, mert tudta, hogy - bár a pokol kapujában nincs sem motozás, sem detektoros kapu - szűrő-vágó eszközt egyszerűen nem lehet lehozni az alvilágba. Ilyet csak engedéllyel tarthatnak az itt dolgozó szakemberek: a különféle rendű és rangú ördögök. Miután Szindbád egykori kedvese hasztalan kutatott a hajzatában, olyannyira, hogy teljesen össze is kócolta az addig viszonylag rendezett frizuráját, még jobban felizzott a szeme, és előrelendülve a hajós torkának esett - azaz esett volna, de mivel az alvilágban a lelkek testetlen árnyak, megszorítani sem tudják egymás torkát, így Anasztáziának ez a kísérlete is eredménytelen maradt, hogy kárt tegyen Szindbádban, aki annak idején nem volt hajlandó feleségül venni. Anasztázia akkora lendülettel rontott a hajósra, hogy volt szerelme árnyán átzuhanva egészen Kharón lábáig csúszott a ritkán súrolt fedélzet nyákos, csúszós deszkáin.

- Na, talpra, kisasszony, de szaporán, ne rendezzünk jelenetet! Itt minden földi igyekezet haszontalan - szólt rá a révész egy fokkal enyhébben, mint ahogy a renitens kárhozottakkal szokott beszélni. Rájöhetett, hogy bizonyára újdonsült barátjával állt valamilyen kapcsolatban a hölgyemény, ezért ítélte meg enyhébben.

Szindbádnak meg közben az okozott fejtörést, hogy a gazdag úrilány vajh mivel vívhatta ki az örök kárhozatot. Valószínűleg azzal, hogy halála előtt nem gyónta meg Szindbád elleni gyilkos szándékát. Ja, igen, meg egyébként is mindig kokettált a sátánizmussal, egyszer el is adta a lelkét az ördögnek tíz boldog évről cserébe, de egy boldog év sem lett belőle, mert legyűrte a betegség, és három évre rá meg is halt.

Ám ezt a gondolati pókfonalat követve Szindbád azon is elmorfondírozott - miközben Anasztázia kászálódott föl a padlóról, de néha-néha még vissza-visszazuhant - a többi lélek harsány röhögése közepette -, szóval, Szindbád azon morfondírozott, hogy a skizofrének meg egyéb örültek földi szándékai ugyanolyan súllyal esnek-e a latba az ítéletkor, mint az egészséges emberekéi? De aztán eszébe jutott a mondás, hogy „Akit Isten el akar veszejteni, annak előbb elveszi az eszt”, és ez egyelőre kielégítő magyarázatot adott a hajósra Anasztázia ittlétére. És az is nyilvánvaló volt számára, hogy a földi hibák, bűnök, betegségek, még a testiek is, itt egyszer s mindenkorra rögzülnek, örök mementóként. Anasztázia ugyanolyan örült volt - és lesz - itt is, mint odafönt. Bár mintha már odafönt megkezdte volna a kárhozatot, hiszen nem reagált a pszichoterápiára, vagyis nem lehetett meggyógyítani. Végül minden másképp alakult, mint ahogy Anasztázia elképzelte: véletlenül öngyilkos lett egy karddal, amivel Szindbádot akarta leszúrni, és most itt, a pokolban alkalmasint e végzetes szerencsétlenséget is Szindbádon akarta megtorolni...

A révész és a hajós között az a hallgatóságos megállapodás alakult ki, hogy csak akkor beszélgetnek, amikor egyedül vannak a bárkán, vagyis amikor újabb transzportért mennek vissza a Sztüxön. Nem lett volna okos dolog idegen lelkek füle hallatára diskurálni baráti hangon, furcsállhatták volna a kárhozottak, rossz, mi több, gonosz érzéseket kelthetett volna bennük, hogy Kharón egyikükkel kivételez - sőt, ez a kivételezett még fönn is marad a bárkán, és az órájuk váró szörnyűségektől egyre távolodik. Még bepanaszolhatták volna a révést a túlvilági bírák egyikénél, bár - az igazat megvallva - abban a lelkiállapotban, amiben leledzettek, nem az árulkodás lett volna az első gondolatuk: el voltak ők foglalva a páni félelmükkel, a leírhatatlan borzalommal.

Anasztázia nem búcsúzott el a kiszálláskor Szindbádtól - persze, azok után, ami történt, a hajós ezt nem is várta tőle.

- Na, és mi újság odafönt, ahol a nap süt, Szindbád? - kérdezte kedélyesen Kharón, amikor az utolsó lélek is vonakodva elhagyta vízi járművét.

- A helyzet a világban drámai, barátom! - tért a lényegre azonnal a hajós. - A Föld megbolondult, mindenhol árvizek, földrengések, szökőárak, aszályok pusztítanak... Teljesen eluralta a világot a gonoszság, a szél dühödt fújásán érezni, hogy az már nem a Szentlélek lehelete, hanem a Gonoszé... Alighanem egyre több munkád lesz, Kharón...

- Már észrevettem, hogy az utóbbi időben az elkárhozottak száma meredeken emelkedik. Lassan nem lesz elég a bárkám, vagy gyorsabban kell eveznem. Jó, mondjuk, annyi előnyöm van belőle, hogy több obulus üti a markomat...

- Jaj, te javíthatatlan!

Ekkor furcsa női hang ütötte meg a két barát fülét valahonnan a közelből:

- Szindbáááá... Szindbááááá... Segíts ki innen!

A hajós és a révész döbbsen egymásra meredt, majd Szindbád fürkészni kezdte a szürke vizet a bárka körül. A folyó közepén lehetek éppen. Nem látott semmit. Egyébként különösen hangzott a kérés: ha valaki azt akarja, hogy kimentsék a vízből, inkább azt mondja: „Segítség!” vagy „Mentsenek meg!”, vagy valami hasonlót. Úgyhogy...

Úgyhogy...

- Ááááááá! - bődült el Szindbád, amikor a tat egyik padja alatt észrevette a zöld szempár villanását... azaz nem, nem kegyetlen-zöld volt már a szem színe, inkább meleg zöldesbarna - Anastázia szemének eredeti színe.

- Mi van, te itt maradtál?! - kérdezte a hajós, aztán indult is, hogy kisegítse a pad alól a szürke szalagos cipellőjű Dénesffy kisasszonyt. (Fent a világban sárga és piros szalagos lábbeliket viselt, de itt, a pokol kapujánál isteni törvény alapján minden szín automatikusan szürkévé tompul.) Amikor Anastázia ismét két lábon állt, noha még kissé bizonytalanul, annak ellenére, hogy cipője sarka nem volt magas, a következő kéréssel fordult egykori kedveséhez:

- Vegyél feleségül, Szindbád!

Szindbádot tulajdonképpen nem lepte meg a kérés, inkább csak megerősítette abbéli hitében, hogy az ember lelke az alvilágban mit sem változik.

- Nem tudlak, kedvesem, most már tényleg nem, még ha akarnálak sem, mert jelenleg mind a ketten árnyak vagyunk.

Kharón csöndben hallgatta a párbeszédet, csak evezőinek ütemes csobbanását lehetett hallani a nyúlós vízben. Lassabban húzta az evezőt, ebből lehetett következtetni, hogy figyeli a helyzet alakulását két vendége között.

Ez volt a pokol utolsó nyugodt perce - már amennyiben az örök kínszenvedések válogatott fajtáinak helyszíne egyáltalán nyugodtnak mondható. A Sztüx eddig legalábbis nyugodt volt, de most valami olyasmi történt, ami még a pokoli tüzekhez meg a szenvedők sóhajai keltette viharokban bíborvörösen cikázó villámokhoz és a szokásos ördögszellentések kirobbantotta alvilági földrengésekhez képest is merőben szokatlan volt: hatalmas robajjal megrázkódott a föld gyomra, a Sztüxön vad hullámok kéltek, és az örökké sötét, csillagtalan pokoli ég boltozatja megnyílt, és oly metsző fény áradt a szennyes alvilágra, amely a holt árnyak lelki szemeit is szinte megvakította, kivált azokat, akik már régóta senyvedtek a pokolban. Szindbádét nem, mert ő a látók közé tartozott, akik bírják a fényt, mert ez a lételemük. Ebben a fényárban, amelyhez képest a nap fénye is hold-sápadt, még inkább kiütközött a pokol undoksága, amelyből eddig valamennyit a homály jótékonyan eltakart. Szindbádnak az tűnt föl először, amikor körülnézett, milyen sivár, holdbéli e táj... Közben pedig jól meg kellett kapaszkodnia a bárka ócska korlátjában, mert a rengés miatt úgy hánytá-vetette a víz a hajót, mint ama szökőár, amely Krétát pusztította el az Úr születése előtt 1500 körül, aminek ifjúként Szindbád is szemtanúja volt... Ahogy most fülelt, alig hallható csobbanást hallott, és ahogy maga elé nézett, Anasztázia szürke ruhába bugyolált lelkét látta hanyódni a szennyes-barna habokon. Olyan volt egykori kedvese, mint egy hatalmas, amöbaszerűen mozgó lég-buborék. Szindbád tanácstalanul Kharónra meredt, aki már nyújtott is egy csáklyát Dénesffy kisasszony felé. (Mentőöv nem volt rendszeresítve a járművön.) A szürke göncökbe bújó légbuborék nagy csapkodások közepette egyre közeledett a csáklyához, és végül el is érte, mert Kharón gyakorlott szemmel, bár erősen hunyorogva megállapította: - Már fogja...

Igen, ebben a fényben a szürke is még lehangolóbb volt, akár a magyar Alföld porának a színe verőfényes nyárdélutánokon... Ahogy Anasztázia végül a nyúlós barna létől csöpögve, görcsösen a korlátba kapaszkodva megállt a fedélzeten, nem volt a legvonzóbb látvány. De legalább szerencsésnek mondhatta magát, mert a vízrengés gyorsan csillapodott, és a révész meg Szindbád fel tudták húzni a bárkára anélkül, hogy ők maguk is belezuhantak volna a folyóba.

Mielőtt Szindbád megkérdezhetné volna, hogy hogy van, vagy folytathatta volna a fénytől bevilágított táj szemlélését, dörgedelmes szózat jött a magasságból, onnan, ahol a fény szét-robbantotta a Pokol sötétjét:

- Én az Úr angyala vagyok, ti pokolfattyak, figyelmezzetek szavamra! Az Úr megelégtelte, hogy állandóan a jók szenvednek a rosszak miatt, ezért úgy döntött - egyrészt a vízőzön sikertelenségén, másrészt az ember javíthatatlan természetén okulva -, hogy az *Apophis* nevű kisbolygó segítségével két egyenlő részre szakítja a földgolyóbist. Az egyik féltekén a jók, a másikon a rosszak lesznek, immár az idők végezetéig. Természetesen a rossz féltekéhez tartozik majd a Pokol felszín alatti birodalma összes lakosával... Mint mindenki tapasztalhatta az imént, a kisbolygó hatalmas robajjal csapódott a Földnek, ámde a két félteke elválasztása egyelőre nem sikerült tökéletesen, a Pokol fenekén a jégbe fagyott Belzebúb hátsó fele és irdatlan szőrös lábai ugyanis - sajnálatos módon - a robbanás következtében jelenleg az űrben lógnak, miközben felsőteste továbbra is mozdulatlanul áll jégpáncéljába szorítva. Illetve, nem is lógnak a lábai, hanem kalimpálnak, a Főgonosz szemlátomást nem áttal próbálkozni, hogy a váratlan alkalmat kihasználva teljesen kiszabaduljon börtönéből. Az Úr, aki minden gondolat ismerője, tisztában van vele, hogy Belzebúb ismét lázadáson töri a fejét, de mint korábban, most sem érhet el sikert... Annak a kérdésnek az eldöntése még angyali doktorainkra vár, hogy a két féltekét milyen égi pályára állítsuk, pontosan hol helyezzük el őket az állócsillagok, bolygók és holdak hierarchiájában, milyen szférazenét rendeljünk a jók féltekéjéhez, és egyáltalán: formáljuk-e ismét gömb alakúra őket, vagy hagyjuk meg így, örök mementóként. Na, mindegy - köszörülte meg a torkát az angyal, olyan orkászerű erővel, hogy a Pokol

eddig le nem omlott meredélyei is megremegtek -, na, mindegy, ez legyen doktoraink dolga, majd ők kidolgozzák az eddig öröknek vélt dogmák átírásának módozatait, az én küldetésem az eddigiek közhírré tételén túl most még az, hogy bizonyos Szindbád úrnak bejelentsem: ő a másik bolygón fog lakni, a jók bolygóján, s még küldetésemhez tartozik, hogy megkérjem Szindbád urat, szíveskedjék megnevezni egy embert, akár élő, akár holtat, akár boldogot, akár elkárhozottat, akit szeretne magával hozni a jók bolygójára... Nos, Szindbád úr, várom választ. Egy perc gondolkodási időt kap, addig én itt elintézem egyéb hivatalos teendőimet.

Szindbád először a munkáját ideiglenesen szüneteltető Kharónra, majd a még mindig a rozoga korlátra borulva pihegő Anasztáziára nézett. Hirtelen nem tudta, hogyan döntsön. Aztán elfutotta a szemét valami, amit nem lehet könnynek nevezni, hiszen egy - földi szóhasználat - üres buboréknak vagy füstszerű árnyak nevezhető lény nem képes könnyezni, mindenesetre láthatólag kissé elhomályosult a tekintete, és fürkészve nézte Anasztáziát, sajnálta a betegségéért, sajnálta, hogy már meghalt, sajnálta, hogy a pokolra került, és sajnálta, hogy mindez részben őmiatta történt.

- Az összes kedvesem közül... te szeretted a legjobban, Anasztázia... - fordult végül a hajós elcsukló hangon a korláton lógó lucskos, szürke, szebb napokat látott göncökhöz. - Sokat szenvedtél miattam, pedig én nem akartam neked soha rosszat. Csak mind a ketten mást akartunk...

Ekkor Szindbád kérdően Kharónra pillantott, aki elértette és rögtön megfelelt neki:

- Vidd a nőt, barátom, nekem itt van dolgom. Nekem ez a munkahelyem, ebben nem lesz változás.

Szindbád hálásan mosolygott a révészre, majd ismét Dénesffy kisasszonyhoz fordult. - Anasztázia, gyere velem a jók bolygójára! Ha ott is létezik házasság, elveszlek feleségül, mert ott biztos minden másképp lesz, mint itt a földön volt... Itt olyan nehéz két embernek egymásra találnia... ott, az új helyünkön bizonyára minden sokkal könnyebb lesz... ott majd meggyógyulsz, meglásd, mert ahol nincs gond és aggodalom, ott csak egészséges emberek lehetnek... Lehet, hogy egy kicsit unalmas lesz az életünk - hunyorított huncutul a hajós, mert ilyen komoly dolgokról szólván sem tudta teljesen megtagadni önmagát -, de legalább boldogok leszünk, ez az egy bizonyos. Rám is rám fér már egy kis boldogság a szó legteljesebb értelmében ez után a földi szenvedés után, mert bárki bármit gondol rólam, sosem voltam igazán boldog, érzékeny ember lévén, mindig nagyon bántott a világ sok igazságtalansága...

Tovább is folytatta volna, de a vizes gúnya megmozdult, és az azt megtöltő, bizonytalan állagú árny alig hallhatóan így felelt: - Veled megyek, Szindbád... Köszönöm, hogy rám gondoltál... Már nem haragszom, és nem gyűlöllek...

- Letelt a perc - harsant a levegőégben az angyal hangja -, jer, Szindbád, és hozd választot-tadat! Lábaddal lökd el magad a földtől, és repülni fogsz, ne félj.

- Béke legyen veled, Kharón, gyűjtögesd buzgón az obulusaidat! - búcsúzott a hajós a révésztől vidám félmosollyal, mielőtt, Anasztázia ruháját megragadva, ellökte volna magát a bárka padlatáról.

- Legyetek jók, Szindbád! - búcsúzott Kharón.

- Mások nem is lehetünk - integetett vissza a hajós immár a levegőből, és vígan suhant az Úr angyalának szárnyai alá.